

HAKİKAT'te Bu Ay:

TAKDİM

BAŞYAZI

HAZRET-İ KUR'AN'DA YAHUDİLERİN HİRİSTİYANLARIN VE MÜNAFIKLARIN İÇYÜZÜ

"İnsanlar İçerisinde, Müminlere En Şiddetli Düşman Olarak Yahudileri Bulursun."
(Mâide: 82)

"Sen Onların Dinlerine Uymadıkça Ne Yahudiler Ne De Hristiyanlar Aslâ Senden Hoşnud Olmazlar." (Bakara: 120)

"Varlığım Kudret Elinde Olan Allah'a Yemin Ederim ki, Bu Ümmetten Yahudi Olsun Hristiyan Olsun, Kim Benim Peygamberliğimi Duyar da Benim Getirdiğime İman Etmeden Ölürse, Mutlaka Cehennemliklerden Olur." (Müslim)

İlâhî Hükümler Böyle Olduğu Halde; Bu Hükümleri Beğenmeyenlerin Durumu İse Şudur:

"Onlar Ne Sizdendir, Ne De Onlardan." (Mücadele: 14)

Günümüzde Yahudiler

Hristiyanlıktaki Yahudi Nüfuzu

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri'nin "Hazret-i Kur'an'da Yahudilerin, Hristiyanların ve Münafıkların İçyüzü" İsimli Eseri

"İBRAHİM NE YAHUDİ NE DE HİRİSTİYANDI. FAKAT O ALLAH'I BİR TANIYAN DOSDOĞRU BİR MÜSLÜMANDI." (Â-i İmran 67)

İsrâiloğulları Üç Peygamber Diliyle Lânetlenmişlerdir

[Resulullah Aleyhisselâm'ın Devrinde Yahudilerin Durumu](#)
[Bekledikleri Peygamberi Bile Bile İnkâr Ettiler](#)
[Özelliklerin En Kötüleri](#)
[Peygamberlere Yapılan İftiralar](#)
[Tevratın Tahrip ve Tahrif Edilmesine Misaller, Tevratdaki Tenakuzlar](#)

[HAZRET-İ İSA ALEYHİSSELÂM](#)
[Hıristiyanlık ve Teslis İnancı](#)
[İsa Aleyhisselâm'ın Kulluğunun Peygamberliğinin Delilleri](#)
[İncil'in Tahrif Edilmesi](#)
[Peygamberimiz Muhammed Aleyhisselâm'ın İncil'de Haber Verilmesi](#)
[Yeryüzüne Gelis](#)
[Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e İman Etmeyen Cennete Giremez](#)

[İSLÂM'IN İÇ DÜŞMANLARI MÜNAFIKLAR](#)

[İSLÂM'A GÖRE DOST VE DÜŞMAN](#)

[İlâhî Hüküm \(1\)](#)
[İlâhî Hüküm \(2\)](#)
[İlâhî Hüküm \(3\)](#)
[İlâhî Hüküm \(4\)](#)
[İlâhî Hüküm \(5\)](#)
[İlâhî Hüküm \(6\)](#)
[İlâhî Hüküm \(7\)](#)
[İlâhî Hüküm \(8\)](#)
[İlâhî Hüküm \(9\)](#)
[İlâhî Hüküm \(10\)](#)
[İlâhî Hüküm \(11\)](#)
[İlâhî Hüküm \(12\)](#)
[İlâhî Hüküm \(13\)](#)

[Küfür ve Kâfirler Aslâ Hoşgörülemez](#)

[İSLÂM BÜTÜN PEYGAMBERLERİN DİNİDİR](#)

/ İsmail Yavuz

[Kureyş Sûre-i Şerifi \(1\)](#)

[Mekke-i Mükerreme Sakinleri](#)

[Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm](#)

[Hicretin Üçüncü Yılı](#)
[Uhud Savaşı \(7\)](#)

Uhud günü melekler Resulullah Aleyhisselâm'ı müdâfaa harbi yaptılar. Sa'd bin Ebî Vakkas -radiyallahu anh- der ki:

"Uhud günü Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-in sağında ve solunda iki adam gördüm. Üzerlerinde beyaz elbiseler vardı. Onun namına en şiddetli çarpışmayı yapıyorlardı. Onları ne bundan önce gördüm ne de sonra!" (Müslim: 2306)

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Efendi Hazretleri'nin Hayat-ı Saadetlerinden İnciler (26)

["O Kurtarırsa Kurtuluruz!"](#)

EVLYÂ-İ KİRÂM -kaddesallahu Esrârehüm- Hazerâtı'nın "Hâtemü'l-Evliyâ" Hakkındaki Beyan ve İfşaatları (149)

[Ebû Abdullah Muhammed bin Ali el-Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- \(4\)](#)

Allah-u Teâlâ'nın Sevgililerinin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (82)

[Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- \(22\)](#)

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri, "**Kitâbu'r-Riyâze**" isimli eserinde şöyle buyuruyor:
"Allah'ın kendisinde gizlendiği bu kul; O'nun idare ettiği, koruduğu, gözettiği ve kendi adına hareket ettirdiği bir velidir."

Tasavvuf'un Aslı Hakikat ve Marifetullah İncileri

[Murakaba](#)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şeriflerinde buyururlar ki:
"Kalplerinizi murakabaya alıştırınız." (Münâvî)

İSLÂM İLMİHALİ

[Hastanın Namazı ve Geçmiş Namazların Kazası](#)

Rahatsızlığından dolayı namazda oturamadığını söyleyen İmran İbn-i Husayn -radiyallahu anh-e Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:
"Ayakta kıl. Gücün yetmezse otururken, ona da gücün yetmezse yatarak kıl." (Buharî. Tecrid-i sarîh: 572)

GÜNDEM

[Durmadan Ateş Çıkartanların Amaçlarını Bilelim, Ona Göre Hazırlanalım! / Uğur Kara](#)

"Çok acımasız bir savaş olacak ve ancak bir süper güç galip gelecek. İşte bu da biziz. ... işte o zaman İsrail müdahil olmak durumunda kalacak. Yok edebildiği kadar Arap'ı yok edebilmek için tüm gücüyle çarpışmak zorunda kalacak. Eğer her şey yolunda giderse, Ortadoğu'nun yarısı İsrail'in olacak." (Henry Kissinger)

[PKK'NİN YERİNE YENİ ERMENİ TERÖR ÖRGÜTÜ: "NOR ASALA" / Şinasi Çapa](#)

Ermeniler geçtiğimiz Ağustos ayında Lübnan'da NOR ASALA, yani Yeni ASALA adıyla bir terör örgütü kurdular.
Türk ve Azerîleri hedef alacaklarını, Türkiye'yi karıştırma hedeflerini açıkça ilan ettiler.

TARİHTEN SAYFALAR

Kuruluş Devri Osmanlı Tarih Yazıcılığında "Oğuz-nâme"lerin Etkisi ve Bilinen En Eski Osmanlı Kroniği (2)

/ Hakan Yılmaz

Bilinen ilk Osmanlı kroniği olan "'Osmân Târîhi"nden XVI. yüzyıla kadar yazılmış kroniklerin tümünde belirgin bir şekilde ön plâna çıkan "Oğuz-nâme" geleneği ve Oğuz vurgusu, hiç şüphesiz bir tesâdüf eseri değildi.

| [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Bismillahirrahmanirrahim

"Allah-u zül-celâl vel-kemâl Hazretleri'ne; O'nun sevdiği ve beğendiği şekilde bitmez-tükenmez hamd-ü senâlar olsun.

Peygamberimiz Efendimiz'e, onun diğer peygamber kardeşlerine, hepsinin Âl ve Ashâb-ı kiram'ına, etbâına, ihsan duygusuyla kıyamete kadar onlara tâbi olup izinden gidenlere; sonsuzların sonsuzuna kadar salât-ü selâmlar olsun."

Muhterem Okuyucularımız;

Allah-u Teâlâ Kelâm-ı kadim'inde yahudi ve hıristiyanların küfrünü, İslâm'a ve müslümanlara olan düşmanlıklarını haber vermiş, küfürden ve bu küfür ehlerinden korunmamız için bize Âyet-i kerime'lerinde emir ve nehiyeler beyan buyurmuştur..

Nitekim Âyet-i kerime'lerinde buyurur ki:

"Şüphesiz ki kâfirler sizin apaçık düşmanınızdır." (Nisâ: 101)

"Sen onların dinlerine uymadıkça ne yahudiler ne de hıristiyanlar aslâ senden hoşnut olmazlar." (Bakara: 120)

Yahudi ve hıristiyanlar küfürde ve İslâm düşmanlığında ortaklırlar. Bir ve beraberdirler.

Bununla beraber yahudilerin İslâm düşmanlığı hıristiyanlardan da putperestlerden de daha şiddetlidir. İslâm'ın ve müslümanların en büyük hasmı bunlardır.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"İnsanlar içerisinde müminlere en şiddetli düşman olarak yahudileri bulursun." (Mâide: 82)

Yahudiler Resulullah Aleyhisselâm zamanından bugüne kadar İslâm'ın ve müslümanların düşmanıdır. Ve düşmanlıklarını sürdürmeye devam edeceklerdir. Ancak ruhsatları bir yere kadar:

"Bütün dünya bunlardan ikrah etti. Müslümanların cezaları var, cezalarını çekiyorlar. Müslümanların cezası bitince onların cezası başlayacak." (Ömer Öngüt -kuddise sirruh-)

Müslümanların, düşmanlarını iyi tanımaları şarttır.

Dikkat edilirse hıristiyan ülkeleri ve hususiyetle Amerika, İsrail vahşet ve soykırımına sessiz kalmakta hatta el altından desteklemektedir.

"Kâfir olanlar birbirlerinin dostlarıdır. Eğer siz bunu yapmazsanız yeryüzünde fitne ve büyük bir fesad (kargaşalık) olur." (Enfâl: 73)

Hadis-i şerif'te de **"Küfür tek millettir."** buyurulmaktadır.

Hıristiyanlar küfürde yahudilere ortak oldukları için icraatları da ortak oluyor.

Bunların, bu küfür ehlinin durumu budur.

Bu küfür ehlinin küfrünü ve düşmanlığını kabul etmemek onlara sevgi beslemek Allah-u Teâlâ'nın hükmünü inkâr etmek demektir.

"Ey iman edenler! Benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olanları dost edinmeyin." (Mümtehine: 1)

İlâhî hüküm budur.

İman ile küfrü ayıran Allah-u Teâlâ'dır:

"İman ile küfür birbirinden kesin olarak ayrılmıştır." (Bakara: 256)

"Birbirine hasım iki zümre." (Hacc: 19)

Allah-u Teâlâ'nın hükmü ve tecellisi budur. İman ile küfrü ayırdığı gibi müminlere ayırmalarını emretmiştir.

İmanın en sağlam kulpu Allah için sevmek, Allah için buğzetmektir.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"Amellerin en üstünü Allah için sevmek, Allah için buğzetmektir." (Ebu Dâvud)

Binaenaleyh imanın alâmetlerinden birisi de, Allah düşmanlarına karşı dostluk ve sevgi göstermek değil, onlardan nefret etmektir.

"Onlar size gelen gerçeği inkâr etmişken, onlara sevgi gösteriyorsunuz." (Mümtehine: 1)

Onlar Allah-u Teâlâ'yı da, O'nun Peygamber'ini de ve o Peygamber'e indirilen kitabı da inkâr ederek küfür içinde yaşamaktadırlar.

Hazret-i Allah'a hasım kesilenleri hasım kabul etmek, iman-küfür berzahını muhafaza etmek iman ehli olmanın icabatındandır.

Herkes bu aynada kendisine bakabilir. İmanı muhafaza edenlerden mi, yoksa küfre meyledenlerden mi? Buradan anlayabilir.

"Ey iman edenler! Yahudi ve hıristiyanları dost edinmeyin. Onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden kim onları dost edinirse, o onlardandır." (Mâide: 51)

Dünyada onları dost edinen, onlarla beraber olan, ahirette azapta da onlarla beraberdir, onlarla beraber haşrolunur.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde: **"Kişi sevdiğiyle haşrolunur."** buyurmuşlardır.

Gayemiz iman ile küfrü ayırt etmek, Allah-u Teâlâ'nın koyduğu hudutları muhafaza etmektir. Bu hudutları kaldırmaya çalışan kâfirlere ve münafıklara fırsat vermemektir.

Din nasihattir. Bu hakikatlerin hatırlatılması da müslümanların vazifesidir. Biz de bu vazifeyi yapabilmek gayesi ile bu dergimizde Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri'nin **"Hazret-i Kur'an'da Yahudilerin, Hıristiyanların ve Münafıkların İçyüzü"** isimli eserindeki bu hakikatleri öz olarak duyurmaya çalışacağız inşaallah.

Bâki esselamü aleyküm ve rahmetullah...

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

HAZRET-İ KUR'AN'DA YAHUDİLERİN HİRİSTİYANLARIN VE MÜNAFIKLARIN İÇYÜZÜ

"İnsanlar İçerisinde, Müminlere En Şiddetli Düşman Olarak Yahudileri Bulursun." (Mâide: 82)

"Sen Onların Dinlerine Uymadıkça Ne Yahudiler Ne De Hıristiyanlar Aslâ Senden Hoşnud Olmazlar." (Bakara: 120)

"Varlığım Kudret Elinde Olan Allah'a Yemin Ederim ki, Bu Ümmetten Yahudi Olsun Hıristiyan Olsun, Kim Benim Peygamberliğimi Duyar da Benim Getirdiğime İman Etmeden Ölürse, Mutlaka Cehennemliklerden Olur." (Müslim)

İlâhî Hükümler Böyle Olduğu Halde; Bu Hükümleri Beğenmeyenlerin Durumu İse Şudur:

"Onlar Ne Sizdendir, Ne De Onlardan." (Mücadele: 14)

"Hadis-i şerif'te Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyuruyorlar:

"Allah yahudileri de hezimete uğratacaktır. Artık Allah'ın yarattığı yaratıklardan arkasında bir yahudinin saklanıp da Allah'ın konuşurmayacağı hiçbir şey kalmayacaktır. 'Ey Allah'ın müslüman kulu! İşte bu bir yahudidir. Gel de onu öldür!' demeyen ne bir taş, ne bir ağaç, ne bir duvar, ne de bir hayvan olacaktır. (Yalnız Gargad ağacı bu hükmün dışındadır. Çünkü bu ağaç onların ağaçlarındanır, konuşmayacaktır.)"
(İbn-i Mâce: 4077)

İsrail demek, Amerika demek, Amerika demek, hıristiyan âlemi demek. Amerika demek yahudi demek, yahudi demek Amerika demek. Bütün dünya bunlardan ikrah etti. Müslümanların cezaları var, cezalarını çekiyorlar. Müslümanların cezası bitince onların cezası başlayacak. Amerika'nın daha bu bölgede işi var. Irak'tan sonra sırada; İran, Suudi Arabistan, Mısır var. İşte dünya böyle tutuşacak."

(Ömer Öngüt -kuddise sırruh-)

Yahudilerin Filistin'deki müslümanlara mütemadiyen saldırması, çocuk-kadın demeden insanları pervasızca katletmesi kendi tıynetlerinin icabındandır. Karşısında bir kuvvet bulmadığı müddetçe bu tıynetini sergilemekten çekinmez. Nitekim çekinmiyor da.

Bunların bu düşmanlığı nereden geliyor?

Allah-u Teâlâ Kelâm-ı kadim'inde yahudi ve hıristiyanların küfrünü, İslâm'a ve müslümanlara olan düşmanlıklarını haber vermiş, küfürden ve bu küfür ehlinde korunmamız için bize Âyet-i kerime'lerinde emir ve nehiyer beyan buyurmuştur..

Nitekim Âyet-i kerime'lerinde buyurur ki:

"Şüphesiz ki kâfirler sizin apaçık düşmanınızdır." (Nisâ: 101)

"Sen onların dinlerine uymadıkça ne yahudiler ne de hıristiyanlar aslâ senden hoşnut olmazlar." (Bakara: 120)

Yahudi ve hıristiyanlar küfürde ve İslâm düşmanlığında ortaklırlar. Bir ve beraberdirler.

Bununla beraber yahudilerin İslâm düşmanlığı hıristiyanlardan da putperestlerden de daha şiddetlidir. İslâm'ın ve müslümanların en büyük hasmı bunlardır.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"İnsanlar içerisinde müminlere en şiddetli düşman olarak yahudileri bulursun." (Mâide: 82)

Buna mümasil birçok Âyet-i kerime'sinde Allah-u Teâlâ gerek yahudi, gerek hıristiyan olsun bu küfür ehlini bize tanıtmıştır.

Nitekim yahudi ve hıristiyanlar tarih boyunca İslâm'a ve müslümanlara düşmanlık etmişler, hasım kesilmişler, İslâm'ı ve müslümanları yok etmeye çalışmışlardır. Her türlü katliamı, soykırımı sergilemişler, putperestlerle işbirliği yapmaktan çekinmemişlerdir. Haçlı seferlerinde, Kudüs'te,

Anadolu'da, Endülüs'te her türlü vahşeti yaptıkları gibi yakın tarihte Kıbrıs'ta, Bosna'da, ve halen Filistin'de, Arakan'da ve daha pek çok yerde bu böyledir.

Bunların, bu küfür ehlinin durumu budur.

Bu küfür ehlinin küfrünü ve düşmanlığını kabul etmemek onlara sevgi beslemek Allah-u Teâlâ'nın hükmünü inkâr etmek demektir.

"Ey iman edenler! Benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olanları dost edinmeyin."
(Mümtehine: 1)

İlâhî hüküm budur.

İman ile küfrü ayıran Allah-u Teâlâ'dır:

"İman ile küfür birbirinden kesin olarak ayrılmıştır." (Bakara: 256)

"Birbirine hasım iki zümre." (Hacc: 19)

Allah-u Teâlâ'nın hükmü ve tecellisi budur. İman ile küfrü ayırdığı gibi müminlere ayırmalarını emretmiştir.

İmanın en sağlam kulpu Allah için sevmek, Allah için buğzetmektir.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde buyururlar ki:

"Amellerin en üstünü Allah için sevmek, Allah için buğzetmektir." (Ebu Dâvud)

Binaenaleyh imanın alâmetlerinden birisi de, Allah düşmanlarına karşı dostluk ve sevgi göstermek değil, onlardan nefret etmektir.

"Onlar size gelen gerçeği inkâr etmişken, onlara sevgi gösteriyorsunuz." (Mümtehine: 1)

Onlar Allah-u Teâlâ'yı da, O'nun Peygamber'ini de ve o Peygamber'e indirilen kitabı da inkâr ederek küfür içinde yaşamaktadırlar.

Allah-u Teâlâ'ya, O'nun dini din-i İslâm'a ve Hazret-i Allah'a iman eden müslümanlara hasım kesilmeleri küfürlerinin icabatındandır.

Bu Hazret-i Allah'a hasım kesilenleri hasım kabul etmek, iman-küfür berzahını muhafaza etmek iman ehli olmanın icabatındandır.

Herkes bu aynada kendisine bakabilir. İmanı muhafaza edenlerden mi, yoksa küfre meyledenlerden mi? Buradan anlayabilir.

Bu emr-i ilâhî'yi dinlemeyenlerin, cehennemdeki feryatlarını da dinleyen bulunmayacaktır.

Zira Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'lerinde:

"Ey iman edenler! Yahudi ve hıristiyanları dost edinmeyin. Onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden kim onları dost edinirse, o onlardandır." buyuruyor. (Mâide: 51)

Dünyada onları dost edinen, onlarla beraber olan, ahirette azapta da onlarla beraberdir, onlarla beraber haşrolunur.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde şöyle buyuruyorlar:

"Kişi sevdiğiyle haşrolunur." (Keşf'ül-hafâ)

Gayemiz iman ile küfrü ayırt etmek, Allah-u Teâlâ'nın koyduğu hudutları muhafaza etmektir. Bu hudutları kaldırmaya çalışan kâfirlere ve münafıklara fırsat vermemektir.

Günümüzde Yahudiler:

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri muhtelif aralıklarla bu isyânkâr millete azapların en kötüsünü tattıracak kimseler gönderceğini beyan buyurmaktadır:

"Rabb'in yeminle şunu bildirdi:

Elbette tâ kıyamet gününe kadar onlara azabın en kötüsünü yapacak kimseler gönderecektir."
(A'raf: 167)

Bu Âyet-i kerime'lerde yahudilerin kıyamete kadar tarih sahnesinden silinmeyeceğine, zaman zaman aynı azgınlıklarını devam ettireceklerine bu yüzden de sık sık azaba uğratılacaklarına işaret vardır.

Yahudiler eski geleneklerine sıkı sıkıya bağlı kalmışlar, karşısındaki en büyük düşmanın İslâm ve müslümanlar olduğunu nesilden nesile sürdürmüşlerdir.

"Zira hiçbir yahudi yoktur ki müslümanı öldürmek niyetinde olmasın." (İbn-i kesir)

Bugün rahmetli II. Abdülhamid Han'ın reddettiği yahudilerin çirkin teklifinden sonra yahudiler İngilizler'in yardımıyla 1945'te Filistin'deki müslümanları gerek yok ederek, gerek sürgün ederek mukaddes topraklara yerleşmişler ve müslüman ülkelerin ortasında çibanbaşı olmuşlardır.

Öyle ki 20. yüzyılın yahudi devleti olan İsrail en güçlü silahlara en güçlü istihbarata en güçlü teknolojiye müttefiki olan ABD'nin yardımıyla ulaşmıştır.

Velhasıl, bugün müslümanların en büyük başbelası olmuştur. Filistin'deki müslüman katliamı hergün devam etmekte, dünyadaki müslüman mezalimlerinde yahudi İsrail'in rolü bulunmaktadır.

Arapları birbirine düşürmeyi başarmış, müslüman devletlerin birlik olmasını engellemek için her türlü fitneyi yaymıştır.

Hülâsa-i kelâm;

Yahudiler Resulullah Aleyhisselâm zamanından bugüne kadar İslâm'ın ve müslümanların düşmanıdır. Ve düşmanlıklarını sürdürmeye devam edeceklerdir.

Müslümanların, düşmanlarını iyi tanımaları şarttır.

Hıristiyanlıktaki Yahudi Nüfuzu:

Dikkat edilirse hıristiyan ülkeleri ve hususiyetle Amerika, İsrail vahşet ve soykırımına sessiz kalmakta hatta el altından desteklemektedir.

"Kâfir olanlar birbirlerinin dostlarıdır. Eğer siz bunu yapmazsanız yeryüzünde fitne ve büyük bir fesad (kargaşalık) olur." (Enfâl: 73)

Hadis-i şerif'te de **"Küfür tek millettir."** buyurulmaktadır.

Hıristiyanlar küfürde yahudilere ortak oldukları için icraatları da ortak oluyor.

Asr-ı saadette Arabistan yarımadasındaki Arap kavimlerini kışkırtarak müslümanlara karşı ortak bir hareket tertip edilmesinden haçlı seferlerinin arkasındaki finans desteğine kadar birçok olayda bu ihanet ve fesatın izleri vardır.

Avrupa reformistlerinin birçoğu, materyalistlerin dört elle sarıldığı Evrim teorisinin atası Darwin, Rus sosyalist ve devrimcilerinin tamamına yakını, faşizm ideologlarından bir kısmı, insanlara hayvan ahlakını tavsiye eden sosyolog(!)ların mühim bir kısmı yine yahudidir.

Yahudilerin bu tahribatları yanında ülkeleri ve devletleri sinsice kontrol etmeye dönük faaliyetleri de tarih boyu devam etmiştir. Özellikle Avrupa'da "Saray Yahudileri" denilen sınıflar oluşmuş, birçok yahudi de din değiştirerek gizlice gayesine devam etmiştir. Şu hakikat iyice ortaya çıkmıştır ki din değiştiren yahudilerden büyük kısmı siyaset ve dünya menfaati gayesi güderek böyle bir yol izlemiş, gizlice kendi dinini yaşamaya devam etmiştir. Nitekim bu din değiştirenlerin büyük kısmı İsrail'de yahudi muamelesi görürler.

Ortaçağ'da memuriyet işlerinde ve sarayda etkinlik kurmaya çalışan yahudiler 1700'lü yıllarda faaliyetleri artan gizli cemiyetler ve mason teşkilatları vasıtası ile yahudi olmayanları da kendi gayeleri doğrultusunda kullanmaya başlamışlardır. Sermayenin çok büyüdüğü ve şirketleşmenin yayıldığı son devirlerde -özellikle sanayi devriminden sonra- para ve sermaye üzerindeki kontrollerini artırmaya önem vermişlerdir. Bu şekilde ortaya çıkan tiröstler (küresel ekonomide tekel haline gelen şirketler) vasıtası ile dünya siyaseti üzerinde söz sahibi olur hale gelmişlerdir. BM, NATO, AB gibi birçok uluslararası kuruluşun temelini kendi çıkarları doğrultusunda inşa etmeye çalışmışlar, ancak gün gelip işlerine yaramaz hale gelince yıkmak için gerekeni yapmaktan da kaçınmamışlardır.

Özellikle son yüzyıllarda cereyan eden siyasî hadiselerde yahudi rolünü şöyle özetlemek mümkündür: Yap-Boz...

Bu "Yap-Boz"un sebebi yahudi siyasetinin yıllar içinde değişmesidir.

19. yüzyıl sonu ve 20. yüzyıl başındaki yahudi siyaseti Filistin topraklarına mümkün olduğunca çok yahudiyi yerleştirmektir. Bu gaye önünde engel kim varsa yıkılması gerekiyordu. Birinci Dünya Savaşı bu süreci hızlandırdı. Osmanlı Devleti yıkıldı. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonraki yıllarda bu siyasi hedef özellikle İngiltere'nin yardımı ile amacına ulaşmıştı.

Sırada yahudi devletinin kurulması vardı. 2. Dünya Savaşı akabinde bu siyasi gaye de gerçekleşti. Sonraki soğuk savaş yılları İsrail varlığının pekiştirilmesine hizmet eden yıllar oldu.

Sırada Vadedilmiş Topraklar ve Dünya Krallığı var. Bu sefer siyasi hedef büyük. Hadiseler de buna göre büyük planlanıyor. Irak'ta ateş başladı. Çok daha büyüklerini bekleyin. Bu yıkıcı nükleer silahlar patlayacak. 3. Dünya Savaşı ve çok büyük afetler ile dünya dümdüz olacak. Kıyamet Alametlerini haber veren Hadis-i şerif'lere baktığımızda bunları görüyoruz.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Hiçbir memleket hariç olmamak üzere, biz onu kıyamet gününden önce ya helâk ederiz veya onu şiddetli bir azapla cezalandırırız. Bu, Kitap'ta (Levh-i mahfuz'da) yazılıdır." (İsra: 58)

Binaenaleyh bunların hepsi Hazret-i Allah'ın takdiri ile oluyor.

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri bu hususta şöyle buyuruyorlar:

"Hadis-i şerif'te Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyuruyorlar:

"Allah yahudileri de hezimete uğratacaktır. Artık Allah'ın yarattığı yaratıklardan arkasında bir yahudinin saklanıp da Allah'ın konuşurmayacağı hiçbir şey kalmayacaktır. 'Ey Allah'ın

müslüman kulu! İşte bu bir yahudidir. Gel de onu öldür!' demeyen ne bir taş, ne bir ağaç, ne bir duvar, ne de bir hayvan olacaktır. (Yalnız Gargad ağacı bu hükmün dışındadır. Çünkü bu ağaç onların ağaçlarındandır, konuşmayacaktır.)" (İbn-i Mâce: 4077)

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edilen diğer bir Hadis-i şerif'lerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuştur:

"Müslümanlarla yahudiler harbetmedikçe kıyamet kopmaz. Müslümanlar onları öyle bir öldürecekler ki, hatta yahudi taşın ve ağacın arkasına saklanacak, taş veya ağaç da: 'Ey müslüman, ey Allah'ın kulu! Şu arkamdaki yahudidir, hemen gel de onu öldür!' diyecektir. Yalnız Gargad ağacı bunu demeyecek, çünkü o yahudilerin ağacıdır." (Müslim: 2922)

Allah-u âlem yahudiler Mekke-i mükerreme'ye ve Medine-i münevvere'ye giremeyecek, Medine-i münevvere'ye nötron bombası atsalar gerek.

Amma onlar, amma Çinliler. Bütün halk ölecek. Bundan değil müslümanlar, bütün küffar halkı da rahatsız olacak.

Sonra Allah-u Teâlâ onların öldürülmesini murad ettiği zaman, küffar memleketine sığınmış bir yahudiyi dahi ikrah ettikleri için haber verecekler. Yalnız Amerika haber vermeyecek, çünkü Amerika onlardandır.

Ve bugünler çok yakın, çok yakın. Ben 80 yaşında olduğuma kendim inanmıyorum. Bütün bu hadiselerin oluşu, bitişi 40 sene sürecek. Demek istiyoruz ki, bundan sonra harpler var, darpler var, üzüntüler var, sıkıntılar var, hüznü seneler var.

Mühim hadiseler olacak, mühim hadiseler doğacak ve büyük kanamalar olacak. Vakit bekleniyor. Ne zaman? O bilir. Allah'u-âlem doğacak hadiseler çok kan dökülmesine vesile olur.

Ben dünyayı harap olmuş bir ev olarak görüyorum. Ne zaman çöktürecek, onu O bilir.

Bu isyan cezasız kalmaz, vakit geldi. Allah'ım beterinden korusun. Bakalım Allah-u Teâlâ ne gösterecek.

İsrail demek, Amerika demek, Amerika demek, hıristiyan âlemi demek.

Amerika demek yahudi demek, yahudi demek Amerika demek.

Bütün dünya bunlardan ikrah etti. Müslümanların cezaları var, cezalarını çekiyorlar. Müslümanların cezası bitince onların cezası başlayacak.

Amerika'nın daha bu bölgede işi var. Irak'tan sonra sırada; İran, Suudi Arabistan, Mısır var. İşte dünya böyle tutuşacak.

Amerika dört devleti gözüne kestirdi; Irak, İran, Suudi Arabistan ve Mısır.

Amerika'nın bütün gayesi petrolü elde etmek, dünyayı elde tutmak. Ondan sonra büyük bir patlak verecek, dünya kaynayacak.

Allah'ımız sonumuzu hayırlı etsin."

•

Yahudilerin tarih boyunca müslümanlar üzerindeki entrikaları hiç bitmemiştir.

Ülkemiz üzerinde de bu böyledir. Bugün Irak Kürtlerine sinsice destek veriyorlar. Yarın yahudi aleni olarak karşımıza dikildiğinde kimse şaşırmasın.

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri muhtelif aralıklarla bu isyankâr millete azapların en kötüsünü tattıracak kimseler göndereceğini beyan buyurmaktadır:

"Rabb'in yeminle şunu bildirdi:

Elbette tâ kıyamet gününe kadar onlara azabın en kötüsünü yapacak kimseler gönderecektir."
(A'raf: 167)

Bu Âyet-i kerime'de; yahudilerin kıyamete kadar tarih sahnesinden silinmeyeceğine, zaman zaman aynı azgınlıklarını devam ettireceklerine, bu yüzden de sık sık azaba uğratılacaklarına işaret vardır.

Hepsi Hazret-i Allah'ın ruhsat vermesi ile oluyor. Bugün müslümanlar isyan ve günahının cezasını çekiyor. Hiç şüphe olmasın bu devreden sonra da bunlar isyan ve azgınlıklarının cezasını daha dünyada iken çekecekler. Böylece dünyanın son devresi tamamlanmış; her şey yaşanmış ve bitmiş olacak.

.

Bu iman ile küfrün harbidir. Küfür ehli hakiki müslümanlara hiçbir zarar veremez:

"Onlar incitmekten başka size herhangi bir zarar veremezler. Sizinle savaşa girecek olsalar bile, arkalarına dönüp kaçarlar. Sonra kendilerine yardım da edilmez." (Âl-i imran: 111)

**Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri'nin
"Hazret-i Kur'an'da Yahudilerin, Hıristiyanların ve
Münafıkların İçyüzü" İsimli Eseri:**

Muhterem, merhum Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri tebliğ ve irşadla geçen 85 yıllık ömr-ü sââdetlerinde gönüllere Allah ve Resul'ünün sevgisini yerleştirmeye, İslâm ahlâk ve yaşayışını yaymaya gayret etmişlerdi. Aynı zamanda içinde bulunduğumuz ahir zamanın fitneleri ile mücadele etmişler, hüküm-ü ilâhî'yi ortadan kaldırmaya matuf söz ve hareketlere karşı eserler neşrederek büyük bir mücadele ve mücahede yapmışlardı.

Zira bu gibi fitneler müslümanların imanlarına tasallut eden büyük bir afattır.

Bunlardan birisi de yahudi ve hıristiyan gibi küfür ehlinin küfrünü hoş görme fitnesidir. Zira gerek Kuran-ı kerim'de, gerek Hadis-i şerif'lerde, gerekse asırlar boyu gelmiş-geçmiş bütün İslâm âlimlerinin eserlerinde; yahudi ve hıristiyanların küfür ehli oldukları; onların bu küfrünü inkâr etmenin, onların bu küfrünü hoş görmenin, *"Onlar da cennete girecek, onlar da tevhid ehli!"* demenin de kişiyi küfre sokacağı, kâfir yapacağı açık seçik olarak beyan edilmiş iken küffarın küfrünü hoş görmek bugün moda oldu.

Allah-u Teâlâ'nın hükmünü beğenmeyerek bu fitneye kapılanlar müslüman iken münafık oldu.

Dış düşmanın da teşviki ile bu fitne dünyada ve memleketimizde moda oldu. Riyaset, ikbal ve menfaat peşinde olan pek çokları bu modaya ayak uydurdu.

Kitabullah'ın hükmüne rızâ göstermeyenleri dost edinmenin insanı İslâm hudutları haricine çıkaracağı kesinlikle bilinmelidir. Bir müminin her şeyden önce dininde ve imanında samimi olması gerekir. Küfre rızâ küfürdür.

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri'nin hayat-ı saadetlerinde bu gibi fitnelere karşı şiddetli müdahaleleri olmasaydı, herkes "İslâm budur" zannedecek, din ortadan kalkacaktı.

Bugün bu fitneler devam etse bile, müslümanlar biliyor ki bu söz ve icraatlar İslâm'da yoktur. İslâm bu fitnelere uzaktır. Hüküm Allah'ındır. İman Allah'ın hükmüne teslim olmakla mümkündür.

Din nasihattır. Bu hakikatlerin hatırlatılması da müslümanların vazifesidir. Biz de bu vazifeyi yapabilmek gayesi ile bu dergimizde Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri'nin "Hazret-i Kur'an'da Yahudilerin, Hıristiyanların ve Münafıkların İyüzü" isimli eserindeki bu hakikatleri öz olarak duyurmaya çalışacağız inşaallah.

**"İBRAHİM NE YAHUDİ NE DE HİRİSTİYANDI.
FAKAT O ALLAH'I BİR TANIYAN DOSDOĞRU BİR MÜSLÜMANDI."
(Â-i İmran: 67)**

İsrâiloğulları İbrahim Aleyhisselâm'ın soyundan geldikleri için, imamet ve risâlet makamına kendilerinin müstehak olduklarını iddia ediyorlardı. Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde onların bu iddialarını reddetmiş, dini hükümlere muhalefet edenlere o nesebin hiçbir fayda vermeyeceğini duyurmuştur.

İsrâiloğulları bozulup dinlerini kaybedince yahudiliği, daha sonra da hıristiyanlığı icâd etmişlerdi.

Daha sonra Allah-u Teâlâ imameti İsrâiloğulları'ndan almış, İbrahim Aleyhisselâm'ın soyunun diğer koluna vermiş; âlemlere rahmet olarak müjdelenen son peygamber, İsmail Aleyhisselâm'ın neslinden gelmiştir.

Âhir zaman peygamberi Muhammed Aleyhisselâm, Tevhid inancı esasına dayanan İbrahim Aleyhisselâm'ın dinine tâbi olmakla vazifelidir.

Nitekim Âyet-i kerime'de şöyle buyruluyor:

"Resul'üm! Sonra da sana 'Doğruya yönelen İbrahim'in dinine uy! O müşriklerden değildi.' diye vahyettik." (Nahl: 123)

Allah-u Teâlâ'nın Resul'üne tavsiyesi şüphesiz ki ümmetine de tavsiyesi demektir.

Görülüyor ki bu din-i mübinin temeli, İslâm ümmetinin atası olan İbrahim Aleyhisselâm'a kadar uzamaktadır.

Beşeriyette Tevhid esası İbrahim Aleyhisselâm'dan önce de mevcut olmakla beraber, asıl yeryüzüne yerleşmesi kendisinden sonra olmuştur.

Âyet-i kerime'de şöyle buyruluyor:

"O sizi seçmiş, babanız İbrahim'in yolu olan dinde sizin için hiçbir zorluk yüklememiştir." (Hacc: 78)

İbrahim Aleyhisselâm Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimizin cedd-i âlâsı ve babası bulunduğundan, ümmetinin de babası sayılır. Bir peygamberin ümmeti, o peygamberin evladı hükmünde olduğu gibi, o peygamber de ümmetinin babasıdır.

Bunun içindir ki İbrahim Aleyhisselâm'a Kuran-ı kerim'de oldukça geniş yer verilir.

İbrahim Aleyhisselâm'ın yahudi veya hıristiyan olduğunu iddiâ eden ehl-i kitap hakkında nâzil olan Âyet-i kerime'de Allah-u Teâlâ şöyle buyurur:

"Ey ehl-i kitap! İbrahim hakkında niçin tartışıyorsunuz? Halbuki Tevrat da İncil de ondan sonra indirilmiştir. Siz hiç düşünmez misiniz?" (Âl-i İmran: 65)

İbrahim Aleyhisselâm'a dair bu iddialarını isbat edecek Tevrat'ta İncil'de hiçbir bilgi yoktur. O, bu kitaplar gönderilmeden çok önce yaşamıştı.

Allah-u Teâlâ yahudi ve hıristiyanlara, onların torunlarından olmalarına rağmen, onlarla aralarında hakiki bir bağ olmadığı gibi, böyle bağ olduğunu iddia etmeye haklarının da olmadığını, iftihar ettikleri geçmişlerinin yolundan ayrılmakla yaptıklarının karşılıklarını göreceklerini Âyet-i kerime'sinde beyan buyuruyor:

"Onlar bir ümmetti, gelip geçti. Onların kazandıkları kendilerine, sizin kazandıklarınız da size âittir. Siz onların yaptıklarından sorumlu değilsiniz." (Bakara: 134 ve 141)

Kur'an-ı kerim'in on yerinde İbrahim Aleyhisselâm'ın milletinden ve hanif olduğundan söz edilir.

İbrahim Aleyhisselâm'ın dinine tâbi olan ancak Muhammed Aleyhisselâm'dır ve ona iman edenlerdir:

"İnsanların İbrahim'e en yakın olanı, ona uyanlar, bu peygamber (Muhammed) ve müminlerdir. Allah müminlerin dostudur." (Âl-i İmran: 68)

Allah-u Teâlâ onların İbrahim Aleyhisselâm hakkındaki iddialarını yalanlayarak Âyet-i kerime'sinde ulûl-azm peygamberlerden İbrahim Aleyhisselâm'ın **"Ne hıristiyan ne de yahudi"** olduğunu, **"Allah'ı bir tanıyan dosdoğru bir müslüman"** olduğunu haber veriyor:

"İbrahim ne yahudi ne de hıristiyandı. Fakat o Allah'ı bir tanıyan dosdoğru bir müslümandı. Müşriklerden de değildi." (Âl-i İmran: 67)

Allah-u Teâlâ dinini bütün dinlerden üstün kılmıştır.

İslâm geldikten sonra ne yahudiliğin, ne hıristiyanlığın, ne de diğer dinlerin hükmü kaldı. Hiçbirisi de İslâm'ın karşısında tutunamadı.

O günden itibaren bütün âleme karşı şu hakikat tamamen açıklık kazandı ki; Allah'tan başka ilâh yoktur ve Muhammed Aleyhisselâm Allah'ın peygamberidir.

İsrâiloğulları Üç Peygamber Diliyle Lânetlenmişlerdir:

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruluyor:

"İsrâiloğullarından küfre sapanlar hem Dâvut'un hem de Meryem oğlu İsa'nın diliyle lânetlenmişlerdir." (Mâide: 78)

"(Musa dedi ki:) Aramızdaki beyinsizlerin yaptıklarından ötürü bizi helâk eder misin Allah'ım?" (A'raf: 155)

•

Yahudiler tarihte *"Peygamberlerini öldüren kavim"* olarak tanınmaktadır.

Nitekim Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'lerinde buyurur ki:

"Allah'ın âyetlerini inkâr edenlere, haksız yere peygamberlerini öldürenlere ve insanlardan adâleti emredenleri öldürenlere elem verici bir azabı müjdele!"

Onların yaptıkları dünyada da ahirette de boşa gitmiştir. Onların hiçbir yardımcıları da yoktur." (Â-i imran: 21-22)

Diğer bir Âyet-i kerime'lerinde ise şöyle buyuruyor:

"Her ne zaman onlara hoşlarına gitmeyen hükümlerle bir peygamber gelmişse; bir kısmını yalanladılar, bir kısmını da öldürdüler." (Mâide: 70)

"Resul'üm! De ki: Şayet siz gerçekten inanmış kimseler idiyseyiz, daha önce Allah'ın peygamberlerini neden öldürüyordunuz?" (Bakara: 91)

İmanınızda samimi iseniz onları niçin öldürdünüz? İnanduğunuz Tevrat bunu yasak kılmamış mıydı? Ecdâdınızın bu cinayetlerini doğru bir davranış gördüğünüz için, siz de onlar gibi cânî hükmünde bulunmaktasınız.

Yahudiler peygamberlerini böylece haksız yere öldürdükleri gibi, bu zamanın kâfirleri de Allah-u Teâlâ'nın seçkin âlimlerini, nur saçan kandillerini, peygamber vekillerini öldürdüler. Yahudiler peygamberlerini öldürüyorlardı amma peygamber vekillerini de kâfirler öldürdü.

Gayeleri din-i İslâm'ı yıkmak ve yok etme.

•

Yahudiler mukaddes bir istirahat günü istemişlerdi. Allah-u Teâlâ bunun üzerine haftanın altı gününü iş günü, yedinci cumartesi gününü de sadece din işleri ile uğraşmaları ve gönüllerinde dini şuuru sağlamlaştırılmaları için mukaddes bir tatil günü yaptı. O gün çalışmak, balık avlamak ve yemek yasaktı.

Bu husus Kur'an-ı kerim'de şu şekilde açıklanmaktadır:

"Onlara şu deniz kıyısındaki şehrin durumunu sor! Hani onlar cumartesi yasaklarına saygısızlık edip ilâhî sınırı aşıyorlardı. Cumartesi tatili yaptıkları gün, balıklar meydana çıkarak sürü halinde akın akın yanlarına geliyordu. Diğer günler ise gelmiyorlardı.

Biz onları yoldan çıkmaları sebebiyle böylece imtihan ediyorduk." (A'raf: 163)

Allah-u Teâlâ bu günahkâr yahudileri itaatsizlikleri sebebiyle maymun şekline çevirmiştir:

"İçinizden cumartesi günü azgınlık edip haddi aşanları elbette biliyorsunuz. Biz onlara 'Aşağılık maymunlar olunuz!' demiştik." (Bakara: 65)

Bir Âyet-i kerime'de de bu husus yeniden hatırlatılıyor. Bu cezanın sadece maymunlaşma ile değil, domuzlaşma ile de ilgili olduğu belirtiliyor:

"De ki: Allah katında bundan daha kötü bir cezanın bulunduğunu size haber vereyim mi?"

Onlar Allah'ın lânetlediği, gazap ettiği, içlerinden maymunlar ve domuzlar yaptığı kimselerle tağuta tapanlardır.

İşte onlar mevki bakımından daha kötü olanlar ve doğru yoldan daha çok sapmış bulunanlardır." (Mâide: 60)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz ise Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyuruyorlar:

"İsrâiloğullarından bir ümmet kayboldu, hayvan sûretine çevrildi. Bilinmez ki o topluluk ne fenalık işlemiştir. Fareyi bunlardan sanıyorum. Çünkü o deve sütü konunca içmez, koyun sütünü içer." (Buharî Tecrid-i sarîh: 1364)

İsrâiloğullarına devenin eti ve sütü haram kılınmıştı.

Çünkü onlar haram olan bazı şeyleri helâl sayıyorlardı. Bu yüzden Allah-u Teâlâ ceza olarak onlara helâl olan şeyleri bile haram kılmıştır.

Âyet-i kerime'lerde buyuruluyor:

"Yahudilerin yaptıkları zulümden, birçok kimseleri Allah yolundan çevirmelerinden, menedildikleri halde fâiz almalarından ve haksız yere insanların mallarını yemelerinden dolayı kendilerine helâl kılınan temiz şeyleri onlara haram kıldık. İçlerinden inkâr edenlere de elem verici bir azap hazırladık." (Nisâ: 160-161)

"Biz onlara zulmetmedik, onlar kendilerine zulmediyorlardı." (Nahl: 118)

Yahudilerin hak ettikleri bu cezaların bir ibret ve öğüt kılındığı beyan buyurulmaktadır:

"İşte biz bu (maymunlaşma cezasını), kendi devirlerinde yaşayıp hadiseyi bizzat görenlere ve sonradan gelecek olanlara bir ibret dersi, takvâ sahibi müminlere de bir öğüt yaptık." (Bakara: 66)

Âyet-i kerime'lerden açıkça anlaşılıyor ki, Allah-u Teâlâ'nın lânet ve gazabına uğrayan yahudiler, hayvan şekline dönüştürülmüşlerdir.

Bir insanın şeklinin değiştirilip hayvan şekline konmasına "Mesh" denir. Eski milletlerde bu değişme olurdu. Resul-i Kibriya -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz âlemlere rahmet olduğu için, Hazret-i Allah onun hürmetine zahiren sıfat değiştirmeyi bu ümmetten kaldırmıştır. Bu sıfatlar örtü altında kaldı. Şimdiki zamanda da hayvani sıfatlar mevcuttur. İnsan hangi sıfatta öldüyse o sıfatta dirilecek. Herkese saldıranlar köpek şeklinde, nankör insanlar kedi şeklinde, herkese düşmanlık yapanlar ise yılan suretinde mahşere çıkacaklar. Hayvan suretinde dirilecek amma; Hazret-i Allah dünyadaki şeklini yüzüne verecek, kim olduğu şeklinden tanınacak. Hayvani sıfatlardan arınanlar ise insan şeklinde ve sıfatında olacaklar.

Resulullah Aleyhisselâm'ın Devrinde Yahudilerin Durumu:

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in âlemlere rahmet olarak gönderildiği yıllarda Arabistan'ın her tarafında yahudi bulunmasına rağmen, Mekke'de hemen hemen hiç yoktu. Mekke devrinde iken müslümanların düşmanı yalnız müşriklerdi. Medine'ye hicret ettikten sonra Medineli yahudilerle müslümanların içindeki münâfıklar da bu düşmanlığa katıldılar.

Medine'nin yarısı yahudi idi. Resulullah Aleyhisselâm, putperestlerden daha çok yahudilerin hücum ve saldırısına maruz kaldı.

Kudüs'ün yıkılması üzerine Rumlar tarafından tecavüze uğrayan yahudiler, Hicaz bölgesine sığınarak bu bölgenin yerli halkı haline gelmişlerdi.

Resulullah Aleyhisselâm'ın Medine'ye teşriflerinde; **Kaynuka**, **Nadir** ve **Kureyza** oğullarına mensub üç yahudi kabilesi vardı. Her kabile kendi başına müstakil bir topluluk teşkil ediyordu. İktisâdi yönden Medine'de hakim durumda idiler. Medine etrafında kuvvetli kaleler içinde yaşıyorlardı.

Yahudiler kendi ırk, soy ve kültürleriyle iftihar ederler; Araplara vahşi ve câhil gözıyla bakarlar, onlara hayvanca muamele yapmayı âdeta bir hak sayarlardı. Mallarını çeşitli hile ve bahane ile yemeyi âdet edinmişlerdi. Yahudi din adamları ve ulemâsının bir bölümü falcılık ve bir takım sihir, büyü ile ilgileniyor, Araplar'ı kandırmaya çalışıyorlardı.

Yahudiler maddî refah açısından çok güçlüydüler. Araplar'ın bilmedikleri bazı sanat ve hünnerleri biliyorlardı, ticaretin çoğu ellerinde idi. Etraf memleketlerden gıda maddeleri getirirler, oralara hurma götürüp satarlardı. Hayvancılık yaptıkları gibi, dokuma imalatı da yapıyorlardı. Kaynuka oğulları kuyumculuk, demircilik, çanak çömlek imalatında mahir idiler.

Ticarette doğruluk ve dürüstlük ancak kendi ırklarından olanlarla yapıldığı zaman geçerli idi. Kendilerinden olmayanlarla yaptıkları ticaret ve diğer muamelelerde sahtekârlığın her türlüünü icrâ etmekten çekinmezlerdi.

En büyük işleri tefecilikti. Borç para verip karşılığında çok yüksek fâiz alırlardı. Fâizler çok yüksek, ödeme şartları çok ağır olduğu için, yahudilerden bir defa borç almış olan Araplar bir daha yakalarını kurtaramazlar, fâiz ödemekten ana parayı ödeme fırsatı bulamazlardı. Araplar'ın yahudilere böylesine bağlanması, onlara karşı kin ve nefretlerini artırmıştı, bu baskıdan bir an evvel kurtulma çarelerini arıyorlardı.

Yahudiler ise maddî menfaatlerini korumak maksadıyla Araplar'ın hiçbir zaman birlik ve beraberlik içinde olmalarını istemiyorlardı. Zira Araplar arasında birlik kurulduğu takdirde, yahudilerin sahip buldukları verimli topraklardan, bağ ve bahçelerden, mamur beldelerden sürüleceklerini biliyorlardı. Yahudiler ayrıca kendi can ve mal güvenliklerini koruma altına almak için, güçlü olan Arap kabileleri ile ittifak kurup onların himayesine girerlerdi. Böylece güçlü olan bir başka Arap kabilesinin tecavüzlerinden korunmuş olurlardı.

Bekledikleri Peygamberi Bile Bile İnkâr Etiler:

Evs ve Hazreç kabileleri, yahudilerle bazen anlaşır bazen bozuşurlardı. Ne zaman araları açılrsa yahudiler: *"Bir Peygamber gönderilmek üzere, gölgesi üzerimize düştü. O gelince biz ona tâbi olacağız, sizin kökünüzü kazıyacağız."* derlerdi. Ayrıca: *"Ey Allah'ımız! Tevrat'ta özelliklerini yazılı bulduğumuz âhir zaman peygamberi hürmetine bize yardım et!"* diye duâ ve istimdat ederlerdi.

Resulullah Aleyhisselâm Medineliler'le konuşup onları İslâm'a dâvet edince birbirlerine: *"Vallahi bu size yahudilerin, geleceğini haber verdikleri ve bizi korkuttukları Peygamber olsa gerek! Sakın yahudiler ona tâbi olmakta bizi geçmesinler."* demişlerdi. Çünkü yahudilerin böyle bir beklenti içinde yaşadıklarını biliyorlardı.

Aslında yahudiler Resulullah Aleyhisselâm'ın geleceğini ve vasıflarını *"Kendi öz çocuklarını tanıdıkları gibi tanıyorlardı."* Fakat tıynetleri icabı olsa gerek ki *"Ne zaman bir Peygamber gelip de gönüllerinin hoşlanmadığı bir şey getirirse ona karşı büyüklük tasladılar. Peygamberlerinin kimini yalanladılar, kimini öldürmekten çekinmediler."* Resulullah Aleyhisselâm'ı da çekemeyecekleri tabî idi. *"Bile bile ona düşmanlık edeceklerdi."* Kıskançlık ve hasetlerinden, kin ve düşmanlık etmeye başladılar.

Bu hususta nâzil olan Âyet-i kerime'de Allah-u Teâlâ şöyle buyurdu:

"Yanlarında bulunan (Tevrat'ı) tasdik etmek üzere onlara Allah katından bir kitap gelince, daha önceleri kâfirlere karşı onunla yardım isteyip durdukları halde, tanıdıkları ve bekledikleri (o Kur'an) kendilerine gelince, bu defa onu inkâr ettiler.

İşte bundan dolayı Allah'ın lâneti kâfirlerin üzerinedir." (Bakara: 89)

Bunun içindir ki bunlar melun oldular.

Medineli müslümanlar yahudilerin bu kadar merakla ve heyecanla bekledikleri Peygamber'i kabul etmek yerine, ona karşı çıkmalarını, onun en azılı düşmanları olmalarını bir türlü anlayamıyorlardı.

Hatta Muaz bin Cebel -radiyallahu anh- gibi bazı müslümanlar yahudilere şöyle dediler:

"Ey yahudiler! Allah'tan korkun ve İslâm'a girin. Bizler müşrik iken siz bir peygamber gönderileceğini bize bildiriyor ve bu vasıfları ile bize onu tanıtıyordunuz."

Fakat onlar itiraz ettiler. *"Bizim kendisinden söz ettiğimiz kişi bu değildir."* dediler. Onun gelmesiyle Araplar'ın üstünlüğünün sona ereceğine ve kendilerinin iktidar ve ikbal sahibi olacaklarına kesinlikle inanan yahudiler sabahtan akşama kadar: *"Geliyor... Gelmek üzeredir..."* gibi laflarla onun geleceğinden sözedip dururlardı. Fakat o gelince bütün bunları unutup insanlıktan çıktılar. *"Vakti geldi"* dedikleri Peygamber için *"Hayır! Beklediğimiz bu değildir, daha onun vakti gelmedi, bu bizden değildir."* dediler.

.

Yahudilerin ileri gelenlerinden birinin kızı, diğerinin de yeğeni olan Hazret-i Safiye -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz şöyle buyurmuştur:

"Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Medine'ye hicret edince babamla amcam onu görmeye gittiler ve kendisiyle uzunca müddet sohbet ettiler. Eve döndüklerinde amcam: 'Bu gerçekten, kitaplarımızdaki haberi verilen peygamber midir?' dedi. Babam: 'Evet, vallahi o aynı peygamberdir!' diye cevap verdi. 'Sen buna inanıyor musun?' diye sorduğunda: 'Evet!' dedi. 'O halde ne yapmalı, niyetin nedir?' dedi. Babam: 'Yaşadığım müddetçe vallahi ona muhalefet edeceğim.' dedi."

Gerçek apaçık meydana iken, bundan daha çirkin bir kıskançlık olamaz. Çünkü böyle bir inatlaşma ve kıskançlık doğrudan doğruya zât-ı ulûhiyete karşı bir itirazdır.

.

Yahudiler bu şerefli Peygamber'i tasdik edip destek olacak yerde inkâr etmek suretiyle, nefislerini çok kötü bir bedelle satmış oldular:

"Nefislerini ne kötü şeye değişip sattılar! Allah'ın, kullarından dilediğine lütfundan (kitap) indirmesine hased ederek Allah'ın indirdiğini inkâr ettiler ve bu sebeple gazap üstüne gazaba uğradılar."

Küfredenlere kahredici bir azap vardır." (Bakara: 90)

.

Yahudiler beklenen Peygamber'in geldiğini bildikleri halde, onun kadr-ü kıymetini düşürmek için, devamlı olarak karışık sorular sormaktan, kasıtlı bir takım itirazlar ortaya koymaktan geri durmuyorlardı.

Müslümanları dinlerinden soğutmak ve uzaklaştırmak için ellerinden geleni yapıyorlar, âyetlerin mânâlarını bozacak şekle sokuyorlar, dilleri sürtmüşçesine kelimeleri yanlış söylüyorlar, bir gün müslümanlığa girip ertesi günü çıkıyorlardı. Gayeleri müslümanlığı küçük düşürmek, müminleri şaşırtmak, kalplere şüphe ve fesat tohumları saçmaktı.

İslâm düşmanlığı o kadar ileri gitmişti ki, ehl-i kitap'tan oldukları halde putperestliği müslümanlığa tercih bile ediyorlar, müşriklerin daha doğru yolda olduklarını söylüyorlardı.

Özelliklerin En Kötüleri:

Kur'an-ı kerim'de çeşitli Âyet-i kerime'lerde yahudilerin özellikleri beyan buyurulmaktadır:

"Yemin olsun ki, sen onları yaşamaya karşı diğer insanlardan, hatta müşriklerden de daha düşkün ve hırslı görürsün." (Bakara: 96)

"Onlardan her biri ömrünün bin yıl olmasını ister." (Bakara: 96)

"Onlar, ellerinin yapıp öne sürdüğü işlerden dolayı ölümü aslâ istemezler." (Bakara: 95)

"Onların içinde öylesi var ki, ona bir dinar versen, tepesine dikilmedikçe onu sana ödemez." (Âl-i imran: 75)

"Yoksa onların mülkten bir payı mı var? Eğer öyle olsaydı, insanlara bir çekirdek zerresi bile vermezlerdi." (Nisâ: 53)

"Onlar yeryüzünde durmadan fesat çıkarmaya koşarlar." (Mâide: 64)

"İçlerinden pek azı hariç, onlardan daima hainlik görürsün!" (Mâide: 13)

"Sen kendileriyle andlaşma yaptığın halde, onlar her defasında hiç çekinmeden andlaşmalarını bozarlar." (Enfâl: 56)

"Kitap ehli olmayan Arapların ve sâir kimselerin (hakkını yemekten dolayı) üzerimize bir sorumluluk yoktur.' derler." (Âl-i imran: 75)

"Onlardan bir çoğunun, kâfirleri dost edindiklerini görürsün!" (Mâide: 80)

"Kitap ehlinden olan kâfirler de müşrikler de size Rabb'inizden bir hayır inmesini istemezler." (Bakara: 105)

"Sayılı birkaç gün dışında cehennem ateşi bize dokunmaz.' derler." (Bakara: 80 - Âl-i imran: 24)

"Biz nasıl olsa bağışlanacağız.' diyorlar." (A'raf: 169)

"Biz Allah'ın oğulları ve sevgilileriyiz.' (derler.)" (Mâide: 18)

"Allah'ın nûrunu ağızlarıyla (üfleyip) söndürmek isterler." (Tevbe: 32)

"İnsanlar içerisinde, müminlere en şiddetli düşman olarak yahudileri bulursun." (Mâide: 82)

"Onlar size fenalık etmekten geri kalmazlar." (Âl-i imran: 118)

"Size sıkıntı verecek şeyleri isteyip dururlar." (Âl-i imran: 118)

"Öfkeleri ağızlarından taşmaktadır." (Âl-i imran: 118)

"Kalplerinin gizledikleri ise daha büyüktür." (Âl-i imran: 118)

"Sen onların dinlerine uymadıkça ne yahudiler ne de hıristiyanlar aslâ senden hoşnud olmazlar." (Bakara: 120)

"Sizin dininize uyanlardan başka hiçbir kimseye inanmayın!' (derler.)" (Âl-i imran: 73)

"Onlar Allah'tan bir gazaba uğramışlardır." (Âl-i imran: 112)

"Onlara alçaklık damgası vurulmuştur." (Bakara: 61 - Âl-i imran: 112)

"O yahudiler nerede bulunurlarsa bulunsunlar, zillet altında kalmaya mahkûmdurlar." (Âl-i imran: 112)

"Verdikleri kesin sözü bozmaları sebebiyle onları lânetledik ve kalplerini katılaştırdık." (Mâide: 13)

"İnkârları yüzünden Allah onlara lânet etmiştir." (Nisâ: 46)

"Allah onlara gazap etmiştir." (Mâide: 80)

Ayrıca;

Bakara sûre-i şerifinin 94. Âyet-i kerime'sinde; âhiret yurdundaki nimetlerin bütünüyle kendilerine âit olduğunu iddia ettikleri,

76. Âyet-i kerime'sinde; münafıklarla İslâm'a karşı işbirliği yaptıkları,

97. Âyet-i kerime'sinde; Kur'an-ı kerim'i indirdiği için Cebrâil Aleyhisselâm'a düşman oldukları,

61. Âyet-i kerime'sinde; nankörlükleri, haksız yere peygamberlerini öldürdükleri, isyana daldıkları, mütecaviz oldukları,

246. Âyet-i kerime'sinde; dönecek oldukları,

Mâide sûre-i şerifinin 79. Âyet-i kerime'sinde; iyiliği emredip kötülükten sakındırmadıkları,

A'raf sûre-i şerifinin 146. Âyet-i kerime'sinde; her âyeti görseler yine de inanmadıkları, doğru yolu görseler onu yol edinmedikleri, azgınlık yolunu gördüklerinde onu yol edindikleri... beyan buyurulmaktadır.

•

Yahudilerin tarih boyunca müslümanlar üzerindeki entrikaları hiç bitmemiştir.

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri muhtelif aralıklarla bu isyankâr millete azapların en kötüsünü tattıracak kimseler göndereceğini beyan buyurmaktadır:

"Rabb'in yeminle şunu bildirdi:

Elbette tâ kıyamet gününe kadar onlara azabın en kötüsünü yapacak kimseler gönderecektir."
(A'raf: 167)

Bu Âyet-i kerime'de; yahudilerin kıyamete kadar tarih sahnesinden silinmeyeceğine, zaman zaman aynı azgınlıklarını devam ettireceklerine, bu yüzden de sık sık azaba uğratılacaklarına işaret vardır.

Peygamberlere Yapılan İftiralar:

Yahudiler Tevrat'taki tahribatları sayesinde birçok Peygamber Aleyhimüsselâm Efendilerimiz'e iftirada bulunmuşlardır.

Bu ifadeler bugünkü muharref Tevrat'ta geçmektedir. Bu hakaret ve iftiraları İslâm tamamıyla reddetmektedir. Çünkü Peygamber Aleyhisselâm Efendilerimiz seçilmiş, muhafaza edilmişlerdir. Her hususta doğru sözlüdürler. Aslâ yalan söylemezler. Her türlü itimada haiz olup istikametten ayrılmazlar. Masumdurlar, günah işlemezler. Son derece iffet ve ismet sahibidirler. İnsanların en zekisi ve en akıllılarıdır. Kuvvetli bir iradeye sahiptirler. Allah'tan aldıkları emir ve nehiyleri insanlara bildirirler.

Âyet-i kerime'de:

"Onları emrimizle doğru yolu gösterecek rehberler kıldık." buyruluyor. (Enbiya: 73)

Onlar en yüksek ahlâka ve vasıflara sahiptirler.

Âyet-i kerime'lerde:

"Onlar bizim katımızda seçilmişlerden ve hayırlılardan idiler." (Sâd: 47)

"O peygamberler Allah'ın hidayet ettiği kimselerdir. O halde sen de onların gittiği doğru yolu tutup onlara uy, o yoldan yürü." buyruluyor. (En'am: 90)

Muharref Tevrat'ta (Tekvin: 3/22-23) Nuh Aleyhisselâm'a, (Tekvin: 12/14-19) İbrahim Aleyhisselâm'a, (Tekvin 19/30-36) Hazret-i Lût Aleyhisselâm'a, (Tekvin 12/10-13, 20/1-3) İshak Aleyhisselâm'a (Tekvin: 35/22) Yakub Aleyhisselâm'a, (Çıkış: 32/1-4) Hazret-i Harun Aleyhisselâm'a, (II. Samuel: 11-13/10-12) Hazret-i Dâvud Aleyhisselâm'a, (I. Krallar 11/4) Süleyman Aleyhisselâm'a iftira etmişlerdir.

Ve buna benzer birçok ifade muharref Tevrat'ta mevcuttur.

Allah'ın bu sevgili kullarına isnat edilmek istenen çirkin iftiralar, ancak hak vasfını kaybetmiş bir kitapta bulunabilir.

Tevratın Tahrif ve Tahrif Edilmesine Misaller, Tevrattaki Tenakuzlar:

"Ve Rabbin sözüne göre, Rabbin kulu Musa orada Moab diyarında öldü. Ve Moab diyarında Beyt-Poer karşısındaki dereye onu gömdü, fakat bugüne kadar kimse onun kabrini bilemez." (Tesniye: 34/5-6)

Allah-u Teâlâ yaşayan Hazret-i Musa Aleyhisselâm'a böyle hitap etmez. Demek ki Tevrat sonradan yazılmıştır.

"Ve İsrâiloğulları, Moab ovasında, otuz gün Musa'ya ağladılar ve Musa için yas ağlama günleri tamam oldu." (Tesniye: 34/8)

Musa Aleyhisselâm daha hayatta iken İsrâiloğulları onun ölümü için yas tutmuştur. Öte yandan Tekvin (14/14) Hakimler (18/2) cümleleri karşılaştırıldığı vakit bu daha açık görülebilir. Tekvin'de geçen "Dan" bir şehir adıdır ve Musa'dan seksen sene sonra bu ismi almıştır.

İşte bu Yahudiler'in Tevrat'ı sonradan elleriyle yazdıklarını gösterir.

.

Eski Ahid'deki tahrif unsurlarından biri de içinde bulunan çelişik ifadelerdir.

Tekvin'in ilk babında Allah'ın insanı kendi suretinde erkek ve dişi olarak aynı anda; Tekvin (1/27)de ise önce erkek ve onun kaburga kemiğinden kadını yarattığı ifade ediliyor.

Tufan hadisesi anlatılırken, bir yerde Tufan'ın 40 gün, diğer bölümde 150 gün sürdüğü ifade ediliyor. (Tekvin: 7/4,12,17,24)

Nuh Aleyhisselâm'ın gemisine getirilen hayvanların her cinsinden Tekvin 6. bab da 2, Tekvin (7/9,10,14,16) ise 7 çift alındığı söylenmektedir.

Allah, İsrâiloğullarının sayımı için II. Samuel'de (24/1-6) Davud Aleyhisselâm'ı görevlendirmekte; I Tarihler'de (21/1-7) aynı konunun, şeytanın tahrikiyle olduğu belirtilmektedir.

II. Samuel'in 24. bölümünde "*vilâyetimizde yedi sene kıtlık*" denirken I. Tarihler'in 21. bölümünde "*üç sene kıtlık...*" denilmektedir.

I. Krallar'ın beşinci bölümünde: "*Süleyman'ın işte çalışan kavmin üzerine hükmeden, işin başında bulunan üçbin üçyüz baş kâhyaları vardı.*" denilirken, II. Tarihler'in ikinci bölümünde: "*Ve onların üzerinde iş başı olan üçbin altıyüz adam saydı.*" deniliyor.

•

İşte Yahudilerin iman ettikleri muharref Tevrat bu ve bunun gibi tutarsızlıklarla doludur.

Hazret-i Musa'ya gelen ilk vahiylerde böyle çelişkiler yoktu. Bunlar sonradan meydana geldi. Allah sözünde böyle birbirine zıt olan, birbirini çürüten ifadeler bulunmaz.

Yahudiler Allah'ın kendilerine gönderdiği kitabı tahrif etmiş, kelime ve cümlelerin yerlerini değiştirmiş, manalarını saptırmış, gerçekleri ve bu arada Hazret-i Peygamber'in geleceğini müjdeleyen kısımları örtmüştü, bozmuş ve inkâr etmişlerdir.

"Kitabı elleriyle yazıp da, sonra onu az bir pahaya satmak için: 'Bu Allah katındandır.' diyenlerin vay haline! Ellerin yazdıklarından ötürü vay haline onların! Kazandıkları vebalden ötürü vay haline onların!" (Bakara: 79)

"Onlar, ellerinin yapıp öne sürdüğü işlerden dolayı ölümü aslâ istemezler. Allah zâlimleri bilir." (Bakara: 95)

Diğer bir Âyet-i kerime'de ise şöyle buyruluyor:

"Allah'ın indirdiği Kitap'tan bir şeyi gizleyenler ve onu az bir pahaya satanlar var ya, işte onların karınlarına doldurdukları ateşten başka bir şey değildir. Kıyamet günü Allah onlarla konuşmaz, onları temize de çıkarmaz. Orada onlar için can yakıcı bir azap vardır." (Bakara: 174)

Çünkü onlar bile bile gerçeği gizlerler.

"Tevrat indirilmeden önce İsrâil'in (Yakub'un) kendisine haram ettiğiinden başka bütün yiyecekler İsrâiloğullarına helâl idi. De ki: 'Eğer doğru sözlü iseniz Tevrat'ı getirip okuyun.'

Artık bundan sonra da kim Allah'a yalan uydurup iftirâ ederse, işte onlar zâlimlerin tâ kendileridir." (Âl-i imran: 93-94)

Resulullah'ın zamanında da ilk anda kötü maksatlarını belli etmeyecek sözler kullanarak onu tahkir etmek ve kinlerini tatmin eylemek yoluna gitmişlerdir.

•

Allah-u Teâlâ yahudi ve hıristiyanlardan teşekkül eden ehl-i kitaba seslenerek, kendilerine Muhammed Aleyhisselâm'ı peygamber olarak gönderdiğini haber veriyor:

"Ey ehl-i kitab! Peygamberlerin ardı arkası kesildiği, bir boşluk meydana geldiği sırada size PEYGAMBER'imiz gelmiştir. Gerçekleri size açıklıyor ki, 'Bize bir müjdeleyici ve uyarıcı gelmedi.' demeyesiniz. İşte müjdeleyici ve uyarıcı geldi.

Allah'ın her şeye gücü yeter." (Mâide: 19)

Bu Âyet-i kerime mucibince Resulullah Aleyhisselâm geldiği halde inanmayan hiçbir ehl-i kitabın kurtulması mümkün değildir.

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri onu peygamberlerin arkasının kesildiği bir dönemde; dinlerin değiştirildiği, hak ve hakikatten uzaklaşdığı, yolların çıkmaza girdiği, putperestlerin çoğaldığı bir devirde gönderdi.

Onun gönderilişindeki nimet, nimetlerin en büyüğüdür.

Bir Hadis-i şerifte şöyle buyuruluyor:

"Varlığım kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, bu ümmetten yahudi olsun hıristiyan olsun, kim benim Peygamberliğimi duyar da benim getirdiğime iman etmeden ölürse, mutlaka cehennemliklerden olur." (Müslim)

Bunların hepsi onu duyduğu halde inkâr ettiler, itiraz ettiler. Bunların hepsinin cehennemlik olduğunu bu Hadis-i şerif beyan eder.

Bir de *"Onların da dini hak"* diyenler var. Hayır!

"Allah katında din İslâm'dır." (Âl-i imran: 19)

Bir kimse Hazret-i Allah'a ve Resul'üne iman etmedikçe cennete giremez. Bu Âyet-i kerime ve bu Hadis-i şerif mucibince muhakkak onların hepsinin cehennemde olduğunu görürsünüz.

İsa Aleyhisselâm göğe yükselmeden önce bütün insanlara en büyük müjdeyi vererek şöyle söylemişti:

"Ey İsrâiloğulları! Doğrusu ben, benden önce gelmiş Tevrat'ı tasdik edip doğrulayan, benden sonra gelecek ve ismi Ahmed olacak bir peygamberi müjdeleyen Allah'ın size gönderilmiş bir peygamberiyim." (Saf: 6)

Görülüyor ki, Allah-u Teâlâ Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-ini bütün peygamberlere ismiyle cismiyle nasıl tanıtmış ve bildirmiştir. Hiçbir yahudinin bu vebal altından kurtulması mümkün değildir. Çünkü açık bir ferman-ı ilâhiye var. Zira Hazret-i Allah ve Peygamber'i bildirip açıklıyor. Yani ben bilmiyordum, duymadım gibi bir itirazı kabul etmek mümkün değildir.

İbn-i Abbas -radiyallahu anh-den rivayet edilen Hadis-i şeriflerinde şöyle buyuruyorlar:

"Benim ismim Kur'an'da Muhammed, İncil'de Ahmed, Tevrat'ta Ühîd'dir."

HAZRET-İ İSA ALEYHİSSELÂM

İsa Aleyhisselâm, Allah-u Teâlâ'nın İsrâiloğullarına gönderdiği ve mucizevî bir şekilde doğmuş bir peygamberidir. Kudsî ruhla desteklenmiştir ve Allah-u Teâlâ'nın bir kelimesidir. Kendisinden önce Musa Aleyhisselâm'a verilen Tevrat'ı tasdik etmekle birlikte, Tevrat'ı ve İncil'i öğretmek üzere gelmiş, muhataplarını Allah-u Teâlâ'nın kulluğuna yönelmeye teşvik etmiştir.

Allah-u Teâlâ İsa Aleyhisselâm'ın gerçek kişiliğini Âyet-i kerime'sinde şöyle beyan buyurmaktadır:

"Meryemoğlu İsa'ya açık mucizeler verdik." (Bakara: 87 ve 253)

"Ve onu kudsi ruh ile destekledik." (Bakara: 87 ve 253)

Gerek Âyet-i kerime'lerde, gerekse Hadis-i şerif'lerde; hayat menkıbesi anlatılan ulül-azm peygamberlerden birisi de İsa Aleyhisselâm'dır.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şeriflerinde Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyururlar:

"İnsanlar arasında Meryem oğlu İsa'ya dünyada ve ahirette en yakın olan benim. Bütün peygamberler kardeştir, bir babanın ayrı kadınlardan doğmuş evlatları gibidir. Dinleri birdir." (Buhari. Tecrid-i sarih: 1403)

Hıristiyanlık ve Teslis İnancı:

İsa Aleyhisselâm göğe yükseltildikten sonra Havarîler İsa Aleyhisselâm'ın vasiyeti üzerine dinini yaymaya çalıştılar. İnananlar hayli çoğaldı. Fakat zamanla hıristiyanlar da İsrâiloğulları gibi yoldan çıktılar, tefrikaya düştüler.

Yahudiler İsa Aleyhisselâm hakkında, babasız dünyaya geldiğini bahane ederek zinâ çocuğudur dediler, iftira ettiler. Hıristiyanlardan bir kısmı "*İlâh*" dediler, bir kısmı "*İlâhın oğludur.*" fikrine saplandılar. Bir başka fırka da "*Üçten biridir.*" demişlerdi.

Kur'an-ı kerim'de Allah-u Teâlâ'nın çocuğu olmaktan münezzehtir olduğuna dair beyanlar sık sık ifade buyurulmaktadır:

"Allah çocuk edindi dediler. Hâşâ! O yücedir. Göklerde ve yerde olanların hepsi O'nundur. Hepsini O'na boyun eğmişlerdir." (Bakara: 116)

Allah-u Teâlâ'nın çocuk edindiğini söylemek, O'nun insanlara benzediğini söylemek mânâsına gelir. O halde hiçbir şeyin kendisine benzemediği Zât-ı Akdes'inden sâdir olmadığına göre, bu gibi kimseler kuru bir zanna ve kötü bir yalana isnat etmektedirler.

"Elinizde O'nun çocuk edindiğine dair hiçbir delil yoktur. Allah hakkında bilmediğiniz bir şey mi söylüyorsunuz?" (Yunus: 68)

Allah-u Teâlâ onların ileri sürdükleri iddiâlardan ne kadar uzaktır! Çocuğu olduğunu haber vermediğine veya bu mânâyâ gelebilecek bir beyan Zât-ı Akdes'inden sâdir olmadığına göre, bu gibi kimseler kuru bir zanna ve kötü bir yalana isnat etmektedirler.

"De ki: Allah'a karşı yalan uyduranlar aslâ iflâh olmazlar." (Yunus: 69)

Korktuklarından emin, umduklarına nâil olamayacaklar, cennete değil cehenneme sevkedileceklerdir.

"Bak! Nasıl da Allah'a yalan yere iftira ediyorlar. Apaçık bir günah olarak bu yeter!" (Nisâ: 50)

Bundan başka hiçbir günahları olmasa bile, bu iftiraları onların hepsini gölgede bırakan büyük bir günah olur.

"O hiçbir çocuk edinmemiştir. Mülkünde hiçbir ortağı yoktur. Her şeyi yaratmış, ona bir düzen vermiş, mukadderatını tayin etmiştir." (Furkan: 2)

Her şey bütün mukadderatı ile O'nun kudret eli altındadır. Her şeyin bir sınırı ve ölçüsü vardır ki, kul onu aslâ aşamaz. O'nun kudretine ise sınır ve son yoktur. Bunun içindir ki hiçbir şey, yaratılmış olma sınırını aşıp da O'na ortak olmaya güç yetiremez.

"Yahudiler: 'Üzeyir Allah'ın oğludur.' dediler." (Tevbe: 30)

Bu sapkın sözleri ile hıristiyanların: "Mesih Allah'ın oğludur." sözüne bir kapı açmış oldular.

"Hıristiyanlar da: 'Mesih (İsa) Allah'ın oğludur' dediler." (Tevbe: 30)

Başlangıçta bunu söyleyenler bir kısım hıristiyanlar ise de, sonradan hemen hepsi böyle söylemeye başladılar, hatta böyle söylemeyenleri kâfirlikle itham ettiler.

"Bu, daha önce inkâr edenlerin sözlerine benzeterek geveledikleri sözlerdir." (Tevbe: 30)

Bunlar ehl-i kitaptan olmakla beraber müşriklere benzerler ve müşrik sayılırlar.

"Allah onları kahretsin! Nasıl da uyduruyorlar?" (Tevbe: 30)

Bu iftiralarından dolayı Allah-u Teâlâ'nın ilâhî gadabına maruz kalmışlardır:

"Rahman çocuk edindi dediler." (Meryem: 88)

"Andolsun ki siz, pek çirkin bir şey ortaya attınız." (Meryem: 89)

"Onlar o Rahman olan Allah'a çocuk iddia ettiler diye, bu sözden dolayı neredeyse gökler parçalanacak, yer yarılacak, dağlar dağılıp çökecekti." (Meryem: 90-91)

"Halbuki Rahman olan Allah'a çocuk isnat etmek aslâ yakışmaz." (Meryem: 92)

Onlar yaratma ile üretme arasındaki farkı anlayamadılar. Doğurma ve doğmanın, her şeyden önce bir yaratmaya bağlı olduğunu düşünemediler.

•

Hıristiyanlar o ilk gûnahtan kurtulmak için akli ve nefsi bu teslis inancına feda etmek gerektiğini ve bu fedâkârlığı yapmanın bu imanın şartı ve kurtuluş sebebi olduğunu iddiâ ederler ki, bütün bunlar Allah inancını hafife almaktan başka bir şey değildir. Büyük bir saygısızlıktır ve küfürdür.

Teslis inancı, hıristiyanlığın kaynağından gelen bir inanç değildir. Tahriften kaynaklanan bâtil inancıdır.

•

Hıristiyanlık teslis inancı şu şekildedir:

"Bir ilâh baba'ya inanırız ki, her şeyin mâlikî, görülen ve görülmeyen şeylerin yaratıcısıdır. Yine, Rab olan Mesih'e inanırız ki, Allah'ın oğludur ve bütün yaratılmışların ilkidir. Yaratılmış değildir, Baba'nın cevherinden Hak İlâh'tır. O'nun eliyle bütün âlemler vücud bulmuştur. O, her şeyin yaratıcısıdır. Bizim kurtuluşumuz için gökten inmiş, Ruhul-Kudüs'ten cesetlenip, insan olmuş, "Meryem" ona hamile olmuş ve bâkire Meryem'den doğmuştur." (Histoire des Sectes Chrétiennes, Sh: 52, 62)

Görüldüğü gibi, hıristiyan kredo'sunda önce, "görülen ve görülmeyen şeylerin yaratıcısı bir ilâh" kabul edilmiş, sonra da "Rab olan Mesih'e inanırız ki, Allah'ın oğludur." denilmiştir. Bu iki söz birbirine zıttır. Çünkü hıristiyanlar, önce bir Allah'a inandıklarını söylüyorlar, sonra da her şeyin Rab İsa'nın eliyle yaratılmış olduğunu belirterek İsa Mesih'i Rab kabul ediyorlar. Hem ilâh baba'ya inanmakla beraber, onu hem ilâh, hem oğul, hem de ruhû'l-kudüs olarak vasıflandırıyorlar. Bunların hangisi doğrudur?

Markos İncili'nde (12/30) "*Dinle ey İsrâil! Allah'ımız Rab, bir olan Rab'dır.*" sözü ile Allah'ın bir olduğu ifade ediliyorken, Matta İncili'nde (28/19) "*Şimdi, siz gidip bütün milletleri şâkird edin, onları baba ve oğul ve Ruhû'l-Kudûs ismi ile vafiz eyleyin.*" sözü ile de teslise (üçleme) giriyorlar. Böylece "*Allah'ımız Rab, bir olan Rab'dır.*" ifadesiyle tezata, tenakuza, çelişkiye düşüyorlar.

Matta İncili'nin bir yerinde (4/10) "*Çekil git şeytan. Tanrın olan Rab'be tap, yalnız O'na kulluk et.*" denilirken, yine Matta İncili'nin başka bir yerinde (28/17) "*İsa'yı gördükleri zaman ona tapındılar.*" denilmektedir. Bunun hangisi doğrudur. Bu büyük tenakuz, çelişkidir.

Görüldüğü gibi İnciller kendi aralarında büyük tezata düşmektedir. Bir yerde hem "*Allah'a tap*" deniliyor, diğer bir yerde "*İsa'ya tapındılar*" deniliyor. Bu nasıl bir çelişkidir. Bu dinin asliyetinin bozulduğu aşikârdır.

Allah-u Teâlâ İsa Aleyhisselâm hakkında gerçek dışı beyan ve inançlarda ısrar eden ehl-i kitabın bu müfrit telâkkilerini reddeder. Hıristiyanların Allah'ı bırakıp İsa Aleyhisselâm'a tapacak kadar onun hakkında aşırı tazimde bulunmak suretiyle düştükleri durumu anlatarak şöyle buyurur:

"Ey Ehl-i kitap! Dininizde taşkınlık etmeyin. Allah hakkında ancak gerçeği söyleyin." (Nisâ: 171)

Onu ancak yüksek sıfatlarıyla, güzel isimleri ile nitelendirin. O'na bir eş ve bir çocuk veya buna benzer zatına yakışmayan şeyleri nispet etmeyin.

"Meryem oğlu İsa Mesih, Allah'ın peygamberidir." (Nisâ: 171)

O sadece Allah-u Teâlâ'nın peygamberlerinden bir peygamberdir, sizin iddia ettiğiniz gibi Allah'ın oğlu değildir.

"Meryem'e ulaştırdığı kelimesidir." (Nisâ: 171)

O'nun taraf-ı izzetinden tecelli eden bir emirdir. "**O!**" emr-i şerifiyle var olmuştur.

"Ve O'ndan bir ruhtur." (Nisâ: 171)

Kendisinin yaratmasıyla meydana gelen bir ruhtur. O'nun "**Kün**" emri ile bir mucize olarak vücuda getirdiği için kendisine bir şeref olmak üzere "**Kelimetullah**" denilmiştir. Bu ruhun Allah-u Teâlâ'ya izafe edilmesi şerefini yükseltmek içindir. Allah-u Teâlâ onunla bir çok ölü kalplere hayat vermiştir.

Şu halde;

"Allah'a ve peygamberlerine inanın. (Allah) üçtür demeyin." (Nisâ: 171)

Ne "*İlâhlar üçtür: Allah, Mesih, Meryem'dir.*" diye açık bir şirk ile; ne de "*Allah üçtür: Baba, oğlu, ruhü-l Kudûs üç esas, üç şahıs olarak tek esastır.*" gibi yorumlu şirk ile "**Üç İlâh**" anlayışına sapmayınız.

"Sizin için hayırlı olmak üzere bundan vazgeçin. Şüphesiz ki Allah ancak bir tek ilâhtır. O, çocuk sahibi olmaktan münezzehtir. Göklerde ve yerde olanların hepsi O'nundur. Vekil olarak Allah yeter." (Nisâ: 171)

İsa Aleyhisselâm kendisine insan olmanın dışında bir sıfat yakıştırmak isteyenlere kul olduğunu hatırlatmak ihtiyacı duymuş ve:

"Ben ancak Allah'ın kuluyum." buyurmuştur. (Meryem: 30)

Muhataplarına: "**Beni ilâh edinin.**" dememiş:

"Şüphesiz ki Allah benim de Rabb'im, sizin de Rabb'inizdir. O'na kulluk edin. İşte doğru yol budur." buyurmuştur. (Meryem: 36)

Allah-u Teâlâ Tevhid akidesini temelinden yıkan Üç İlâh (Teslis) inancının doğuracağı elim âkıbeti haber vermektedir. Allah'tan başka iki ilâh edinenlerle İsa Aleyhisselâm ilâhî huzurda yüz yüze getirilecekler, Allah'a ve Peygamber'ine iftira edenler hak ettikleri cezayı göreceklerdir.

"Senden önce gönderdiğimiz peygamberlerimize sor! Biz Rahman'dan başka tapılacak ilâhlar kılmış mıyız?" (Zuhruf: 45)

.

Allah öyle bir Allah'tır ki, İhlâs sûre-i şerif'inde beyan edildiğine göre **"Doğmamış, doğrulmamıştır."** Çocuğu, babası, eşi olmaktan münezzehtir.

Kur'an-ı kerim'inde Hazret-i Allah onlara şöyle cevap veriyor:

"Resul'üm! De ki: O Allah bir tektir. Allah Samed'dir, her şey O'na muhtaçtır, O ise hiçbir şeye muhtaç değildir. O doğurmamış ve doğrulmamıştır. Hiçbir şey O'nun dengi ve benzeri değildir." (İhlâs: 1-4)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimize hitap ederek bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"De ki: Rahman'ın çocuğu olsaydı, ona kulluk edenlerin ilki elbette ben olurum."

Göklerin ve yerin Rabb'i, arşın da Rabb'i olan Allah, onların vasıflandırdıkları noksan sıfatlardan münezzehtir.

Bırak onları! Kendilerine vaad edilen günlerine kavuşuncaya kadar dalsınlar, oynayıp dursunlar." (Zuhruf: 81-82-83)

.

Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime'sinde Zât-ı akdes'ine kullarından bir parça isnad edenler hakkında şöyle buyurmaktadır:

"Kullarından bir kısmı, O'nun bir cüz'ü kıldılar. İnsan gerçekten apaçık bir nankördür." (Zuhruf: 15)

O'na çocuk nispet etmek bir küfürdür, küfür ise her türlü nankörlüğün esasıdır.

İsa Aleyhisselâm'ın Kulluğunun Peygamberliğinin Delilleri:

İsa Aleyhisselâm Allah-u Teâlâ'nın kulu ve Resul'üdür.

Yuhanna İncili'nde (6/14) *"Gerçekten, dünyaya gelecek peygamber budur."* Matta İncili'nde (15/24) *"Ben İsrâil evinin kaybolmuş koyunlarından başkasına gönderilmedim."* Luka İncili'nde (7/16) *"Aramızda büyük bir peygamber ortaya çıktı."* ifadeleri ile yine Matta İncili'nde geçen (13/57) *"Bir peygamber, kendi memleketinden ve evinden başka yerde itibarsız değildir."* cümlesi, İsa Aleyhisselâm'ın açıkça resül, elçi ve gönderilmiş bir peygamber olduğunu gösterir. Diğer taraftan bütün bu ifadeler *"Allah'ın oğlu."* tabirleri (Luka: 9/35, Matta: 3/17, Markos: 1/11, Yuhanna: 1/18) ile

tenakuza düşmektedir. İsa Aleyhisselâm için bir yerde "*Peygamber*" başka bir yerde "*Allah'ın oğlu*" diyorlar. Böyle bir durum ilâhi bir kitapta ve dinde olmaz.

Kur'an-ı kerim de bu durumu sarîh bir şekilde beyan eder. Âyet-i kerime'de onun bir kul ve Allah'ın elçisi peygamber olduğu bildirilmiştir:

"Hani havarilere, 'Bana ve peygamberime iman edin' diye ilham etmişim. Onlar (da), 'İman ettik, bizim Allah'a teslim olmuş kimseler (müslümanlar) olduğumuza sen de şahit ol' demişlerdi." (Mâide: 111)

Buna karşı Ey hıristiyanlar! "*Mesih nasıl kul olur?*" demeyiniz.

"Mesih de, Allah'a yaklaştırılmış mukarreb melekler de, Allah'a kul olmaktan aslâ çekinmezler.

Kim O'na kulluktan çekinir ve büyüklük taslarsa, bilsin ki O, hepsini huzuruna toplayacaktır." (Nisâ: 172)

"O, sadece kendisine nimet verdiğimiz ve İsrâiloğullarına numune kıldığımız bir kuldur." (Zuhruf: 59)

İsa Aleyhisselâm bir beşerdir, insanlara hidayet yolunu göstermek için Allah tarafından gönderilmiş bir peygamberdir. Peygamberlik vazifesi ise halkı Allah'ın birliğine ve yalnız O'na kulluk yapmaya dâvet etmekten ibarettir.

İncil'in Tahrif Edilmesi:

İlâhi vahiy olan semâvi kitaplar her türlü tezat ve ihtilaftan uzaktır. Zira gönderilen elçiye verilen kitap kelâmullah'tır. İncil'in tahrif edilmiş olduğu dört İncil'in bulunmasından, bu incillerin, birbiri ile çelişip tezata düşmesinden, farklı bilgiler vermesinden, alenen anlaşılır.

Yine Matta incilinin amacı; İsa'nın yaşamı, ölümü, dirilişi üzerinedir. Markos en kısa İncil olup, insanların İsa Aleyhisselâm'a gösterdikleri ilgi ve İsa Aleyhisselâm'ın hayatından çokca bahseder. Luka ise daha kitabının başında amacının İsa Aleyhisselâm'ın yaşamını doğru ve ayrıntılı biçimde anlatmak olduğunu açık seçik ortaya koyuyor. Kitabını Teofilos'a hitaben (Luka: 1/3) yazdığını belirtmesi İsa Aleyhisselâm'a âit olmadığını gösterir. Yuhanna ise incili bizatihi kendisinin kaleme aldığını; "*Onun adıyla yaşama kavuşasınız*" (20/30-31) diyerek belirtmiştir.

İlâhi vahiy ise ancak Allah'ın kelâmı, sözü, beyanıdır. Peygamber ve ümmetine Allah'ın koyduğu kanunları, emirleri, nehiyleri içerir. Geçmiş peygamberlerden ve ölümden sonrasından haber verir.

Görüleceği üzere bu bahsedilen inciller İsa Aleyhisselâm'dan sonra yazılmış ve onun hayatını kaleme almışlardır. İlâhi vahyin nüshaları karışmış ve fakat İsa Aleyhisselâm'a inen gerçek incil tahrif edilmiştir. İncelendiğinde, akl-ı selim ile düşünüldüğünde bu gerçek açıkça görülebilecektir.

Bir kere inciller, İsa Aleyhisselâm'dan yüzyıl gibi bir zaman sonra yazılmışlardır, İsa Aleyhisselâm'ın dili ile yazılmamışlardır. Hatta Yeni Ahid'de yazıldığına göre İncil yazarları; "*Sözlü söylentiye saptayan ilk hıristiyan topluluğunun sözcülerinden başka birşey değildir...*" "*İncil yazarlarından herbiri kendi üslûbuna, kendi kişiliğine, kendine özgün dini kaygılarına göre, çevrelerindeki gelenekten aldıkları sözler ile hikayeler arasında bir takım bağlar kurmuşlardır.*"

.

Binaenaleyh İsa Aleyhisselâm'a indirilen İncil'in sonradan insan eliyle yazıldığı ve tahrif edildiği anlaşılmaktadır.

İncil'in tahrif edildiğini Kur'an-ı kerim şöyle haber vermektedir:

"Onlardan bir grup, okuduklarını kitaptan sanasınız diye kitabı okurken dillerini eğip bükerler. Halbuki okudukları kitaptan değildir. Söyledikleri Allah katından olmadığı halde 'Bu Allah katındandır.' derler. Onlar bile bile Allah'a iftirâ ediyorlar." (Âl-i imran: 78)

Diğer bir Âyet-i kerime'de ise şöyle buyruluyor:

"Şimdi siz (ey müminler) bunların size inanmalarını mı umuyorsunuz? Oysa bunlardan bir grup vardır ki, Allah'ın sözünü işitirler de düşünüp akıl erdirdikten sonra bile bile onu değiştirirlerdi." (Bakara: 75)

Tevrat'ın tahrif edildiğine dair ise şöyle buyrulmaktadır:

"Verdikleri kesin sözü bozmaları sebebiyle onları lânetledik ve kalplerini katılaştırdık. Onlar kelimelerin yerlerini değiştirirler ve kendilerine belletilenlerin bir kısmını unuttular. İçlerinden pek azı hariç, onlardan dâima hâinlik görürsün. Onları affet ve aldırma. Şüphesiz ki Allah iyilik yapanları sever." (Mâide: 13)

Peygamberimiz Muhammed Aleyhisselâm'ın İncil'de Haber Verilmesi:

Allah-u Teâlâ tarafından Hazret-i İsa Aleyhisselâm'a verilen İncil'in asılları, daha sonraları insan sözü ile karıştırılıp tahrif edilmesine rağmen şu anda mevcut olan nüshalarda Peygamberimiz Muhammed Mustafa -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in geleceğine dair bazı işaretlere rastlanmaktadır.

"Bununla beraber ben size hakikatı söylüyorum; benim gitmem sizin için hayırlıdır. Çünkü gitmezsem Tecellici size gelmez. Fakat gidersem onu size gönderirim. Ve o geldiği zaman günah için ve hüküm için dünyayı ilzam edecektir." (Yuhanna: 16/7-8)

"Size söyleyecek daha çok şeyim var, fakat şimdi dayanamazsınız. Ama o Hakikat ruhu gelince, size her hakikate yol gösterecek, çünkü kendiliğinden söylemeyecektir. Fakat her ne işitirse söyleyecek ve gelecek şeyleri size bildirecektir." (Yuhanna: 16/12-13)

"Eğer beni seviyorsanız, emirlerimi tutarsınız ben de babaya yalvaracağım ve O size başka bir tecellici, hakikat ruhunu, verecektir; ta ki, daima sizinle beraber olsun." (Yuhanna: 14/15-16)

"Fakat benim ismimle babanın göndereceği tecellici, ruhul-kudüs, O size her şeyi öğretecek ve size söylediği herşeyi hatırlınıza getirecektir." (Yuhanna: 14/26)

Bunlar İsa Aleyhisselâm'ın hıristiyanların bugün ellerinde bulunan İncil'deki bizzat kendi ifadeleridir. İsa Aleyhisselâm yakınlarına kendinden çok daha faziletli bir peygamberin geleceğini ve ona iman etmeleri gerektiğini bildiriyor. Aynı zamanda onun fazilet ve meziyetinin yüksek olduğunu haber veriyor.

Bu sebeptendir ki, ehl-i kitap âlimlerinden bazıları, beklenen peygamber geliverince hemen iman ettiler.

"Kendilerine kitap verdiklerimiz (Peygamber'i), kendi oğullarını tanıdıkları gibi tanırlar. Kendilerini hüsrana uğratanlara gelince, onlar iman etmezler." (En'am: 20)

Yeryüzüne Geliş:

İsa Aleyhisselâm, Deccal'in fitnesi ile müslümanların iyice bunaldığı bir sırada yeryüzüne inecek ve icraatlarını gerçekleştirecektir.

İsa Aleyhisselâm'ın halen sağ olduğuna, âhir zamanda mutlaka yeryüzüne inerek Muhammed Aleyhisselâm'ın şeriatı ile hükmedeceğine ve Allah yolunda mücadele mücahede edeceğine inanmak farzdır.

Bu husus tevatür derecesine ulaşmış; Kitap, Sünnet ve İcmâ ile sabit olmuştur.

Ümmet-i Muhammed'in her asırdaki âlimlerinin ileri gelenleri, İsa Aleyhisselâm'ın kıyamete yakın bir zamanda ineceği hakkında icmâ etmişler, muhalefette bulunmamışlardır. Ancak bir takım filozoflar inkâra kalkışmışlardır.

İsa Aleyhisselâm'ı çok sevmeli ve gelmesini de beklemeliyiz, ancak henüz daha gelmiş değil. Bu yüzden bu çıkanların hepsi sahtedir, yalancıdır, soytarıdır.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyurur:

"Şüphesiz ki o, kıyametin kopacağını gösteren bir bilgidir." (Zuhruf: 61)

İsa Aleyhisselâm'ın yeryüzüne inmesi de kıyametin en büyük ve en bariz alâmetlerinden birisidir. Allah-u Teâlâ kıyametin kopmasından az önce onu gökten indirecektir. Onun belirmesi ile kıyametin kopmasının yakın olduğu anlaşılır.

"Ehl-i kitaptan her biri, ölümünden önce İsa'ya muhakkak iman edecektir. Kıyamet gününde de o onlara şahit olacaktır." (Nisâ: 159)

Bu ehl-i kitap, âhir zamanda onun nüzulü esnasında hayatta bulunacak olan kitap ehlidir. Yeryüzüne indiği zaman onun vefatından önce bütün ehl-i kitap iman edeceklerdir. O zaman bütün insanlar İslâmiyet'e nâil olacaklar, bir ümmet halinde bulunacaklardır.

Mehdi Resul ve İsa Aleyhisselâm zamanında gerçeği görerek iman edenler de aynı sözü söyleyecekler. İman ettikçe hatırlanacak.

.

İsa Aleyhisselâm'ın kıyamete yakın bir zamanda ineceğine dair Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şeriflerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyururlar:

"Hayatım kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki; çok sürmez Meryemoğlu İsa âdil bir hakem olarak inecek, haçı kırarak, domuzu öldürecek, cizye vergisini kaldıracak ve mal o kadar çoğalacak ki, onu kabul eden kimse bulunmayacaktır." (Buhari. Tecrid-i sarih: 1018)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e İman Etmeyen Cennete Giremez:

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Varlığım kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, bu ümmetten yahudi olsun hıristiyan olsun, kim benim Peygamberliğimi duyar da benim getirdiğime iman etmeden ölürse, mutlaka cehennemliklerden olur." (Müslim)

Mümin ve muvahhid olmayı arzu eden kimse onun peygamberliğini tasdik etmedikçe, hiçbir iyiliği makbul olmaz, cennete de giremez. Zirâ bütün peygamberler âhir zaman peygamberini tasdik etmişlerdir. Onlara indirilen kitaplar içinde Muhammed Aleyhisselâm'ın peygamberliği açıkça beyan olunmuştur.

Âyet-i kerime'de:

"O daha öncekilerin kitaplarında da vardır." (Şuarâ: 196)

Yani Hakk Celle ve Alâ Hazretleri gerek Tevrat'ta gerekse İncil'de onun fazileti ve meziyetini, daha gelmeden evvel buyurmuş ve duyurmuştur.

Ehl-i kitap bu suretle onun geleceğini biliyordu. Nasibdar olanlar iman şerefiyle müşerref oldular, kibrine yediremeyenler de ebedi hüsrana uğradılar. Çünkü bu hakikat onlara bildirilmişti. Bildirildiğinden ötürü de ebedi hüsrana uğradılar.

Bütün meleklerin, peygamberlerin, ulvî ve süflî yaratılmışların malumu idi. Zamanı ile mekânı ile bilinen bir durumu vardı. Ona iman etmeyenler inat ve hasetlerinden iman etmediler.

•

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'-in ism-i şerifleri ve vasıfları Tevrat'ta da İncil'de de yazılı bulunuyordu.

Âyet-i kerime'de şöyle buyruluyor:

"Onlar ki yanlarında bulunan Tevrat ve İncil'de yazılı buldukları o elçiye, o ümmî Peygamber'e uyarlar." (A'raf: 157)

Yahudiler Tevrat'ta hıristiyanlar İncil'de âhir zaman peygamberinin vasıflarını gördüler ve onun gelmesini beklediler. Her nesil bunu kendinden sonra geleceklere anlattı ve geldiği zaman inanmalarını tenbihledi. Bu sebeple her iki zümre de bu peygamberin gelmesini dört gözle bekliyorlardı. Ancak beklenen peygamberin Araplar arasından ve bir yetim kimse olarak gönderildiğini görünce, sırf ırkçılık gayretiyle inkâr ettiler. Halbuki onun gerçekten peygamber olduğunu, kendi oğullarını bilip tanıdıkları gibi tanıyorlar ve gelmesini bekliyorlardı.

Peygamberler onun gönderileceğini ümmetlerine müjdelediler ve ona tâbi olmalarını emrettiler. Onun sıfatları peygamberlerin kitaplarında, tahrif edilmelerine rağmen hâlâ bulunmaktadır.

Meselâ Matta İncilinde İsâ Aleyhisselâm'ın şu beyanı yer almaktadır:

"O ki, benden sonra gelecek, benden evvel yaratılmıştır. Ben onun papuçlarının bağını çözme hizmetine bile lâyık değilim."

Allah-u Teâlâ Musa Aleyhisselâm'a mikatte ve Tevrat'ta, âlemlere rahmet olan son peygamberi bildirmiş ve istenilen rahmet ve iyiliğin onun ümmeti için yazılacağını vaad ederek, İsrâiloğullarından ona yetişeceklerin ona iman etmelerini ve uymalarını böylece teşvik etmiştir. Tevrat'tan sonra ve Kur'an-ı kerim'den önce İncil'in geleceğini haber verip açıklamıştır.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimizin peygamber olarak gönderildiği sırada Tevrat'ı ve İncil'i hakkıyla okuyup anlayan kitap ehli, ona uymak sayesinde rahmete nâil olabileceklerini ellerindeki kitaplarında yazılı olarak buluyorlardı.

Yahudiler Tevrat'ta, hıristiyanlar İncil'de âhir zaman peygamberinin vasıflarını gördüler. Onun gerçekten peygamber olduğunu, kendi oğullarını bilip tanıdıkları gibi tanıyorlar ve gelmesini bekliyorlardı.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Kendilerine kitap verdiklerimiz onu, öz oğullarını tanıdıkları gibi tanır." (Bakara: 146 - En'am: 20)

Âyet-i kerime'de "Seni tanır" buyurulmayıp da "Onu tanır" buyurulmasında mühim bir incelik vardır.

Şöyle ki; Tevrat'ta "**Musa'ya benzer bir peygamber**" diye vasıfları anlatılmış bulunduğu için öteden beri ehl-i kitap tarafından: "**O peygamber**" diye anılır ve böyle tanınırdı. "**O**" dedikleri zaman bunu anlardı. Ancak onun Muhammed Aleyhisselâm olduğunu gösterecek bir belgeye ihtiyaç vardı. Muhammed Aleyhisselâm'ın getirdiği apaçık âyetler karşısında o zamanki ehl-i kitap âlimlerinin hiçbir şekilde şüphe ve tereddüdü kalmamıştı. Bunu çocuklarını bildikleri gibi kesin bir şekilde biliyorlardı.

Nitekim Hazret-i Ömer -radiyallahu anh-, yahudi âlimlerinden müslüman olan Abdullah bin Selâm -radiyallahu anh-e sorduğu zaman şöyle demişti:

"Ben onu oğlumu bildiğimden daha iyi bilirim. Çünkü onda hiçbir şüphe ve tereddüte yer yoktur. Fakat çocuklarımıza gelince, ne bileyim, belki anneleri hiyanet etmiş olabilir."

Bunun üzerine Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- onun başını öpmüştü.

Bu Âyet-i kerime hususiyetle şunu da ispat ediyor ki, sadece bilmek iman etmek için yeterli değildir. İtaat etmek, boyun eğmek, hakikati gizlemeyip açıktan ikrar ve itiraf etmek de lâzımdır.

Ehl-i kitap âlimleri o peygamberi kalben çok iyi tanıdıkları halde mümin olmamışlar, aksine bile bile gerçeği gizlediklerinden dolayı inatçı kâfirlerden olmuşlardı.

Âyet-i kerime'nin devamında şöyle buyuruluyor:

"Buna rağmen onlardan bir grup, bile bile gerçeği gizlerler." (Bakara: 146)

Bile bile onun vasıflarını gizleyenler bilginleridir. Bildikleri hakikati avam halktan gizlerlerdi.

"Kendilerini hüsrana uğratanlara gelince, onlar iman etmezler." (En'am: 20)

Beklenen peygamberin Araplar arasından gönderildiğini görünce, sırf ırkçılık gayretiyle inkâr ettiler.

•

İşte ırkçılığın insanlara bu kadar zararı ve tahribatı oluyor, ebedi azaba maruz bırakıyor. Bu inkâr ırkçılıklarından ötürüdür. Gerek yahudi gerekse hıristiyanlardan ancak iman edenler kurtulmuştur.

İSLÂM'IN İÇ DÜŞMANLARI MÜNAFIKLAR

İlâhi Hüküm:

Allah-u Teâlâ'nın varlığına, birliğine ve O'nun peygamberi Muhammed Aleyhisselâm'a inandığını dili ile söyleyip kalbi ile tasdik etmeyen kimselere münafık denir.

Müslümanlar arasında yaşadıkları için müslümanlara en fazla fenalığı dokunanlar ve kendilerine karşı en fazla tetikte durulması gerekenler bunlardır. Müşrikten de kâfirden de tehlikelidirler. Çünkü gerçek yüzlerini göstermezler. Etraflarını kendilerine inandırarak uyuttuktan sonra zehirlerini akıttılar.

Bir Âyet-i kerime'de onlar hakkında şöyle buyurulmaktadır:

"Hiç özür beyan etmeyin. Çünkü siz inandıktan sonra inkâr ettiniz." (Tevbe: 66)

Asr-ı saâdetten sonra İslâm âlemine en büyük kötülüğü yapan kişiler münafıklardır. Gerçek yüzlerini gizledikleri için onlardan sakınmak zordur.

Allah-u Teâlâ Kur'an-ı kerim'inde her fırsatta münafıkları lânetlemiş ve onların durumlarından müminleri haberdar etmiştir. Bunlarla cihad etmek hususunda Resulullah Aleyhisselâm'a dahi emir buyurmuş, hususiyetle Münafikûn sûre-i şerifini indirerek münafıkların sahtekârlıklarını ortaya sermiştir.

•

Münafıklar Hakk kelâmını işitmek istemezler. Kur'an-ı kerim âyetlerini dinleyip, emir ve nehiyelerini dikkate almazlar. Hükümlerindeki hikmetleri idrak etmezler.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruluyor:

"Onlar Kur'an'ı düşünmüyorlar mı? Yoksa kalplerinin üzerinde kilitler mi var?" (Muhammed: 24)

Kalpleri katılaşmış ve kararmıştır. Küfür kilitleri ile kilitlemiş ve kapanmıştır. Artık o kalplere ne nur girebilir, ne de iman.

Kalpler hakikati aramak, Hakk'ı bulmak için yaratılmıştır. Onda bu hususiyet kalmayınca yok gibi olur.

"Hidayet kendilerine apaçık belli olduktan sonra arkalarını dönenlere, yaptıklarını şeytan hoş göstermiş ve onları uzun emellere düşürmüştür." (Muhammed: 25)

Nifak, kalbin kötü sıfatlarından. Dışın içe, sözün fiile aykırı olması münafıklıktır.

Huzeyfe -radiyallahu anh-: **"Bugün münafıklar Resulullah Aleyhisselâm zamanındakilerden daha kötüdür."** dediğinde: **"Nasıl olur?"** diye sordular. Bunun üzerine: **"O zaman nifaklarını gizliyorlardı, bugün ise âşikâr yapıyorlar."** cevabını verdi.

"Allah hiç şüphesiz ki iman edenleri de bilir, münafıkları da bilir." (Ankebut: 11)

Kalpte bulunan iman cevheri ile nifak, ancak sabırla veya sıkıntı anında sarsılma ile kendini gösterir.

En Kötü Vasıflar Münafıklarındır:

Allah-u Teâlâ çeşitli Âyet-i kerime'lerinde münafıkların özelliklerini beyan buyurmaktadır:

"Onlar ne sizdendir, ne de onlardan." (Mücadele: 14)

"Ne onlarla olurlar, ne bunlarla olurlar. İkisinin arasında bocalayıp dururlar." (Nisâ: 143)

"Sizden olmadıkları halde sizinle beraber olduklarına yemin ederler." (Tevbe: 56)

"Onların kalplerinde sizin korkunuz Allah'ın korkusundan fazladır. Böyledir, çünkü onlar anlamayan bir topluluktur." (Haşr: 13)

"Sen onları derli-toplu sanırsın, halbuki kalpleri darmadağınaktır." (Haşr: 14)

"Kendilerine: 'Yeryüzünde fesad çıkarmayın!' denildiği zaman 'Biz ancak ıslah edicileriz' derler. İyi bilin ki asıl ortalığı ifsad edenler kendileridir, lâkin anlamazlar." (Bakara: 11-12)

"Onlara 'Müslümanların inandığı gibi siz de inanın!' denilince de 'Beyinsizlerin inandığı gibi mi inanalım?' derler." (Bakara: 13)

"Müminlerle karşılaştıkları zaman 'İnandık!' derler, elebaşları ile başbaşa kaldıklarında ise 'Biz şüphesiz sizinleyiz, onlarla sadece alay etmekteyiz.' derler." (Bakara: 14)

"Onları gördüğün zaman kalıpları hoşuna gider. Konuşurlarsa sözlerini dinlersin. Sanki onlar direk olmuş keresteler gibidirler." (Münâfikun: 4)

"Her gürültüyü kendi aleyhlerinde sanırlar." (Münâfikun: 4)

"Onlar düşmandır, onlardan sakın! Allah onları kahretsin!" (Münâfikun: 4)

"Onlara: 'Geliniz, Resulullah sizin için mağfiret dilesin!' denildiği zaman, başlarını çevirirler ve sen onların büyüklük taslayarak uzaklaştıklarını görürsün." (Münâfikun: 5)

"Onlar 'Allah'ın Peygamber'inin yanında bulunanlara hiçbir şey vermeyin ki dağılıp gitsinler!' diyenlerdir. Oysa göklerin ve yerin hazineleri Allah'ındır. Fakat münafıklar bu gerçeği anlamazlar." (Münâfikun: 7)

"Allah onların kalplerini imandan çevirmiştir." (Tevbe: 127)

"İnsanlardan öyleleri de vardır ki dünya hayatı hakkında söyledikleri söz senin hoşuna gider. Hatta böyleleri, söylediklerinin kalpten geldiğine (samimi olduğuna) Allah'ı şahit tutarlar. Halbuki o hasımların en yamanıdır." (Bakara: 204)

"Doğrusu münafıklar Allah'ı aldatmaya kalkışıyorlar. Oysa Allah onlara aldatmanın ne olduğunu gösterecektir." (Nisâ: 142)

"Onlar namaza kalktıkları zaman üşene üşene kalkarlar." (Nisâ: 142)

"İnsanlara gösteriş yaparlar." (Nisâ: 142)

"Allah'ı pek az zikrederler." (Nisâ: 142)

"Bunlar güya Allah'ı ve müminleri aldatmaya çalışırlar." (Bakara: 9)

"Onların kalplerinde hastalık vardır." (Bakara: 10)

"Onlar korkak bir topluluktur." (Tevbe: 56)

"Sen onları sözlerinin üslûbundan tanırsın." (Muhammed: 30)

"Münafıklara, kendileri için acı bir azap olduğunu müjdele!" (Nisâ: 138)

•

Ayrıca;

Bakara sûre-i şerifininin 15. Âyet-i kerime'sinde; Allah-u Teâlâ'nın onlara mühlet verdiği, bu yüzden bir müddet başıboş dolaşacakları,

16. Âyet-i kerime'sinde; hidayet karşısında sapıklığı satın aldıkları, bu alış-verişlerinin kendilerine kâr sağlamadığı, doğru yolu da bulamadıkları,

Tevbe sûre-i şerifinin 127. Âyet-i kerime'sinde onların gerçeği anlamayan kimseler oldukları,

54. Âyet-i kerime'sinde; sadakaları istemeyerek verdikleri,

67. Âyet-i kerime'sinde; kötülüğü teşvik edip iyilikten alıkoydukları, cimri olup ellerini sıkı tuttukları,

68. Âyet-i kerime'sinde; Allah-u Teâlâ'nın onları lânetlediği,

69. Âyet-i kerime'sinde; amellerinin dünyada da, âhirette de boşa gittiği, çok büyük ziyana uğradıkları,

84. Âyet-i kerime'sinde; münafıkların cenaze namazının kılınmayacağı,

Haşr sûre-i şerifinin 16. Âyet-i kerime'sinde durumlarının şeytanın durumu gibi olduğu,

Münafikun sûre-i şerifinin 1. Âyet-i kerime'sinde; yalancı oldukları,

2.Âyet-i kerime'sinde; yeminlerini kalkan yapıp insanları Allah yolundan saptırdıkları, yaptıklarının çok kötü olduğu,

3.Âyet-i kerime'sinde; önce iman edip sonra inkâr ettikleri, bu yüzden de kalplerinin mühürlendiği,

5.Âyet-i kerime'sinde; büyüklük tasladıkları,

6.Âyet-i kerime'sinde; yoldan çıktıkları, Allah-u Teâlâ'nın onları kesinlikle bağışlamayacağı,

Nisâ sûre-i şerifinin 60 ve 61. Âyet-i kerime'si ile, Nur sûre-i şerifinin 48. Âyet-i kerime'sinde; Allah-u Teâlâ'nın ve Resul'ünün hükmüne râzı olmadıkları,

139. Âyet-i kerime'sinde; müminleri bırakıp kâfirleri dost edindikleri,

Mücadele sûre-i şerifinin 14. Âyet-i kerime'si ile Mâide sûre-i şerifinin 52. Âyet-i kerime'sinde; *"Başımıza bir felâket gelmesinden korkarız."* diyerek yahudilere ve hıristiyanlara yandaşlık ettikleri,

Mücadele sûre-i şerifinin 19. Âyet-i kerime'sinde şeytanın adamları oldukları,

Muhammed sûre-i şerifinin 16. Âyet-i kerime'sinde peygamberlerle alay ettikleri, kalplerinin mühürlü olduğu,

28. Âyet-i kerime'sinde; yaptıkları iyiliklerin boşa gideceği,

Âl-i imran sûre-i şerifinin 161. Âyet-i kerime'sinde; peygamberlere iftira ettikleri,

Ahzab sûre-i şerifinin 1. ve 48. Âyet-i kerime'lerinde; kâfirlere ve münafıklara uymamanın gerektiği,

Yine Nisâ sûre-i şerifinin 140. Âyet-i kerime'sinde; Allah-u Teâlâ'nın kâfirleri ve münafıkları cehennemde bir araya getireceği,

145. Âyet-i kerime'sinde; cehennemin en alt tabakasında olacakları,

Tevbe sûre-i şerifinin 68. Âyet-i kerime'sinde **"cehennemde ebedi kalacakları"** beyan buyurulmaktadır.

İSLÂM'A GÖRE DOST VE DÜŞMAN

Şimdi size Allah-u Teâlâ'nın hükümlerini sıralıyoruz. Bu hususta seksenye kadar Âyet-i kerime beyan ediliyor. Şu kadar var ki bu Âyet-i kerime'ler iman edenlere mahsustur.

İlâhî Hüküm (1):

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-ine hitap ederek onun şahsında bütün beşeriyete şu gerçeği ferman buyurmaktadır:

"Allah'a ve ahiret gününe inanan bir milletin; babaları, oğulları, kardeşleri veya akrabaları da olsa, Allah'a ve Peygamber'ine muhalefet eden kimselere sevgi beslediklerini göremezsin."
(Mücâdele: 22)

Gerçek iman budur, bu İslâm dinine göredir.

İlâhî Hüküm (2):

Allah-u Teâlâ diğer bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Ey iman edenler! Küfrü imana tercih ediyorlarsa, babalarınızı ve kardeşlerinizi dost edinmeyin.

Sizden kim onları dost edinirse, işte onlar zâlimlerdir." (Tevbe: 23)

Yani başkaları şöyle dursun öz babalarınızı, öz kardeşlerinizi bile, kâfirliği müminliğe tercih ettikleri takdirde dost edinmeyin, küfre yardımcı olmayın.

İslâm bu imanı gerektirir. Bu Âyet-i kerime'ler kimlerin dost ve kardeş olacağını anlatıyor.

İlâhî Hüküm (3):

Müminleri bırakıp kâfirlerle dostluk yapmak münafıklığın en açık delili olduğu gibi, münafıkların en bâriz huy ve hususiyetlerindedir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde müminlere dost ve düşmanlarını ayırdetmelerini muhakkak emrediyor ve şöyle buyuruyor:

"Ey inananlar! Müminleri bırakıp kâfirleri dost edinmeyin. Allah'ın aleyhinize apaçık ferman vermesini mi istersiniz?" (Nisâ: 144)

Cinsi ne olursa olsun küfür, İslâm'a göre tek bir millettir. Müminlerin dostu ise ancak müminlerdir.

İlâhî Hüküm (4):

Allah-u Teâlâ müminlere kâfirleri dost edinmemelerini muhakkak emrettikten sonra, bu emr-i şerif'e uymayanların ise Allah'ın dostluğunu kaybetmekle cezalandırılacağını bildirmektedir:

Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Müminler müminleri bırakıp kâfirleri dost edinmesinler. Kim bunu yaparsa, Allah ile bir dostluğu kalmaz." (Âl-i imran: 28)

Allah-u Teâlâ ile hiçbir ilgileri kalmadığı gibi, Allah-u Teâlâ'nın dininde onların hiçbir yeri yoktur. Aradaki bütün bağlar tamamen kesilmiştir.

Gerçekten de onlar kâfirlerle birliktedirler. Hem onları severler, hem de sevgilerini gizlerler.

Bu Âyet-i kerime bile onların işini bitirmek için kâfidir. Bu ilâhî ferman, Allah-u Teâlâ'nın haklarında verdiği hükümdür.

Bir Âyet-i kerime'sinde de buyurur ki:

"Onlar müminleri bırakıp kâfirleri dost edinirler. Onların tarafında bir şeref ve kudret mi arıyorlar? Bilsinler ki şeref ve kudret tamamen Allah'a âittir." (Nisâ: 139)

Allah-u Teâlâ'nın şeref vermediği kimseler hiçbir şekilde şeref sahibi olamazlar. Şu halde kâfirlerden ve kâfirlerin dostluğundan şeref beklemek ne büyük bir sapkınlıktır!

İlâhî Hüküm (5):

İmanın alâmetlerinden birisi de hiç şüphesiz ki Allah-u Teâlâ'nın düşmanlarından nefret etmektir. Allah-u Teâlâ onlara düşman olmayı emretmiş ve onları dost edinmeyi yasaklamıştır.

Âyet-i kerime'sinde müminlerin düşmanının kendi düşmanı, kendi düşmanının da müminlerin düşmanı olduğunu beyan buyurmaktadır:

"Ey iman edenler! Benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olanları dost edinmeyin."
(Mümtehine: 1)

Onları dost edinmek şöyle dursun, onlardan gayet uzak durmak lâzımdır. Allah-u Teâlâ'nın lütfettiği İslâm nimeti unutulmamalıdır.

Eğer onlar gerçekten iman etmiş olsalardı, kâfirleri dost edinmezler; Allah-u Teâlâ'ya, Peygamber'ine ve Kur'an-ı kerim'e düşmanlık gibi ağır bir suç işlemeye cüret etmezlerdi.

Nitekim bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Eğer onlar Allah'a, Peygamber'e ve ona indirilen Kur'an'a inanmış olsalardı, onları dost edinmezlerdi."

Fakat onların çoğu yoldan çıkmışlardır." (Mâide: 81)

Onlar küfür ve nifaklarını devam ettiren kimselerdir.

Bu Âyet-i kerime dahi onları tanımanız için kâfi değil midir?

İlâhî Hüküm (6):

Bu sapmışlıklarının vahim neticelerini ahirette elbette göreceklerdir.

Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"Onların bir çoğunun, kâfirleri dost edindiklerini görürsün. Nefislerinin kendi önlerine sürdüğü şey ne kötüdür! Allah onlara gazap etmiş ve azapta ebedî kalıcıdır." (Mâide: 80)

Nefislerinin kendilerine sunduğu bu kötü şey, ebedî olarak azaplandırılmalarına ve Allah'ın gazabına uğramalarına sebep olmuştur.

Umarım ki bu kâfirin küfür kokusu ile bütün müslümanlar rahatsız olduğu gibi, cehennem ehli de onun pis kokusundan rahatsız olur.

Allah kahretsin!

İlâhî Hüküm (7):

Allah-u Teâlâ'nın gadap ettiği kimselere yadakçılık yapan ve aslında ne müslümanlardan ne de o kimselerden olmayan münafıkların yalan yere yemin edip kendilerini müslüman göstermek istedikleri Âyet-i kerime'lerde haber verilmektedir:

"Allah'ın gadap ettiği bir toplulukla dostluk kuranları görmedin mi?" (Mücadele: 14)

İman ettiklerini iddiâ eden münafıklar, gadaba uğramış yahudileri dost edinmişlerdi.

"Onlar ne sizdendir, ne de onlardan." (Mücadele: 14)

Çünkü onlar münafıklardır. Her iki zümre arasında bazen o tarafa, bazen bu tarafa gidip gelirler, bir orada bir burada çalkalanıp dururlar.

"Bilerek yalan yere yemin ediyorlar." (Mücadele: 14)

Burada bile bile yalan yemin ettikleri şey, müslüman oldukları iddiâsıdır.

"Allah onlara şiddetli bir azap hazırlamıştır. Gerçekten onların yaptıkları şey ne kötüdür!" (Mücadele: 15)

Son derece şiddetli ve elem verici azap, cehennem en alt tabakasıdır.

Yaptıkları bu kötü şey; kâfirleri dost edinmeleri, buna karşılık müminleri aldatmaları, onları Allah yolundan çevirmeleridir.

İlâhî Hüküm (8):

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Ey inananlar! Yahudi ve hıristiyanları dost edinmeyin. Onlar birbirinin dostudurlar. Sizden kim onları dost edinirse, o onlardandır." (Mâide: 51)

Bu ilâhî hitap, İslâmiyet'in ilk yıllarından itibaren kıyamete kadar gelip geçecek olan bütün müslümanlardır.

Âyet-i kerime'de şöyle buyruluyor:

"İnsanlar içerisinde, müminlere en şiddetli düşman olarak yahudileri bulursun." (Mâide: 82)

Onlar İslâm'ın ve müslümanların düşmanıdır, müslümanların başına daima bir gâile çıkarmaktan ve kötülük etmekten başka bir şey düşünmezler. Dinini terk edip kendilerine tâbi olmadıkça, hiçbir müslümandan memnun olmazlar.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Sen onların dinine uymadıkça ne yahudiler ne de hıristiyanlar senden aslâ hoşnut olmazlar." (Bakara: 120)

Müslümanlarla savaşmak hususunda tarih boyunca daima dinsizlerden yana olmuşlardır. İkiyüz yıl boyunca haçlı seferleriyle İslâm beldelerine saldıranlar onlardır.

Onlar hiçbir yerde, hiçbir tarihte müslümanlara dost olmamışlardır. Müslümanlarla savaşmakta her zaman için birbirine dost olmuşlardır. İnkâr ve sapkınlıkta birleştikleri için, müslümanlara karşı bir el gibidirler.

Bunun içindir ki zâhirde gösterdikleri sevgi ve ünsiyete katıyken itibar edilmemesi gerekir, zira sahtedir. İçleri dışlarına uygun değildir.

İlâhî Hüküm (9):

Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Ey iman edenler! Allah'ın kendilerine gazap ettiği bir topluluğu dost edinmeyin." (Mümtehine: 13)

Onların dostluklarına tutunmayın, hiçbir şeylerine heves edip yönelmeyin.

Allah-u Teâlâ'nın emri ve hükmü: **"Onları dost edinmeyin."**dir.

Bir Âyet-i kerime'de de şöyle buyruluyor:

"Şüphesiz ki kâfirler sizin apaçık düşmanınızdır." (Nisâ: 101)

Ehl-i küfür hiçbir zaman müslümanlara olan düşmanlıklarından vazgeçmezler.

Nitekim Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Eğer onların güçleri yetse, sizi dininizden döndürünceye kadar size karşı savaşa devam ederler." (Bakara: 217)

Bu ilâhî buyruk, kâfirlerin müslümanlara düşmanlıkta ne kadar ileri gittiklerini, bâtıl inançlarında ne derece katı davrandıklarını, düşmanlıklarının sürekliliğini bildirmekte, müslümanları dinlerinden çeviremedikleri sürece bu savaşlara ara vermeyeceklerini beyan etmektedir. Güçleri yetse, bundan hiç de geri kalmazlar.

"Sizden her kim dininden döner ve kâfir olarak ölürse, onların yaptıkları işler dünyada da ahirette de boşa gitmiştir. Onlar cehennemlikler ve orada ebedî kalırlar." (Bakara: 217)

Çünkü kâfir olarak ölmüşlerdir. Mürted olmak suretiyle dünyada müslümanların sahip oldukları imkânlardan, ahirette de sevaptan mahrum kalırlar. Cehennemden aslâ çıkmayacaklardır.

İlâhî Hüküm (10):

Allah-u Teâlâ gayr-i müslimlerin müslümanlara karşı takındıkları tavrı Âyet-i kerime'sinde haber vermektedir:

"Kitap ehlinde olan kâfirler de müşrikler de size Rabb'inizden bir hayır inmesini istemezler." (Bakara: 105)

Yahudi, hıristiyan ve putperest kâfirler sizi kışkırdıkları ve kin kustukları için Rabb'iniz tarafından size bir iyilik dokunmasını, öne geçmenizi, yükselmenizi istemezler.

Diğer bir Âyet-i kerime'sinde Allah-u Teâlâ onların durumlarını açıklayarak şöyle buyurmuştur:

"Size bir iyilik dokunursa bu onları üzer. Başınıza bir musibet gelse buna da sevinirler." (Âl-i imran: 120)

Müslümanlar Allah-u Teâlâ'nın yardımıyla güçlenirler, zaferler kazanırlarsa onlar bundan hoşlanmazlar. Bir bozgun ile karşılaşılırsa, bundan dolayı da son derece sevinç duyarlar. Bu ise düşmanlığın en ileri derecesidir.

"Eğer sabreder Allah'tan korkarsanız, onların hilesi size hiçbir zaman zarar veremez. Şüphesiz ki Allah onların yaptıklarını çepeçevre kuşatmıştır." (Âl-i imran: 120)

Bütün bunlara karşı müslümanların vazifesi sabır ve takvâdır.

Eğer müslümanlar Allah-u Teâlâ'ya itaat etmekte sabreder, yasaklarından iyice korunurlarsa, o kâfirlerin ve münafıkların hile ve entrikalarının hiçbir zararını görmezler.

Diğer bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Müminler yalnız Allah'a güvenip bağlansınlar." (Tevbe: 51)

İlâhî Hüküm (11):

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde müslümanların dışında kalan kâfir ya da münafıklardan herhangi bir kimseyi dost edinmeyi açık olarak yasaklamakta ve şöyle buyurmaktadır:

"Ey iman edenler! Sizden olmayan kimseleri sakın sırdaş edinmeyin. Çünkü onlar size fenâlık etmekten aslâ geri kalmazlar." (Âl-i imran: 118)

İslâm dışındaki bütün din mensupları, inkârcı ateistler ve münafıklar da bu Âyet-i kerime'nin kapsamına girmektedir.

Bu gibi kimseler İslâm'a daima karşıdırlar ve müslümanlara sıkıntı ve zorluk verecek her şeyi arzu ederler.

"Onlar size sıkıntı verecek şeyleri isteyip dururlar. Öfkeleri ağızlarından taşmaktadır. Kalplerinin gizledikleri ise daha büyüktür." (Âl-i imran: 118)

Sinelerinde gizledikleri ise açıkladıklarından çok daha fazladır. Düşmanlıkları yüzlerinden okunur. İslâm'a ve müslümanlara karşı gizledikleri kını aklı başında herkes anlayabilir.

Bu bakımdan Âyet-i kerime'nin sonunda şöyle buyurulmaktadır:

"Eğer düşünürseniz, âyetleri size açıklamış bulunuyoruz." (Âl-i imran: 118)

Müminleri dost, kâfirleri düşman edinmenin önemini ve lüzumunu delilleri ile beraber size açıkladık.

Daha sonra Allah-u Teâlâ onların müminleri hiçbir zaman sevmediklerini ve sevmeyeceklerini açıklayarak şöyle buyurmaktadır:

"İşte siz öyle kimselersiniz ki, onlar sizi sevmedikleri halde siz onları seversiniz." (Âl-i imran: 119)

Allah'ın düşmanlarına sevgi beslemenin ne derece yanlış ve çirkin olduğu bu Âyet-i kerime'den de anlaşılmaktadır. Onlar hiçbir zaman dost tutulmaya lâyık değillerdir.

Bu Âyet-i kerime'lere bakarak narcıların durumunu kıyas edin. Bu Âyet-i kerime'lere inanıp iman ediyorsanız, İslâm'dan çıktıklarını, İslâm'la hiçbir ilgilerinin olmadığını bilin ve tanıyın artık.

Zira bugün sizi dininizden ettikleri gibi, yarın da vatanınızdan etmek istiyorlar.

İlâhî Hüküm (12):

Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime'sinde, İslâmiyet'in ulviyetini ihlâlâ çalışan küfür ve şirk erbabını müslümanların dost ittihaz edemeyeceklerini ferman buyurmaktadır:

"Ey inananlar! Sizden önce kendilerine kitap verilenlerden dininizi alay ve eğlenceye alanları ve kâfirleri dost edinmeyin."

Eğer mümin iseniz Allah'tan korkun!" (Mâide: 57)

Allah'tan korkun da, sizin ve dininizin düşmanı olan bu kişileri dost edinmeyin. Çünkü hakiki iman, bu gibi din düşmanlarından kaçınmayı ve sakınmayı iktiza eder.

Bu beyan, ilâhi bir hükümdür ve inananlara mahsustur.

Bu nokta, iman ile küfrün ayrılış noktasıdır. Yetmişiki fırka nasıl cehenneme gidecek? İşte böyle gidecek.

İlâhî Hüküm (13):

Allah-u Teâlâ müminleri, ehl-i kitabın saptırma ve azdırmalarına karşı sakındırılmış, onların sözlerine iltifat etmekten menetmiş ve Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmuştur:

"Ey iman edenler! Kendilerine kitap verilenlerden herhangi bir zümreye uyarsanız, imanınızdan sonra sizi çevirirler de kâfir yaparlar."

Size Allah'ın âyetleri okunurken ve aranızda O'nun Resul'ü bulunurken nasıl küfre dönersiniz? Kim Allah'a sınıksız sarılırsa, muhakkak ki o doğru bir yola iletilmiştir.

Ey iman edenler! Allah'tan nasıl korkmak lâzımsa öylece korkun. Sakın siz müslüman olmaktan başka bir sıfatla can vermeyin." (Â-i imran: 100-101-102)

Allah için ihlâslı ve samimi olun, Allah'tan başkasını O'na aslâ ortak kılmayın.

Küfür ve Kâfirler Aslâ Hoşgörülemez:

Kureyş'in ileri gelenleri Muhammed Aleyhisselâm'a gelerek kendi putlarına saygı göstermesi halinde, onlar da onun Rabb'ine karşı saygılı olabileceklerini söyleyerek uzlaşma taraftarı olduklarını belirtmek istiyorlardı.

Bu hususta nâzil olan Âyet-i kerime'lerde ise İslâm'la ve İman'la bağdaşmayan hiçbir teklife iltifat edilmemesi beyan buyuruldu:

"(Hakikatı) yalan sayanlara boyun eğme! Onlar senin yumuşak ve müsamahalı davranmanı isterler ki, kendileri de sana yumuşak davransınlar." (Kalem: 8-9)

Âyet-i kerime'de geçen "**Müdâhene**", lüzumsuz yere yumuşak davranmak demektir.

Resulullah Aleyhisselâm İslâmiyet'in yayılmasını engelleyen pürüzlerin az da olsa kalkması için dinin esasını bozmayan bazı hususlarda Kureyş müşriklerine biraz hoşgörülü davranmayı düşünmüştü.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyurdu:

"Eğer biz sana sebat vermemiş olsaydık, neredeyse onlara birazcık meyledecektin.

O takdirde sana hayatın da ölümün de kat kat azabını tattırırdık. Sonra bize karşı kendin için bir yardımcı da bulamazdın." (İsrâ: 74-75)

Âyet-i kerime'ler Allah-u Teâlâ'nın Resulullah Aleyhisselâm'a olan lütfunu bildiriyor. Onu azgınların hilesinden, kötülerin şerrinden koruduğunu, işlerini kendisinin yönettiğini, ona yardımı kendisinin üzerine aldığını, yarattıklarından hiçbir kimseye onu bırakmadığını, ona karşı çıkıp reddedenlere galip getireceğini, dinini yücelteceğini haber veriyor.

Allah-u Teâlâ onu istikamet üzerinde sabit kıldığı için müşriklere meyletmesi kesinlikle imkânsızlaştı.

Âyet-i kerime'ler Resulullah Aleyhisselâm'ın şahsında, iman ve İslâm esaslarını muhafaza bakımından ümmetine büyük dersler vermektedir. Allah-u Teâlâ'nın hükümlerini küçümseyip önemsememenin ne kadar büyük tehlike doğuracağına, böyle bir sapkınlığa cüret eden bir kimsenin dünyada da ahirette de çok ağır bir ceza göreceğine işaret edilmektedir.

Ayrıca müslümanların bu gibi Hazret-i Allah'a ve Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-e isyan edenlere karşı susması, onları hoş görmesi de bu kapsama girer. Bu unutulmamalıdır.

**İSLÂM
BÜTÜN PEYGAMBERLERİN DİNİDİR**

İsa Aleyhisselâm havarilerine hiçbir zaman **"Hıristiyanlar"** veya **"Mesih"** dememiştir. Çünkü İsa Aleyhisselâm hiçbir zaman kendi adına yeni bir din kurmak için gelmemiştir. Kendisinden önce gelip geçen peygamberlerin getirdiği aynı dini diriltmek için gelmiştir.

İslâm dini aslında yalnızca Peygamberimiz Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in peygamberliği ile başlamış değildir.

Bütün Peygamber Aleyhimüsselâm Efendilerimiz'in getirdiği din aslında İslâm dini idi.

Nitekim Kur'an-ı kerim'de buyurulduğu üzere;

İbrahim Aleyhisselâm ömrünün sonuna doğru evlâtlarına dine bağlı kalmalarını vasiyet etmiş, Yakup Aleyhisselâm da aynı şekilde vasiyette bulunmuştu:

"Oğullarım! Allah bu dini sizin için beğenip seçmiştir. Siz de ancak müslüman olarak can verin." (Bakara: 132)

Musa Aleyhisselâm da kavmine şöyle söylemişti:

"Ey kavmim! Eğer siz gerçekten Allah'a inanıyorsanız ve O'na teslim olmuş müslümanlar iseniz, O'na güvenin." (Yunus: 84)

Havarilerin de İsa Aleyhisselâm'a şöyle dedikleri Kur'an-ı kerim'de ifade edilmiştir:

"Biziz Allah'ın yardımcıları, Allah'a inandık, (sen de ey İsa!) şahit ol ki biz müslümanlarız." (Âl-i imran: 52)

Ehl-i kitaptan, iman edenler hakkında nâzil olan bir Âyet-i kerime'de ise şöyle buyurulmaktadır:

"Kur'an onlara okunduğu zaman: 'Ona iman ettik, doğrusu o Rabb'imizden gelen hakikattir. Esasen biz bundan önce de müslümanlığı kabul etmiş kimselerdik.' dediler." (Kasas: 53)

İslâm dini ilk insan ve ilk peygamber Âdem Aleyhisselâm ile başlamış, zamanın akışı içerisinde ve her peygamber gelişinde en mükemmele doğru daima bir gelişme kaydetmiştir. Musa Aleyhisselâm'a indirilen İslâm, Nuh Aleyhisselâm'a indirilen İslâm'dan daha geniş ve daha mükemmeldi. İsa Aleyhisselâm'a gönderilen İslâm, Musa Aleyhisselâm'a indirilen İslâm'dan daha şümullü ve daha mükemmeldi. Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm'a gelince de kemâlini buldu ve en mükemmel şeklini aldı.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Bugün sizin dininizi kemâle erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve size din olarak İslâm'ı beğendim." buyuruyor. (Mâide: 3)

Bu böyledir, bu Allah-u Teâlâ'nın fermanıdır.

İslâm dini Allah-u Teâlâ'nın râzı olduğu bir dindir ve ondan başka hiçbir dini kabul etmemiştir.

Nitekim diğer bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Kim İslâm'dan başka bir din ararsa, onunki katiyyen kabul edilmeyecektir ve o ahirette kaybedenlerden olacaktır." (Âl-i imran: 85)

İslâm'dan yüz çevirip başka bir din arayan kimse, büyük bir sapkınlığa düşmüştür.

Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Dine bağılı kalın ve dinde ayrılığa düşmeyin." diye Nuh'a tavsiye ettiğini, sana vahyettiğimizi, İbrahim'e, Musa'ya, İsa'ya tavsiye ettiğimizi Allah size de din kıldı." (Şûrâ: 13)

Âyet-i kerime'deki tavsiye, emretmek ve emredilen şey hakkında bütün dikkatleri vererek eğilmek demektir.

Bütün Peygamber Aleyhimüsselâm Efendilerimiz dini ayakta tutmuşlar, ona hizmet etmişler ve insanları hak dine dâvet etmişlerdir.

Nitekim Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Allah katında din İslâm'dır." buyurmuştur. (Âl-i imran: 19)

Burada Allah-u Teâlâ peygamberler arasında bir ayırım yapmamıştır.

Bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"O'nun peygamberlerinden hiçbirini diğerinden ayırmayız." (Bakara: 285)

Ancak derecelerinin yüksekliğinde, Allah-u Teâlâ'ya yakınlık cihetinden birbirinden ayrı yanları vardır.

İslâm dini ezeli ve ebedi bir dindir. İnsanlar onu tanısalar da tanımasalar da zeval bulması düşünülemez. Fakat tanır ve tâbi olurlarsa kendileri kârlı çıkarlar.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Kureyş Sûre-i Şerif'i (1)

Mekke-i Mükerrerme Sakinleri

Sûre-i Şerif'in Takdimi:

Mekke-i mükerrerme döneminde nâzil olmuştur. Dört Âyet-i kerime, on yedi kelime ve yetmiş üç harften müteşekkildir.

Birinci Âyet-i kerime'de geçen "**Kureyş**" kelimesi bu Sûre-i şerif'e isim olmuştur.

Muhtevâsı:

Bu mübârek Sûre-i celîle'de Allah-u Teâlâ'nın Mekke-i mükerrerme halkına verdiği güvenlik ve refah gibi büyük bazı nimetlerden söz edilmekte, bu nimetlerinden dolayı Beytullah'ın Rabb'ine ibadet etmelerinin lüzumu üzerinde durulmaktadır.

Mekke-i Mükerrerme Sakinleri:

Allah-u Teâlâ Hazret-i İbrahim Aleyhisselâm'ın Mekke-i mükerrerme'yi emniyetli kılmasına dâir yapmış olduğu duâsını kabul buyurmuş, o beldeyi emniyetli kılmış, bütün zâlimlerin zulmünden korumuştur.

Nitekim bir Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Ve bu güvenilir şehre andolsun ki!" (Tîn: 3)

Emniyet, insan hayatının en önemli şartlarından olduğu için "*Şehirlerin anası*" üzerine yemin edilmiştir.

Onlar putlara taptıkları, çevredeki Araplar birbirleriyle çarpışıp durdukları halde, harem bölgede Allah-u Teâlâ'nın lütfu ile emniyet ve sükûnet içinde yaşıyorlardı.

Allah-u Teâlâ o bölgeyi asırlar boyunca bütün karışıklıklardan, yağma ve talandan korumuştur. Herkes emniyeti o mübarek Beyt'in çevresinde bulabiliyordu.

Mekke-i mükerrerme ziraate elverişli olmayan, ekin ve bitki bitirmeyen kurak bir vâdide kurulmuştu. İbrahim Aleyhisselâm'ın yaptığı duânın bereketiyle her şeyin ürünü, ihtiyaçları olan gıda maddeleri, Allah katından bir rızık olarak her taraftan kendilerine geliyordu. Güneydeki Yemen'den kuzeydeki Şam'a kadar uzanan iki büyük kervan yolu onların yakınından geçiyordu. Allah-u Teâlâ onların basiretlerini açtı. Geçimlerini ve maişetlerini kazanmanın yollarını aradılar ve ticaret yolculuklarına çıkmaya başladılar. Komşu memleketlerle ticari anlaşmalar yaptılar.

"Kureyş kabilesi alıştırdığı (uzlaşması ve anlaşması sağlandığı) için." (Kureyş: 1)

Hem Kureyş'in kendi içindeki emniyet ve kaynaşma, hem de komşu memleketlerin halkı ile aralarındaki dostluk, Allah-u Teâlâ'nın kolaylaştırmasından ileri geliyordu.

"Kış ve yaz seyahatlerinde alıştırdıkları için." (Kureyş: 2)

Böylece onlar yaz mevsiminde serin bölgeler olan Şam ve İran taraflarına, kış mevsiminde ise sıcak olan Yemen ve Habeşistan taraflarına doğru ticaret kervanları çıkarırlardı. Bazıları da yazlık olarak Tâif'e göçerler, kışın geri dönerlerdi.

Bu yolculuklarında onlar huzur ve güven içinde olurlardı. Hiç kimse onlara kötülük yapmaz, onlara ses çıkarmaya cesaret edemezdi.

HAZRET-İ MUHAMMED

Aleyhisselâm

-Hicretin Üçüncü Yılı-

UHUD SAVAŞI (7)

Resulullah Aleyhisselâm'ın Korunması:

Ebu Bekir, Ömer, Ali, Zübeyr, Talha, Abdurrahman, Sa'd, Ebu Ubeyde, Habbab, Ebu Dücâne - radiyallahu anhüm ecmaîn- gibi Muhâcirler'den ve Ensâr'dan mücâhidler Resulullah Aleyhisselâm'ın etrafında halka çevirmişlerdi. Ebu Dücâne -radiyallahu anh- Resulullah Aleyhisselâm'ın kalkanı oldu, kendisinden aldığı kılıcın hakkını ödedi, birçok yara aldı. Talha bin Ubeydullah -radiyallahu anh-in kolu kesildi, çolak kaldı. Abdurrahman bin Avf -radiyallahu anh- ise topal kaldı.

Sa'd bin Ebi Vakkas -radiyallahu anh- çok iyi ok atardı. Resulullah Aleyhisselâm kendisine:

"At! Anam babam sana fedâ olsun!" buyuruyordu. (Müslim: 2411)

Ondan başka hiç kimse için annesiyle babasının isimlerini bir araya getirmemiştir.

Resulullah Aleyhisselâm'ın çevresinde toplanan otuz kadar bahadır sonuna kadar sebat ettiler.

Müşriklerin okçuları Resulullah Aleyhisselâm'ı hedef alarak ok yağmuruna tutunca Resulullah Aleyhisselâm'ı ortalarına aldılar.

•

Uhud günü melekler Resulullah Aleyhisselâm'ı müdâfaa harbi yaptılar.

Sa'd bin Ebî Vakkas -radiyallahu anh- der ki:

"Uhud günü Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-in sağında ve solunda iki adam gördüm. Üzerlerinde beyaz elbiseler vardı. Onun namına en şiddetli çarpışmayı yapıyorlardı. Onları ne bundan önce gördüm ne de sonra!" (Müslim: 2306)

Bu sözü ile Cebrail ve Mikail Aleyhimüsselâm'ı kastetmiştir.

•

Talha bin Ubeydullah -radiyallahu anh- der ki:

"Gördüm ki, Resulullah'ın Ashâb'ı bozuldular, müşrikler hücumla geçtiler, Resulullah'ı çepeçevre kuşattılar. Hangi yönden gelen saldırılara karşı duracağımı bilemiyordum. Kılıcımı çekip bir önden bir arkadan gelenleri uzaklaştırdım. Nihayet dağıldılar."

Bu tehlikeli anlarda yanında Talha -radiyallahu anh- vardı.

Resulullah Aleyhisselâm onun hakkında:

"Uhud günü, sağımda Cebrail'den, solumda da Talha'dan başka bana yakın bir kimse bulunmadığını gördüm." buyurmuştur. (Hâkim)

Yine onun hakkında şöyle buyurmuştur:

"Yeryüzünde gezen cennetlik bir kimseye bakmak isteyen Talha'ya baksın." (Hâkim)

Uhud'dan döndüğünde vücudunda yetmiş kadar yarası vardı. Resulullah Aleyhisselâm o gün ona hayırlı Talha mânâsına gelen **"Talhat'ül-hayr"** adını takmıştı.

•

Hazret-i Ali -radiyallahu anh- de o gün olağanüstü bir güçle çarpışıyordu. Bazı müşrikler hususiyetle ona diş biliyorlar, söyledikleri şiirlerle herkesi ona saldırmaya kışkırtıyorlardı. Çevresini saran bir birliğe öyle bir dalış yaptı ki, ölüm muhakkak olduğu halde, kendi ifadesiyle ecel gelmediği için sapasağlam geri döndü.

Savaşın en hararetle bir anında etrafına bakındı, Resulullah Aleyhisselâm'ı göremedi. Ölenler arasında da göremeyince, kendi kendine:

"O, savaştan kaçacak bir kişi olmadığına göre, öyleyse Allah-u Teâlâ ona karşı yaptığımız itaatsizlikten dolayı bize gazab ederek Peygamber'ini insanlar arasından kaldırmıştır. Benim için çarpışa çarpışa ölmekten daha hayırlısı olamaz!" diye söylendi. Kılıcını çekip çarpışmaya başladı. Kümelenmiş bir grubu dağıtınca Resulullah Aleyhisselâm'ın aralarında kalmış olduğunu gördü.

•

Şemmas bin Osman -radiyallahu anh- de Resulullah Aleyhisselâm'ın yanından ayrılmayan fedailerdendi. Resulullah Aleyhisselâm sağına soluna baktıkça, elinde kılıç hep kendisini korumaya çalıştığını görürdü. Bir ara müşrikler etraflarını kuşattığında vücudunu Resulullah Aleyhisselâm'a kalkan yapmış ve gözleri önünde vurulup yere düşmüştür.

•

Resulullah Aleyhisselâm'ın en yakınlarından Abbas bin Ubâde -radiyallahu anh-, Hârice bin Zeyd -radiyallahu anh-, Evs bin Erkam -radiyallahu anh-, Ebu Üseyre -radiyallahu anh- gibi sahabiler akıl almaz vuruşmalardan sonra Resulullah Aleyhisselâm'ı koruma uğrunda tek tek şehit düştüler.

•

Resulullah Aleyhisselâm'a karşı içi hınçla dolu olan müşriklerden İbn-i Hümejd, demir zırh içinde tepeden tırnağa silâhlanmış: **"Gösteriniz bana Muhammed'ii!"** diyerek haykırıyordu. Ebu Dücâne -radiyallahu anh- hemen önünü kesti, önce atının bacaklarına kılıç çaldı: **"Al bunu da ben Hareşe'nin oğlundan!"** diyerek bir vuruşta yere serdi.

Resulullah Aleyhisselâm: **"Allah'ım! Hareşe'nin oğlundan ben nasıl râzı isem, sen de râzı ol!"** buyurdu.

Ebu Dücâne -radiyallahu anh- o gün bir müşrikin omuzu ile boyun kökü arasına kılıçla öyle bir darbe indirdi ki, uyluk başına kadar gövdesini ikiye ayırdı.

•

Nesibe bint-i Ka'b -radiyallahu anhâ- kocası ve iki oğluyla birlikte İslâm ordusuna katılıp Uhud'a gelmişti. Kocasıyla oğulları müşriklerle çarpışacak, kendisi de yaralanan müslümanlara yardım edip su yetiştirecekti. Fakat İslâm cephesi bozulmaya başlayıp Resulullah Aleyhisselâm'ın etrafında çok az

sayıda mücahidin kaldığını görünce elbisesini beline bağladı, Resulullah Aleyhisselâm'ın çevresinde çarpışmaya koyuldu. Kılıçla ve okla Resulullah Aleyhisselâm'ı korumaya çalıştı. Oniki, onüç yerinde yarası vardı. En ağırı İbn-i Kamia'dan aldığı omuz yarası olup, bir yıl onun tedavisi ile uğraşmıştır.

Bir defasında: **"Allah'a duâ et de cennette sana komşu olalım."** dediğinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Allah'ım! Bunları cennette bana komşu ve arkadaş et!" diye duâ buyurdu.

.

Ebu Talha -radiyallahu anh- kalkanı ile önde durup Resulullah Aleyhisselâm'ı siperliyordu. Önüne ok çantasını sermiş, kâh ok atıyor, kâh nâra atıyordu. Resulullah Aleyhisselâm: **"Ebu Talha'nın sesi orduda kırk kişiden hayırlıdır."** diyordu.

Resulullah Aleyhisselâm onun arkasından etrafa bakmak için başını kaldırdıkça: **"Yâ Resulellah! Babam, anam sana feda olsun, başını kaldırma. Belki müşriklerin oklarından birisi değer. Göğsüm senin göğsüne siper ve fedadır."** derdi.

.

Katâde bin Numan -radiyallahu anh- Resulullah Aleyhisselâm'ın etrafında çarpışırken gözünden bir okla vuruldu ve göz bebeği yanağının üzerine aktı. Çıkan gözü avucuna alıp Resulullah Aleyhisselâm'a gösterdi. Onu görür görmez gözleri yaşardı **"Bu ne hâl ey Katâde?"** diye sordu. Katâde -radiyallahu anh-: **"Görmüyor musun şunu yâ Resulellah?"** dedi.

Resulullah Aleyhisselâm:

"İstersen sabret, cennet senin için hazırlansın. İstersen göz bebeğini yerine koyup senin için Allah'a duâ edeyim, eski halini alsın!" buyurdu.

Katâde -radiyallahu anh- şöyle cevap verdi:

"Yâ Resulellah! Şüphesiz ki cennet çok büyük bir mükâfat, çok yüksek bir ihsandır. Fakat benim çok genç ve güzel bir eşim var. Birbirimizi çok severiz. Gözümü böyle görünce bana karşı sevgisinin azalmasından korkarım. Sen hem gözümü eski haline getirsen, hem de benim için Allah'tan cennet dileyersen olmaz mı?"

Bunun üzerine Katâde -radiyallahu anh-in göz bebeğini eline alıp yerine koydu. **"Allah'ım! Katâde kendisini Resul'üne fedâ etti. Sen de onun bu gözünü öbüründen güzel yap!"** diyerek niyazda bulundu. Ayrıca cennetlik olması için de duâ etti.

Katâde -radiyallahu anh-in bu gözü diğerinden daha dayanıklı ve daha güzel oldu.

Mus'ab Bin Umeyr -R. Anh-in Şehâdeti:

Resulullah Aleyhisselâm'ın etrafında duvar örenlerden birisi de Mus'ab bin Umeyr -radiyallahu anh- idi, çevresinden hiç ayrılmadı.

İbn-i Kamia adlı müşrik, Resulullah Aleyhisselâm'a benzeterek İslâm ordusu sancaktarı Mus'ab bin Umeyr -radiyallahu anh-ı şehit etmiş ve: **"Muhammed'i öldürdüm!"** diye bağırılmaya başlamıştı. Bunu duyan müşrikler sevinç çığlıkları attılar. Her biri: **"Muhammed öldürüldü!"** diye yaygara yapıyordu. Artık gayelerine ulaştıklarını zannediyorlardı. O zaman müslümanlar arasında bir panik başgösterdi. Resulullah Aleyhisselâm ise:

"Ey Allah'ın kulları! Ben hak Peygamber'im. Geri dönüp düşmana karşı durana cennet hazırdır!" diye sesleniyor, fakat kimse duymuyordu.

Ashâb-ı kiram Resulullah Aleyhisselâm'ı bir türlü bulamıyorlardı. Halbuki Resulullah Aleyhisselâm bulunduğu yerden hiç ayrılmamıştı. İlk defa Kâ'b bin Mâlik -radiyallahu anh- görmüş ve yüksek sesle:

"Ey müminler! Müjde, işte Resulullah Aleyhisselâm burada!" diye haykırmaya başladı.

Sesi duyan müslümanların Resulullah Aleyhisselâm'ın yanında toplanmaları fazla sürmedi.

İlk olarak Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh- geldi. Hazret-i Talha -radiyallahu anh- Resulullah Aleyhisselâm'ın önünde bitab düşmüş yatıyordu. **"Kardeşiniz siz olmaksızın üzerine düşeni yerine getirdi."** buyurdu.

Kâ'b bin Mâlik -radiyallahu anh-in sesini müslümanlar duyup otuz kadarı Resulullah Aleyhisselâm'ın yanında toplandığı gibi, müşrikler de duyular, bütün kuvvetleriyle o tarafa yüklendiler. Fakat müslümanlar bu saldırıları durduruyorlardı.

[| Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Efendi Hazretleri'nin Hayat-ı Saadetlerinden İnciler ve Hatıralar (26)

"Arazi dalgalıdır. Düzü, inişi ve yokuşu vardır. Seyr-ü sülûk da böyledir, çıkışı vardır, inişi vardır. Mühim olan o kanala girmek. Seyyid-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in yolunu, izini bulmak. Düz de, iniş de ve yokuş da o kanaldan ayrılmamak, o yol üzerinde bulunmak. Çünkü o bir raydır, insan o raydan ayrılmadıkça Sırât-ı müstakim'den ayrılmamış olur."

.

"Hazret-i Allah'ın hıfz-ı himayesine, tasarruf-u ilâhiyesine aldığı kimselerin sığınması şöyledir

"Allah'ım Zât'ına kul eyle, Habib'ine ümmet eyle."

Onlarda başka arzu yaşamaz. Birçok boşlukları olur belki amma, lütuf ile yürütüldüklerinden o boşluklardan geçirilirler.

Hazret-i Allah murad ettiğini hıfz-ı himayesine alır ve onu sırf kendi ikram ve ihsanı ile yürütür. Bizi de yürütmesi için çok yalvarmalıyız. Kişi bir an kendisinde kalsa helâk oldu demektir.

"Kurtulurum!" diye bir şey yok, O kurtarırsa kurtuluruz."

•

"Hem Hazret-i Allah'ın rızâsını isteyip, hem de O'nun rızâsı mucibince hareket etmiyorsak, o rızâyı istememiz boş oluyor."

•

"Dikkat ederseniz biz her şeyi kendimize malederiz. Daha sonra da, eğer aklımıza gelirse *"Hazret-i Allah böyle yaptı!"* deriz.

Cenâb-ı Hakk'ın uyanık bulundurduğu kimseler ise, herşeyin izn-i irade ile olduğunu çok iyi bildikleri için, O'nunla konuşurlar. Öyle bir hale gelirler ki; *"ALLAH"* derler ağızlarından ikinci bir kelime çıkmaz."

•

"Şeriat ağaç, dalları tarikat, yaprakları marifet, meyvesi hakikattir."

•

"Nefisle ruhun mücadelesini size şöyle arzedelim.

Vücutun bir kısmında müslüman askeri bir kısmında yunan askeri var, birbiri ile harbediyorlar. Hangisi kazanırsa merkez olan kalbi işgal eder ve bütün vücudu hükmü altına alır."

•

"Kalbimizi gayrıya çevirdiğimiz zaman, Cenâb-ı Hakk şeytana izin veriyor, o da kalbimizi meşgul ediyor. Cenâb-ı Hakk'a sığınırırsak, bizi kurtarır. Diğer muhabbetleri çıkarıp kendi muhabbetini koyar."

•

"Geçen gün dünyanın bir köşesini gösterdiler. **"Şu sizin canla sevdiğiniz dünyanın aslı ve mahiyeti budur."** dediler.

Allah Allah dedik, biz insanlar ne kadar gafiliz. Halbuki yarından emin değiliz, her an göçmeye mahkûmuz. Böyle iken dünyaya kökleşmeye çalışıyoruz."

•

– *İzin verirseniz bizim orada da umumi derslere başlamak istiyoruz.*

– Nasıl isterseniz öyle yapın. Siz izinli ve serbestsiniz. *"İzinlisiniz"* demek dahi bize kaba geliyor. Nasıl münasipse öyle yapın.

•

"Hakk yolunda muhabbet bile kalın bir perdedir. Niçin? Sen varsın ki muhabbet ediyorsun. Muhabbet edeceğine yok olsana. Burası nefsin işine gelmiyor, süzülüyor daha doğrusu. Süzülse, bakacak ki O var. O'nu görmüş ve O'nu bilmiş olacak.

•

"Hakikati bilmediğimiz için hep tesadüfler üzerinde duruyoruz. *"Geldi, gitti, tesadüf etti!"* diyoruz. Halbuki her şey Hazret-i Allah'ın takdir ettiği gibi olur. Hiçbir hâl ve hareket hiçbir söz yoktur ki, onu ezelden takdir filminin içine dahil etmesin."

•

"Birgün bir maksatla İstanbul'a gelmiştik. Bir zât-ı muhteremle bir vesile ile görüşmek icabetti. Baktıkkı debdebe içinde yaşıyorlar. Her şeyleri ayaklarının altında. Meselâ yüzbinlere baliğ olsa bile, bir müride; *"Sen zenginsin, buraya bir kalorifer yap."* Diye gayet rahat söyleyebiliyorlar. Allah'ımız şükürümüzü arttırdı. Hazret-i Allah fakire efendilikten değil, kölelikten zevk duyurmuş. O'nun her kuluna hizmet ve hürmet etmekten haz duyurmuş. Onların tutumları bize çok ters geldi. Allah'ımıza çok şükrettik. **"Sen bunu sevdirmeseydin, duyurmasaydın bilmezdim."** Hazret-i Allah fakire hizmeti sevdirmiş, her türlü debdebeden uzak tutmuş.

Bunu asla onları tenkit için söylemiyorum. Sahibimin şükürünü artırdığını ifade etmek istiyorum. Çünkü Mevlâ nasıl ve ne şekilde tecelli etmişse o öyledir. Bu kölesine de bunu ayırmış bunu sevdirmiş. Elhamdülillâhi Rabb'il-âlemin.

Her zaman ifade ettiğimiz gibi, biz herhangi bir kimsenin Allah yolunda çalışmasından zevk duyarız. Onu bir kardeş, bir arkadaş, bir yardımcı olarak kabul ederiz. Mühim olan Ümmet-i Muhammed'den bir kişinin fazla irşad edilmesidir. Cemaatimiz değil, cemaat... Allah'ımız bize bunu çok sevdirmiş. Mürid kadar mürid olsun isteriz. Müridim çok olsun, müridim kaçmasın gibi düşünceler bize yabancı gelir."

•

"Hazret-i Allah ne ki emretti ise yapalım. Nedenleri üzerinde durmayalım. Çünkü akıl mahlûktur, hikmetleri hemen kavrayamaz. Akıl ile beraber şeytan da girer ve o işi bozar."

•

"Nefis maddi menfaatlere aktığı gibi, manevi rütbe ve makamlara da akar. Halbuki bunlar çocuk oyuncuğu mesabesinde. Ehl-i hakikat rızâdan maada hiçbir şeye kıymet vermez."

•

"Hazret-i Allah bizi ne güzel yarattı ve güzel gönderdi. Bizim bu güzelliğimizi muhafaza edebilmemiz için güzel işler yapmalıyız. Güzel işler güzellik getirir ve insanı güzele götürür."

Fakat insan güzel geldiği halde, güzel işler işlemezse çirkin olur. Çirkin olan güzele gidemez, güzele giden yolu kaybeder.

Onun için kötü işlere dalmamamız, kirlenmememiz gerekiyor."

•

"İnsan iyilerle görüşür, iyilere karışır, kötülerden ve kötülüklerden ayıklanmış olur."

•

"Ey âlemlerin Rabb'i! Bütün iyilikler sendendir. Bütün kötülükler bizdendir. Bu iyiliklerden ötürü sana sonsuz şükürler olsun."

Ey âlemlerin Rabb'i! Benim kalbimi temizle, rızâna mucip iş ve harekette bulundur ve ölümümü kolaylaştır."

EVLIYÂ-İ KİRAM

-Kaddesallahu Esrârehüm- HAZERÂTI'NIN

"HÂTEMÜ'L-EVLIYÂ" HAKKINDAKİ

BEYAN ve İFŞAATLARI (149)

Ebû Abdullah Muhammed bin Ali
el-Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- (4)

"Şifâu'l-Alîl" Kitabı'na kaldığımız yerden devam ediyoruz:

"Sözde hidâyete erdiği düşünölen kişinin nefsinin, daha sonra Sâdâtü'l-Enbiyâ'nın; iyilik, cömertlik, eli açıklık, yumuşaklık, hayâ, emredilene yapmak, güzel huy, takdir edilene rızâ göstermek, rızık hakkında vaadedilene güvenmek, Allah-u Teâlâ'nın minnetini görmek, tevekkül, takvîd, O'nun işine teslimiyet, her şeyden kesilip O'na doğru yönelerek O'nunla meşgul olmak, vakarlılık, huşû, alçakgönüllölük, şefkat, merhamet, taltifte bulunmak, rezânet, sıyânet, tâfî, nezâhet, inâbe, şevk, heybet, muhabbet, sürûr, Allah ile ünsiyet, göğüs genişliği, O'nun işine tâzim, O'nunla iclâl, kalbi korumak, Rabb'i murâkaba etmek, işlerde kalbin hallerini sergilemek, O'nun tedbîri hakkında Allah ile birlikte güzel ahlâk, O'nu tesbîh etmesini gerçekleştirecek olan bu husustaki uzun tutsaklıkla kalbi yakmak, kötü âkıbet korkusu, makam korkusundan dolayı kendi makamından yüz çevirmek, Hâlık için zillete düşmek, hallerle ilgili arzuyu terketmek, Allah için tevâzu elbisesini giymek... gibi ahlâklarından âciz olduğu görülür.

O gıybet etmeden oruca, veseveseye düşmeden namaza, iç geçirmeden, mırıldanmadan, itirâz etmeden yahut şâibeye düşmeden sadakaya, söylenmeden Hacc'a, büyüklük taslamadan cihada, herhangi bir kimseye işittirmeden ve göstermeden iyi amellere yönelmez. Bunlarla tatmin olunca daha da bir acâipleşir! Allah'a döneceği ve hükmün verileceği gün için, kendine Allah'tan başka vâsıtalar edinir.

Nitekim ele geçirmesi yasaklandığı hâlde, kendini dünya kırıntılarını çoğaltma arzusuyla meşgul eder. Şükrüyle ilgili olarak da, yine bir yasağı elde etmekle iştigâl eder. Onun meşgalesi; günahlarının musîbetlerinden, uğraştığı nefsânî ayıplarından ve kendisini öne çıkaran hevâsından kaynaklanan herhangi bir kuvveti kendine isâbet ettirmektir. O kendisinin neden yaratıldığını ve niçin yaratıldığını; işinin ve âkıbetinin ne olacağını hiç düşünmez; ondan yana da bir yanılığ içindedir!

Allah-u Teâlâ'nın öğütlerini ayakta tutan Allah'ın dâvetçileri ise, onu görerek O'na dâvet ederler.

Allah-u Teâlâ indirdiği Âyet-i kerime'de şöyle buyurmaktadır:

"İçinizde insanları hayra çağırın, iyilikleri emreden, kötölükten sakındıran bir topluluk bulunsun. İşte onlar gerçek kurtuluşa erenlerdir." (Âl-i imrân: 104)

Onlar, kurtuluşu vaadettiği ve kendilerini hayra dâvete nispet ettiği kimselerdir.

.

Dâvet iki kısımdır:

Biri O'nun, indirdiği Âyet-i kerime'de;

"Rabb'inin yoluna hikmetle, güzel söz ve nasihatla dâvet et." (Nahl: 125)

Buyurduğu gibi; kendilerini hayra ve Allah yoluna dâvetçi kıldığı sınıftır.

Biri de O'nun, tıpkı;

"De ki: İşte benim yolum budur. Ben Allah'a dâvet ediyorum. Ben ve bana tâbi olanlar basîret üzerindediriz. Allah'ı noksan sıfatlardan tenzih ederim, ben müşriklerden değilim." (Yûsuf: 108)

Buyurduğu gibi, Allah-u Teâlâ'nın dâvetçisi olan sınıftır.

Allah yoluna dâvet eden kimsenin durumu; nefsin ayıplarını ve âfetlerini beyan etmek, dünya hakkında zâhidliği bildirmek, işlerinde sıdkı ikâme ettirmek ve ubûdeti öğretmektir.

Allah'a dâvet eden kimsenin durumu ise; O'nun nimetini neşretmek, minnetinden bahsetmek, O'nun üstünlüğünü yaymak, yüceliğini zikretmek ve Allah'ı Vahdâniyyet'i hususunda tenzih etmektir.

İşte bu da ancak, Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem- e tâbi olan ve O'nun yolu üzere Allah'a ulaşmak için mücâdele vererek O'na biat eden için geçerlidir.

•

Peygamberlerin yolu velilerin yolundan başkadır. Peygamberler O'nun dilemesiyle himâye edilmeye ehildir; veliler ise O'na yönelmeleriyle O'nun hidâyetine ermeye ehildir.

Nitekim O, indirdiği Âyet-i kerime'de bunu beyan ederek şöyle buyurmuştur:

"Allah dilediği kulunu zâtına seçer, kendisine yönelen kimseye de hidâyet eder." (Şûrâ: 13)

O seçtiği kimsenin kalbini kendine doğru çeker, sonra da onun kalbini, kendisine çekeceği bir yol üzere kendisine doğru seyrettirir. O'na yönelen ise, kendisine O'na yönelme yolunu açarak hidâyetine erdirdiği bir kimsedir. Peygamberlerin yolu tahsis edilme yolu, velilerin yolu ise; tâ ki O'na vâsıl oluncaya kadar, kalpleri tathir ve ahlâkı tasfiye ile, sıdk ve bağlılık üzere kullarına meşru kıldığı lütuf yoludur. Peygamberlere onları nefisleri yoluyla değil, çekilmeleri yoluyla sirâyet ettirir. İşte peygamberlerle veliler arasındaki fark budur.

Sonra bir de O'nun, velilerden sırf kendi hizmetinde bulunmaları için kendilerini seçip temizlediği, Allah-u Teâlâ'ya dâvet eden, yarın mahşerde velilerin saflarının öncülüğü ile kendisini senâya da ehil kılacağı bir **"Bayraklılar ashâbı"** vardır ki;(*) onlar peygamberlerin yolu üzere kendilerini seçtiği **"Hassü'l-hâs"**; yâni **"Seçkinlerin de seçkini"** dir. O kalplerini onların yolu üzere kendisine çekip de seyrettirdiği için, cezbe ile onları kendisine seyrettirir, sonra da onları nefsen bu yol üzerinde yürütür.

Onlar peygamberler ve veliler arasında, kendilerinden başkalarını ikâme ederler.

Onlar, neredeyse peygamberlerin yakınına kadar ulaşmışlık üzeredir, diğer veliler de onun idrak ve anlayışı üzerindedir.

Onların uykusu da, uyanıklığı da çok büyüktür. Onlar bu lütuf yoluyla seyrettikleri için peygamberlerin yolunu da görürler. *(devam edecek)*

(*) Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz, Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin burada işaret ettiği **"Bayraklılar ashâbı"** sınıfını ve burada vasıflarını zikrettiği, onların öncüsü olan zâtın alâmetlerini bir Hadis-i şeriflerinde açıkça beyan ederek şöyle buyurmuşlardır:

"Mehdî'nin çıkış alâmetlerinden bir tanesi de; batıdan, başlarında Kinde kabilesinden ayağı sakat bir adamın bulunduğu Bayraklılar'ın çıkmasıdır."

Nuaym bin Hammâd'ın Ka'b -radiyallahu anh-in senediyle rivâyet ettiği bu Hadis-i şerif için, bakınız: Suyûtî, *"Kitâbu'l-Arfî'l-Verdî fî Ahbâri'l-Mehdî"*, 7/13, Süleymaniye Ktp. Cârullah Efendi, nr: 1494, s. 99.

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin burada sıraladığı vasıflar Hâtemü'l-evliyâ'ya âit olduğuna göre, bu Hadis-i şerif'te alâmetleri zikrolunan zâtın da Hâtemü'l-evliyâ olduğunda hiçbir şüphe yoktur.

[| Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Allah-u Teâlâ'nın Sevgilileri'nin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (82)

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- (22)

"Allah'ın kendisinde gizlendiği bu kul; O'nun idare ettiği, koruduğu, gözettiği ve kendi adına hareket ettirdiği bir velidir."

İlâhî Velâyet:

İlâhî velâyet; bizzat Allah-u Teâlâ'nın emri ve hükmü ile yürümesi demektir. O yürütüyor, O buyuruyor, O duyuruyor, O destekliyor, karşıda beşer görünüyor. Ruhâniyet cesetlenmiş, o ceset O'nu göstermiyor.

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri, **"Kitâbu'r-Riyâze"** isimli eserinde ise;

"Allah'ın kendisinde gizlendiği bu kul; O'nun idare ettiği, koruduğu, gözettiği ve kendi adına hareket ettirdiği bir velidir." buyuruyor.

Bu ilmin üzerinde ilim yok. Çünkü irfan ilmi. Ama eriştik ama erişemedik o ayrı. Yani bizim size söylediğimiz Hakk ilmi, halk ilmi değil.

Dikkat ederseniz Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz ümmi olarak geldi ki gelenin O'nun olduğu bilinsin diye. Fakire de hiçbir ilim, bilim vermemiş. *"Peki bu kitaplar nedir?"* dersiniz, O'nun olduğu bilinsin diye, çünkü benim bir gün tahsilim yok.

Benim ilgimi kesmiş kalbimi kitap yapmış. Kalbime döktüğünü kitaba döküyorum. Ama bununla benim hiçbir ilgim, bilgim yok. Onun için buna "**Has ilim**" deniliyor.

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri'ne İlhâm Edilen Duânın Sırrı ve Açıklaması:

"**Hatmü'l-Evliyâ**" kitabının müellifi Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri şöyle söylemiştir:

"Allah-u Teâlâ'yı rüyâmda gördüm ve O'na;

'Yâ Rabb'i! Ben imanımı kaybetmekten korkuyorum.' dedim.

O da bana; sabahın farzı ile sünneti arasında bir kere şu duâyı okumamı emretti:

(Yâ Hayyu yâ Kayyûm, yâ bedîassemâvâti vel-ard, yâ zel-celâli vel-ikrâm, es'elûke en tuhyiye kalbî binûri mağrifetike ebeden. Yâ Allah! Yâ Allah! Yâ Allah!)

"Ey Hayy! Ey Kayyûm! Ey göklerin ve yerin yaratıcısı! Ey Celâl ve ikram sahibi! Senden, kalbimi marifetinin nuruyla ebediyen diriltmeni isterim. Yâ Allah! Yâ Allah! Yâ Allah!"

Biz bu duâyı sabah namazının sünnetinden sonra secdeye giderek secdede okuruz. Onun için bu duâ seçkinlerin duâsıdır. Nihayeti fenâya bağlanır. Fenâ olan bâki olur. Bâki olan Hazret-i Allah bâkidir, amma sen hiçsin.

Seçkinlerin seçkininin bu âlî zâtın bu duâsının izahını arz edeyim:

"Ey Hayy! Ey Kayyûm!"

"**Hayy**" da "**Kayyûm**" da Allah-u Teâlâ'nın İsm-i şerifidir. Bu ne zaman tecelli eder?

"**Hayy**"; Yaratıcı O'dur, "**Kayyûm**" her şey O'nunla kâimdir.

Hazret-i Allah ile kaim olan bir kul, varlığını Hazret-i Allah'ta ifnâ ederse, hiç olursa, kendisinden zerre kalmadığı zaman, Bâki olan Allah kalır. "**Yâ Bâki ente'l-bâki**" çıkar. Bâki olan O'dur, başka bâki olan yok.

Allah'tan başka eser kalmadığı zaman onu mahviyet bürür, artık o insan Allah'ta yok olmuştur. Onda varlığını koyacak yer kalmaz. En mühim nokta burasıdır.

Farz-ı muhal ki bir yaprak toprağa düştü, çürüdü, eridi, artık hiçbir şey kalmadı. Ne oldu? Toprak oldu. Var olan bir insan Allah'ta düştü, Allah'ta yok oldu. Artık o yok, Bâki olan Allah var.

"Ey göklerin ve yerin yaratıcısı!"

Kul mahvoldu burada, kulda artık nefis kalmadı, yok oldu. Şimdi Hakk ile konuşuyor. Artık o fânî oldu.

"Ey Celâl ve ikram sahibi! Senden, kalbimi marifetinin nuruyla ebediyen diriltmeni isterim."

Mârifetullah'a boyanmış bir kalbi yerine yerleştir. O kalp ile seni zikre deyim, o kalp ile sana hitap edeyim.

O kalp şimdi başka bir kalp oldu. Artık eski kalp değil, eski kalp mahvoldu.

"Ya Allah, ya Allah, ya Allah!"

Çünkü Allah'tan başka hiçbir şey yok. Ne yer var, ne gök var, ne insan var, ne hayvan var. "**Kün feyekün**". "**Ol!**" diyor oluyor, görünüyor, "**Öl!**" diyor ölüyor.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

TASAVVUF'UN ASLI HAKİKAT VE MARİFETULLAH İNCİLERİ

Murakaba

*Asıl yüce makamından ayrılıp ten kafesine inen ve
tekrar yüksek burçlara yükselmeye kabiliyetli bulunan ruhânî lâtifeler,
ancak peşpeşe yapılacak murakabalarla yükselebilir.
Murakabalardan geçtikçe iman tekâmül eder.*

Murakaba Yoluyla Hakk'al-Yakîn'e Ulaşmak:

"Denetleme, gözetleme, kontrol etme" gibi mânâlara gelen Murakaba, Tarikat-ı aliye'nin esaslarından mühim bir husustur.

Murakaba; kulun devamlı surette, bütün hallerini Allah-u Teâlâ'nın bildiğinin şuuruna sahip olması, bütün hareketlerinden haberdar olduğunu bilmesi, her zaman kendini kontrol altında bulundurması demektir.

Murakaba yolu ile "**Hakk-al yakîn**" mertebesine kadar ulaşılır. Bu mevzu sadır ilminin sahasıdır. Satır ilmi sahipleri bu sahaya giremezler ve hiçbir şey anlamazlar.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'lerinde buyurur ki:

"Allah şüphesiz hepinizi görüp gözetmektedir." (Nisâ: 1)

İnsan tekâmül edemediği için Allah-u Teâlâ'nın kendisini görüp gözettiğini bilememektedir.

Bütün hareketleriniz Allah-u Teâlâ'nın kontrolü altındadır. Yaptıklarınızdan, sözlerinizden ve niyetlerinizden hiçbiri O'ndan gizli kalmaz.

Çünkü;

"Allah her şeyi görüp gözetendir." (Ahzâb: 52)

Yani her şeyi murakaba etmektedir.

Diğer bir Âyet-i kerime'sinde ise şöyle buyuruyor:

"Hiçbir kimse yoktur ki, üzerinde bir koruyucu, bir gözetleyici bulunmasın." (Târık: 4)

O bunların hepsini aynı seviyede işitir, görür ve bilir.

Asıl yüce makamından ayrıлып ten kafesine inen ve tekrar yüksek burçlara yükselmeye kabiliyetli bulunan ruhânî lâtifeler, ancak peşpeşe yapılacak murakabalarla yükselebilir. Murakabalardan geçtikçe iman tekâmül eder.

"Rabbini kendi içinden yalvararak, gizlice, sözle bağırıp çağırmadan sabah ve akşam zikret. Sakın gafillerden olma!" (Â'raf: 205)

Âyet-i kerime'sine göre devamlı murakaba ve tam bir ihlâs ile Allah-u Teâlâ'ya yaklaşmayı arzulayan bahtiyar bir kul için; yükselme ve feyz kapılarının açılarak başarı sebeplerinin hazır bulunduğu açık bir gerçektir.

Bu Âyet-i kerime gönül yolcularına âittir, başkalarına şâmil değildir.

•

Murakaba iki şekilde olur:

1- Zâhiri hayatını murakaba.

Dünya kazançlarının muhasebesini yapar gibi, nefisle inceden inceye hesap görmektir.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"Hesaba çekilmezden evvel nefislerinizi hesaba çekiniz." (Tirmizi)

Sâlik kendisini daima kontrol eder, kârını-zararını ortaya koyar. O gün vakitlerini güzel değerlendirdi ise şükreder, Allah-u Teâlâ'dan devamını diler. Beğenilmeyen işler işledi ise tevbe ve istiğfar eder, bir daha yapmamanın azmi içinde olur.

2- Mânevi terâkki ve tecellilerini murakaba.

Sâlik bütün kayıt ve şartlardan sıyrılıp çıkar, Hakk'ta fânî olarak daima Hakk'ı tefekkür eder, huzur-u ilâhî'de Hakk ile olur.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"Kalplerinizi murakabaya alıştırmınız." (Münâvî)

•

Sâlik temiz ve gizli bir yerde kemâl-i edeple, namazdaymış gibi oturur. Gözlerini yumar, kendisini bütün düşüncelerden uzaklaştırır. Ölü gibi bütün âzâlarını hareketten alıkoyar. Kâinatı sanki hiç yaratılmamış gibi düşünür. Kendisini de mahv ve yok olmuş farzeder, fânî olur. Bütün dikkatlerini teksif ederek Hakk'a müteveccih bir hâlet-i ruhiye içine girer ve o hâlâtı yaşamaya çalışır. Böylece bir müddet kalır.

Böyle bir nimete azimle, sabırla ve gayretle yavaş yavaş ulaşabilir.

Murakaba İkiye Ayrılır:

1- Murakaba-i avam: Allah-u Teâlâ'nın her yerde hazır ve nâzır olduğunu, kendisinin her hâlini gördüğünü ve bildiğini düşünmektir. Bu "**Ayn-el yakîn**" mertebesidir.

2- Murakaba-i Havas: Muhabbet cezbesi ile Allah-u Teâlâ'nın Ehadiyet sırlarını devam üzere görür gibi bütün eşyada düşünmektir. Bu ise "**Hakk-al yakîn**" mertebesidir.

Âyet-i kerime'de:

"O her şeyi çepeçevre kuşatandır." buyuruluyor. (Fussilet: 54)

MURAKABALAR

Beş çeşit murakaba vardır ve bu murakabalar sıra ile yapılır. Her birinin tecelliyâtı ayrı ayrıdır.

1- Murakaba-i Ehadiyet:

Bu ilk murakabada İhlâs sûre-i şerifinin tecelliyâtı husule gelir.

Allah-u Teâlâ buyurur ki:

"De ki: O Allah bir tekdir. Allah Samed'dir, her şey O'na muhtaç, O hiçbir şeye muhtaç değildir. Doğurmamış, doğurulmamıştır. Hiçbir şey O'nun dengi ve benzeri değildir." (İhlâs: 1-3)

Gönül yolculuğunun ilk safhası başlar.

Allah-u Teâlâ'ya inanmış ve muhabbetini kazanmış olarak, İhlâs-ı şerif kapısından içeriye alınır, perde kapanır, orası bir gönül bahçesidir. Orada dikilen ve feyz-i ilâhî ile, nur damlaları ile sulanan marifet çiçeklerinin kokusunu almaya, birçok gizli tecellileri gönülde seyretmeye başlar ve tefekküre dalar.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde:

"Tefekkür gibi bir ibadet olamaz." buyururlar. (Münâvî)

Tabii ki bu iç âlemin tefekkürüdür, hususa âittir.

Orada o ekilen çiçeklerin kokusunu aldıkça, onu ekeni tefekkür eder ve Allah-u Teâlâ'yı yavaş yavaş gönülde arar.

Ve böylece murakabanın birincisini bitirmiş olur ve Hakk'a giden yolculuk başlar.

Nefsi secde mahallinden çıkarırken "**Allah birdir**" zikri verilmişti ve nefis oradan çıkarılmıştı. Bu noktada artık o talimat nefsin içine işler. Murakabaya geçince gerçekten Allah-u Teâlâ'nın varlığını ister istemez bilir.

Şeyh Es'ad Efendi -kuddise sırruh- Hazretleri bu murakaba ile ilgili olarak "**Mektubat**" adlı eserinde şöyle buyururlar:

"Mübarek ve hususi zamanlarda yirmi dört saat zarfında birkaç defa kalbi bir çanak biçiminde tasavvur edip Cenâb-ı Hakk'ın nûrlarına ve feyizlerine karşı tutunuz, zikretmeyiniz. Bu Murakaba-i ehadiyet'i zikre bedel olarak kabul ediniz. Sükûnetle ve zikir yapmadan mütefekkir olunuz. İstedığınız kadar devam ve takip ediniz. Kalp yukarı doğru müteveccih olsun. Çünkü rahmetin inmesi yukarıda olan arş cihetinden olur. Yoksa Cenâb-ı Hakk cihetlerden münezzehtir. Diğer zamanlarda zikir yapabilirsiniz. Fakat bu murakaba zikirten üstündür." (43. Mektup)

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

İSLÂM İLMİHALİ

Hastanın Namazı ve Geçmiş Namazların Kazası

Hastanın Namazı:

Dinimiz kolaylık dini olduğundan, hasta ve özürlü olanlara da ibadet hususunda bir takım kolaylıklar göstermiştir.

Ayakta namaz kılmaya gücü yetmeyecek derecede hasta olan bir kimsenin oturarak kılmasına, oturarak kılamazsa yattığı yerde ima ile kılmasına müsaade etmiştir.

Oturdukları halde rükû ve secdeleri yapamayan hastalar da ima ile kılarlar. İma, rükû ve secdelere işaret olmak üzere başı eğmek demektir. Başı secde için ima ederken rükûnunkinden biraz daha fazla eğmek gerekir, eşit yapılırsa namaz sahih olmaz.

Namazı oturarak kılmak, ayakta hiç duramayacak hastalar içindir. İftidah tekbirini ayakta alabilecek kadar takati olan hasta tekbiri aldıktan sonra oturur.

Namazını oturarak ve yaslanarak da kılamayan bir hasta arkası üstüne yatıp ima ile kılar, ayağını kibleye uzatmamak için mümkünse dizlerini diker. Veya sağ yanı üzerine yatıp yüzünü kibleye karşı tutar.

İma başın bütünüyle yapılan bir hareket olduğundan, imaya bile takatleri bulunmayan hastaların namazları sonraya kalır. Gözü, kalbi ve kaşları ile işaret ederek namaz kılınmaz.

Namaz kılarken hastalanan kimse eğer ayakta duramayacak duruma gelirse; oturduğu yerde rükû ve secde yaparak onu da yapamazsa ima ile, hatta gerekirse yattığı yerde ima ile namazını tamamlar.

Rahatsızlığından dolayı namazda oturamadığını söyleyen İmran İbn-i Husayn -radiyallahu anh-e Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

"Ayakta kıl. Gücün yetmezse otururken, ona da gücün yetmezse yatarak kıl." (Buharî. Tecrid-i sarîh: 572)

Geçmiş Namazların Kazası:

Namazı vaktinde kılmaya "**Edâ**", vakti çıktıktan sonra kılmaya "**Kaza**", kılınan bir namazı herhangi bir halelden dolayı tekrar etmeye "**İade**" denir.

- Bir namazı mazeretsiz yere kazaya bırakmak çok günahdır. Kaza edilse bile tevbe etmek gerekir.
- Vaktinde kılınmayan beş vakit namazın farzları ile vitir namazı kaza edilir, sünnetler kaza edilmez. Beş vakit namazın kazası da edâsı gibi farzdır.
- Sabah namazı, güneş doğduktan öğleye kadar kılınırsa sünneti mukim iken yine iki kılınır.
- Yolculuk esnasında kazaya kalan dört rekâtlı bir farz namaz mukim iken yine iki kılınır.
- Namazlar kaza edilirken ezan ve ikâmet lâzımdır. Namaz birden fazla ise başlangıçta bir ezan okunur, her namaz için ayrı ayrı ikâmet getirilir.
- Kazaya kalan aynı vaktin namazı, usûlü üzere cemaatle de kılınabilir.
- Kaza namazında aynı vaktin bulunması şart değildir. Kazaya kalmış bir akşam namazı öğleden sonra da kılınabilir.
- Kazaya kalmış namazları altı vakitten az olan kimseye "**Tertip sahibi**" denir. Tertip sahibi olan bir kişi, bir vakit namazını bir özüründen dolayı kılamamışsa, öteki vakit namazını kılmadan muhakkak onu kaza etmelidir. Meselâ akşam namazını kılamayan tertip sahibinin, yatsıyı kılmadan önce akşamı kaza etmesi gerekir. Kılamadığı namazları altı vakit veya daha çok sayıya ulaşanlar, tertip sahibi olmaktan çıkarlar.
- Kaza namazının belirli vakti yoktur. Üç kerahat vaktinin dışında istenilen her vakitte kılınır.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Durmadan Ateş Çıkartanların Amaçlarını Bilelim, Ona Göre Hazırlanalım!

"Çok acımasız bir savaş olacak ve ancak bir süper güç galip gelecek. İşte bu da biziz. ... işte o zaman İsrail müdahil olmak durumunda kalacak. Yok edebildiği kadar Arap'ı yok edebilmek için tüm gücüyle çarpışmak zorunda kalacak. Eğer her şey yolunda giderse, Ortadoğu'nun yarısı İsrail'in olacak." (Henry Kissinger)

İsrail saldırgan yüzünü tekrar çekinmeden gösterdi.

Olumsuz her türlü sıfatı fazlasıyla hakeden İsrail'in son yıllarda "Saldırgan", "Militarist", "Faşist" yüzü daha çok öne çıkmaya başladı.

Bizler -bize dayatılan- kendi gündemimizde kendi duygularımızla yaşadığımız için bu gibi küffar ülkelerinin iç duygusunu ve niyetini değerlendirmekte zafiyet gösteriyoruz.

Şuna şüphe olmasın ki, İsrail son yıllarda bütün enerjisini, bütün gayretini savaş ve saldırı üzerine harcıyor. Savaşla yatıp savaşla kalkıyor. Planlar, hazırlıklar yapıyor.

İşin kötüsü bu siyasetin kaynağında ve hükümet gibi uygulama makamında olan kişiler; Hitler'i aratmayacak ölçüde faşist, Sabbahîleri aratmayacak ölçüde bağınaz bir yapıya sahipler. Her türlü zulmü uyguladıkları, her türlü imkândan mahrum bıraktıkları mazlum Filistin'li Arapları, sırf kendilerine karşılık vermeye çalışıyorlar diye atom bombası ile yok etmekten, medeniyet namına ellerinde ne varsa bomba ile imha etmekten bahseden bir zihniyetle karşı karşıyayız. (Dikkat ederseniz son saldırıda da Gazze'nin alt yapısını hedef aldılar. Mütemediyen Filistin'in ulaşım, haberleşme, sağlık her şeyini yok etmeye çalışıyorlar. Üstelik Filistin dediğimiz ülke İsrail'in işgalinde ve sorumluluğunda olan bir yer.)

İsrail şu günlerde kendi hastalıklı ruh halinin ve harp siyasetinin tabii neticesi olarak ortaya çıkan sorulara cevap ve çözüm arıyor:

"İran'a nasıl vururum?", "İran'a vurursam başarılı olur muyum?", "Savaş başlarsa Hamas'tan, Lübnan Hizbullah'ından ciddi bir zarar görür müyüm?", "Konuşan konuşur ama Türkiye, Mısır gibi ülkelere fiili bir karşılık görür müyüm?" "Amerika 'Dur, yapma' der ama bu Obama önümüze geçmekte ne kadar ileri gider?", "Bölge ülkeleri İsrail'e karşı birleşip birlikte hareket eder mi?", "Dünyadan gelecek tepkilerin dozu ne olur?"

İsrail daha büyük kan dökmeye hazırlanıyor ancak muhtemel tehditleri azaltmak için de büyük bir gayret gösteriyor. Bütün siyasetini buna göre dizayn ediyor.

İsrail kendisine neleri tehdit görüyor?

Bölge ülkelerinin füzeleri İsrail için bir tehdit.

Hamas'ın elindeki derme çatma füzeler bir tehdit.

Lübnan Hizbullah'ının elindeki İran ve Suriye menşeli füzeler daha büyük tehdit.

İran'ın uzun menzilli füzeleri de büyük bir tehdit.

Bu füzelerin ucuna takılabilecek kitle imha silahları ise kabul edilemez en büyük tehdit.

Harbi sevmeyen Obama bir tehdit.

Bölge ülkelerinin birlik olması bir tehdit.

İsrail'i -söylemde, lafta da olsa- tehdit eden herkes İsrail için bir tehdit.

Türkiye muhtemel bir tehdit.

Mısır muhtemel bir tehdit.

Arabistan muhtemel bir tehdit.

Bölgenin huzur ve refahı da bir tehdit.

İsrail'in kendine göre böyle uzun bir tehdit listesi var. Aslında, yaptıkları zulümlerle, bütün insanları ikrah ettiren pervasızlıklarıyla; kendilerini tehdit altında hissetmelerinden daha doğal bir şey yok. Çünkü "Bulmak istemiyorsan yapmayacaksın!"... İsrail bu muhtemel tehditlerin hepsini ölçüyor, biçiyor, tartıyor ve bu tehditleri ortadan kaldırmak, tehdit olma özelliklerini zayıflatmak için büyük bir gayret gösterip hazırlık yapıyor.

Füzelere karşı füze savunma sistemlerine büyük emek harcıyor. Uzun menzilli füzelere karşı Amerika ile ortak teknolojiler geliştiriyor. Kısa menzilli basit füzeler için ise kendi "Demir Kubbe" adını verdiği füze savunma sistemini geliştirdi. Son Gazze saldırısını biraz da bu sistemi test etmek için yaptı. Tabir caiz ise canlı bir tatbikat icra etti.

Bilindiği gibi geçtiğimiz Ekim ayında da Amerika ile ortak, büyük bir füze tatbikatı yaptılar. Tabii füze savunması deyince akla Malatya'daki radar üssü akla geliyor. Biz "Burası İran'a falan tehdit değil, İsrail kullanamaz!" diye ne kadar konuşursak konuşalım, pek inandırıcı olmuyor. Daha doğrusu bir savaş durumunda bu radarı Amerika'nın İsrail'in hizmetine sunmayacağına hiçbir garantisi yok.

"İsrail ABD ortak tatbikatı başlıyor.

ABD ve İsrail'in füze kalkanı sistemlerini test edecekleri askeri tatbikat bugün İsrail'de başlıyor.

ABD ve İsrail'in ortaklaşa gerçekleştirdikleri tatbikatta, İsrail'in hava savunma sistemlerinin tek komuta merkezinden idare ve kontrolünün yapılması test edilecek.

Askeri kaynaklardan edinilen bilgiye göre tatbikata 3 bini Amerikan piyadesi olmak üzere, 10 bin asker katılacak. Üç hafta sürecek tatbikatta İsrail'in sahip olduğu Arrow 2 anti balistik füzeleri, Davud Sapanı (Davi Sling) adını verdiği orta menzil füzeleri ile Demir Kubbe (Iron Dome) adını verdiği kısa menzilli füzeleri olası bir saldırıya karşı denenecek.

... Tatbikatta ABD'nin sahip olduğu AEGIS adını verdiği Patriot füze savunma sistemi de kullanılacak. Bu füzeler, tatbikatta denizde gemi üzerinden denenecek. Patriotlar özellikle Birinci Körfez Savaşından beri halen Amerika'nın en gözde füze savunma sistemi.

Tatbikat bölge ülkelerinin yanı sıra batılı ülkelerce de yakından izleniyor."(21 Ekim 2012, AA)

Kitle imha silahlarına gelince;

İsrail'in kimyasal ve biyolojik silah saldırısı ihtimaline karşı yeterli savunma teknolojisi var. Hemen her İsrailinin kendine ait gaz maskesi bulunuyor. Ancak nükleer silaha karşı yapabilecekleri bir şey yok. Bu yüzden İsrail'in yok olacağını söyleyip duran bir İran'ın nükleer silaha sahip olmasını İsrail kendisi için hayat-memat meselesi olarak görüyor ve bunu engellemek için her şeyi yapmayı göze almış durumda.

Ortadoğu'daki karışıklıkları, Türkiye'deki terör ve benzeri hadiseleri, İsrail'in Türkiye'nin komşuları ile savunma işbirliği faaliyetlerini, Irak'taki parçalanmayı körükleyen yerel siyasetçileri, Suriye'deki iç savaş hepsini bu bağlamda değerlendirmek gerekiyor.

Paranoyak siyonist zihniyetin bu dünyayı nereye sürüklemek istediğini Kissinger aşağıdaki sözlerinde gayet açık bir şekilde ifade ediyor. 1973 - 1977 yıllarında ABD'nin 56. Dışişleri Bakanı olarak görev yapan, Almanya doğumlu, yahudi asıllı Kissinger; CFR, Bilderberg gibi örgütlerin çekirdek kadrosunda yer alması ve "Siyaset Bilimci" kimliği ile Amerika'nın en tanınmış siyasetçilerinden. "Nobel Barış (!) Ödülü" sahibi Kissinger bakın nasıl bir dünya öngörüymüş:

"Kissingerden şok sözler:

...The Daily Squib gazetesinin sorularını yanıtlayan Kissinger, Ortadoğu başta olmak üzere dünyadaki durumu değerlendirdi. Kimi çevreler tarafından 'emperyalizmin mimarı' olarak da gösterilen Kissinger'ın açıklamaları özetle şöyle:

'ABD, Çin ve Rusya'yı güçsüzleştiriyor, zincirin son halkası ise İran olacak. Bugüne kadar Çin'in askeri gücünü artırmaya ve Rusya'nın Sovyetler sonrası toparlanmasına izin verdik. Tüm bunlar, onlara yapay bir meydan okuma hissi yaşatmak için, çünkü bu onları daha çabuk yok eder. Hazır bekleyen keskin bir nişancı gibiyiz, silaha sarıldığımız zaman ateş edeceğiz. Çok acımasız bir savaş olacak ve ancak bir süper güç galip gelecek. İşte bu da biziz. Bunun için AB süper güç olabilmek için bu kadar acele ediyor.

Korkunç Rus ayısını da, Çinli orak çekici de kışkırtacağız, işte o zaman İsrail müdahil olmak durumunda kalacak. Yok edebildiği kadar Arap'ı yok edebilmek için tüm gücüyle çarpışmak zorunda kalacak. Eğer her şey yolunda giderse, Ortadoğu'nun yarısı İsrail'in olacak.

Küllerden yeni bir toplum yaratacağız, sadece tek bir süper güç kalacak, dünya hükümeti galip gelecek. En iyi silahların ABD'nin elinde olduğunu unutmayın. Zamanı geldiğinde tüm bunları gerçekleştireceğiz."

Kissinger '7 ülkeyi fethetmemiz lazım. ABD'nin galip çıkacağı ciddi bir savaş kapıda' derken bu ülkelerin hangileri olduğunu saymadı, yardımcıları da müdahale ederek açıklamaların 'kısa kesilmesini' sağladı." (Turkrus.com, 7 Şubat 2012)

Küffarın, siyonistlerin amacı, durumu bu. Büyük bir hazırlık yapıyorlar, Türkiye gibi bir gücü de piyon olarak yanlarına çekmek istiyorlar.

Onların bu sinsi tuzaklarına düşmemek için çok uyanık olmamız lâzım.

Dostumuzu-düşmanımızı bilmemiz lâzım.

[| Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

PKK'NIN YERİNE YENİ ERMENİ TERÖR ÖRGÜTÜ: "NOR ASALA"

Ermeniler geçtiğimiz Ağustos ayında Lübnan'da NOR ASALA, yani Yeni ASALA adıyla bir terör örgütü kurdular.

Türk ve Azerileri hedef alacaklarını, Türkiye'yi karıştırma hedeflerini açıkça ilan ettiler.

Bilindiği üzere **Ermeni ASALA** Terör örgütü özellikle Batı ülkelerinde devletimize karşı seri cinayetler işleyerek birçok ülkede **Türk Diplomatını** katletmişlerdi. Türk Devleti'ni bölmeyi, parçalamayı, eyaletlere ayırarak **"Büyük Ermenistan"** (ve **"Büyük İsrail"**) hedefine varmak için terör yolunu seçmişlerdi. Bir şekilde Ermeni ASALA teröristleri elimine edilirken sahneden **Patron Devletlerin**

direktifleriyle çekilmişler, yerine yine Ermeni istekleri doğrultusunda kurulan sözde **Kürdistan** için sahneye sürülen **PKK** terör örgütü, Ermeni terör örgütünün yerini almaya başlamıştı.

ASALA Örgütü işlediği seri cinayetlerle dünya kamuoyunda infiale sebep olurken bir taşla iki kuş vurmaya hedefleyen Patron devletlerin finansörlüğünde **PKK** örgütü **Marksist-Leninist** bir yapı ile **Kürtlerin** bağımsızlığı gibi bir maskenin ardına sığınarak Türkiye'yi bölmek adına kullanılmaya başlanmıştır. Bu eli kanlı terör örgütü de bir şekilde emeline ulaşırken, onu kullanılan mekanizmaların istekleriyle günü geldiğinde sahneden çekilecektir.

İşte bu noktada yeni kurulan "**Asılsız Soykırım İddialarıyla Mücadele Derneği (ASİMED)**"nin başkanı **Yar. Doç. Dr. Savaş Eğilmez** yeni oyunlara dikkat çekmekte ve kurulan yeni bir terör örgütünden bahsetmektedir: "**Ermeniler geçtiğimiz Ağustos ayında Lübnan'da Anjar Kasabası'nda NOR ASALA, yani Yeni ASALA adıyla bir örgüt kurmuşlar. Bu örgütün içerisinde Ermenistan, Yunanistan, Güney Kıbrıs Rum kesimi, Gürcistan, Fransa, Rusya, Lübnan, İran, Suriye, ABD ve Belçika'dan Ermeniler yer almaktadır. Amaçları, Yeni Ermenistan adıyla yeni bir ülke kurmak için silahlı ve siyasi bir mücadele başlatmış olduklarını, yayınladıkları bildiriye Türkiye'den sözde soykırımı tanımasını, toprak ve tazminat talep ettiklerini, ayrıca Ukrayna'nın Bucak Bölgesi'nde Kuzey Batı Ermenistan Devleti'nin! kurulmasını, hedeflerinde Azerbaycan'ın büyükelçilik ve ataşelerinin öldürülmeleri, yetiştirdikleri intihar bombacılarıyla Türkiye ve Azerbaycan'da bazı siyasetçileri, tarihçileri ve işadamlarını hedef aldıklarını, Azerbaycan'ın kuzeybatısında bulunan Zakatala bölgesinin, Abhazy ve Güney Osetya'nın Gürcistan'a dahil edilmesini, Azerbaycan'ın kuzeyinde yaşayan Lezgilere özerklik verilmesini talep ediyorlar. Örgüt üyelerinin, Ermeniler aleyhine yayın yapan medya gruplarına karşı bombalı eylemlerde bulunacaklarını ve bunun için hazırlıklarının bitme noktasına geldiğini söylemektedirler. Ayrıca Türk Ordusu'na karşı eylem yapmak üzere Ermeni, Rum ve Kürtlerden oluşan gruplara silah eğitimi verdiklerini belirtiyorlar. Türkiye ve Azerbaycan'da Arap Baharı modeliyle ayaklanmalar çıkarmak için hazırlık içerisinde olduklarını beyan ediyorlar.**

Kısaca kökleri eskiye dayanan NOR ASALA adı altında yeni bir terör örgütümüz daha var. Var olanlarla aynı kaynaklardan beslenip aynı amaca hizmet ediyorlar. Çok defa belirttiğimiz ve ortaya koyduğumuz gibi PKK ile Ermeniler bir çok alanda birbirini tamamlayan ilişkiler içinde bulunuyorlar. Bu iki mihrak ellerine geçen her türlü fırsatı kullanarak ülkemiz aleyhine çalışmalar yapıyor. Şimdi de Kafkasları organize edip Türkiye'ye karşı yeni bir cephe açma uğraşındalar. Bu nedenle hem devlet hem de millet olarak çok dikkatli olmamız gerekiyor..."

Ermeniler sözde soykırım yasa tasarılarını ülke parlamentolarından geçirmek için ne kadar güçleri varsa çalışıyorlar. Biz haklı ve mazlum olduğumuzu ne yazık ki kendi kamuoyumuza bile yeterince anlatamıyor, duyuramıyor, yeterli çalışmaları yapmayı beceremiyoruz.

PKK terör örgütünün istekleri ile ASALA örgütünün istekleri arasında uyum var. Batı dünyası **Sevr Antlaşması** ile Türkiye'yi bölmeyi, parçalamayı planlamıştı ama bu emperyalist istekleri kursaklarında kalmıştı. Emperyalizm vatan topraklarımız üzerindeki hain ve sinsi emellerinden asla vazgeçmiş değildir. Memleketimizde devamlı bir gaile çıkararak emellerine ulaşmak istemişler; bunun için kardeş kavgalarını körüklemişler, gençliği sağcı-solcu, milliyetçi-komünist vs. gibi adlarla kırdırmaya, vuruşturmaya çalışmışlar, muhafazakar-laik kamplaşmasını yapmak istemişler, uydu iktidarlara milletin maddi ve manevi değerlerini kasalarına aktarmaya çalışmışlardır.

Bu milletin düşmanları durmadan çalışıyorlar. Terör örgütünün millete maddi ve manevi faturası ağır olmuştur. Müslüman Kürt kardeşlerimizi sömürmek için onların bir kısmını kullanmaktadırlar. Sevr'de ne istenmişse aradan geçen zaman içinde emellerinden vazgeçmediklerini göstermişler, kanlı terör örgütünü kullanarak amaçlarına ulaşmak istemektedirler.

Piyonlar değişecek, stratejiler uygulanacak, aynı senaryo sahnelenmek istenecektir. Dün olduğu gibi gelecekte de oyunlar sürüp gidecektir.

Müslüman Türk Milleti'nin milli ve manevi kimliğinin yok edilmesi için her türlü baskı açık gizli şekilde icra edilmektedir. Dik duruş ve yıkılmamanın yolu bizi biz yapan eşsiz değerlerimizin yaşanması ve yaşatılması için üzerimize düşen vazifeyi hakkıyla yapmaktan geçiyor.

TARİHTEN SAYFALAR

Kuruluş Devri Osmanlı Tarih Yazıcılığında "Oğuz-nâme"lerin Etkisi ve Bilinen En Eski Osmanlı Kroniği (2)

2. Semerkandî'nin Kayıp Kroniği:

Fâtih dönemi müverrihlerinden Enverî'nin "Düstûr-nâme"sinin ana kaynağı olan bu kroniğin yazarı Semerkandî'nin⁽¹⁾ kim olduğu hâlâ aydınlatılmamış olmakla birlikte, Timur'la birlikte Anadolu'ya gelen ünlü mutasavvıf Alâeddîn Semerkandî olması kuvvetle muhtemeldir.⁽²⁾ Mensur bir Osmanlı târihi iken, Enverî'nin manzum olarak özetlediği bu kaynağın, Oğuz Tuman⁽³⁾ Hân ve oğullarının hikâyesi, Büyük Selçuklu ve Anadolu Selçuklu târihlerinin özeti ve Osmanlı Devleti'nin kuruluşuna kadar uzanan içeriği, yüzeysel bir tetkikle bile Semerkandî'nin bu bilgileri erken dönem bir "Oğuz-nâme" nüshasından derlediğini kuşkusuz bir biçimde hissettirecek niteliktedir.

Osmanlı müverrihleri arasında Enverî'den sonra Semerkandî'nin kayıp kroniğini kullanan diğer bir isim ise, II. Bâyezîd'in emriyle "Heşt Behişt" adında 8 ciltlik Farsça mufassal bir Osmanlı târihi kaleme alan İdrîs-i Bitlisî'dir. Onun bu kayıp kronikten eserine aktardığı parçalardan, özellikle Osmanlılar'ın Rum diyârına göçü ve Ertuğrul Gâzî'nin 1222-1227 sürecindeki uç akınlarına ilişkin kısımlar, bu kaynaktan mensur olarak bize intikâl etmiş yegâne ayrıntılı metinlerdir.

Semerkandî'nin kullandığı bu "Oğuz-nâme" nüshasının; özellikle Osmanlılar'ın Anadolu'ya göç eden ataları, Batı Anadolu'daki gazâları ve diğer konularda, doğruluğu dönemin Selçuklu kronikleri ve dış kaynaklarıyla saptanabilen güvenilir ve esaslı bilgiler içerdiği kesinlikle söylenilebilir.

3. "Bahrü'l-Ensâb" Adlı Silsile-nâme:

Varlığını III. Murâd devri müverrihlerinden Bayburt'lu Osmân'dan öğrendiğimiz, "Nesepler denizi" adını taşıyan bu kroniğin yalnız Osmanlılar'ın değil, diğer beyliklerin silsilelerini de içerdiği görülmektedir. İçindeki "Oğuz Hân ve oğulları" hikâyesinden ve yoğun "Oğuz" vurgusundan "Oğuz-nâme"ye dayandığı anlaşılan bu eserin Osmanlılar'la ilgili kısmı, XIV. yüzyılda yaşadığı anlaşılan Baba Ahmed bin Şeyh Sinân'ın sözlü rivâyetlerine dayanıyordu.⁽⁴⁾ Bayburt'lu Osmân'ın kullandığı rivâyetlere

bakılırsa, bu "Oğûz-nâme" muhtemelen Ertuğrul Gâzî'den Yıldırım Bâyezîd'in cülûsuna kadarki vakaları da ihtivâ eden bir zeyli içermekteydi.⁽⁵⁾

4. Yazıcı-zâde 'Alî'nin "Oğûz-nâme"si:

Sultan I. Murâd devrinden beri Osmanlı hânedânına hizmet etmiş Gelibolu kökenli Yazıcı-zâde ailesine mensup derviş-gâzîlerden Ahmed ve Mehmed Bîcân'ın kardeşi olan ve onlarla birlikte II. Murâd zamânına kadar te'lif ve tercüme ettiği eserlerle Osmanlı tasavvuf ve târih yazıcılığının en meşhur sîmâları arasında yerini alan Yazıcı-zâde 'Alî de, bu uzun süreçte ilkin Yıldırım Bâyezîd'e, sonra küçük ilâve ve değişikliklerle II. Murâd'a sunulduğu Topkapı Sarayı Kütüphanesi'ndeki nüshalarından birinin üzerindeki kayıtlardan anlaşılan "Oğûz-nâme"sinde,⁽⁶⁾ büyük Oğûz-nâme'yi kaynak olarak kullandığını açıkça belirterek, Oğuzlar'ın türeyiş ve yayılış hikâyesini Gündüz Alp ve Ertuğrul gibi atalar üzerinden Osman Gâzî'ye ve dolayısıyla Osmanlı beyliğinin kuruluşuna kadar getiren bir metin kaleme almıştır. Ağırıklı olarak Büyük Selçuklu ve Anadolu Selçuklu devletlerinin târihlerini, dönemin meşhur kaynaklarından; İbn-i Bîbî'nin "el-Evâmîrül-'Alâ'iyye"si, Râvendî'nin "Râhatû's-Sudûr"u ve Reşîdüddîn'in "Câmi'ut-Tevârîh"inden yararlanarak işleyen müellif, Oğuzlar'ın târihî kökeninden Tatar istilâsı ve beylikler dönemine kadar uzandığı anlaşılan bilgileri de, erken dönem bir "Oğûz-nâme" nüshasından aktardığını eserinde açıkça vurgulamıştır.

Eserdeki tüm rivâyetler hakkında geçerli olmamakla birlikte, bu rivâyetlerin kaynağı olan asıl "Oğûz-nâme"nin, özellikle Osman Gâzî'nin 699/1299'da beyliğe seçilişi ve Kayılar'ın biatlarını kabulü ile ilgili kısmının "'Osmân Târîhi" ya da onun kaynağı ile yakın bir ilişki içinde olduğu kesin gibidir.

II. XV. Yüzyıl Osmanlı Târih Kaynaklarına "Oğuz-nâme"lerden İntikâl Eden Bilgiler:

Osmanlı târih yazıcılığının gelişmeye başladığı ve ilk kez ayrıntılı müstakil Osmanlı kroniklerinin yazıldığı Fâtih Sultan Mehmed ve II. Bâyezîd dönemlerinde, ilk kez yukarıdaki araştırmamızda ele aldığımız kısa kroniklerin de içine dâhil olduğu çok sayıda "Oğûz-nâme" kaynaklı kroniğin kullanıldığı, özellikle kuruluş ve Osmanlılar'ın Batı Anadolu'ya yerleşmesi ile ilgili rivâyetlerin bu kaynaklardan aktarıldığı sözkonusu metinlerin bilimsel analizinden anlaşılmaktadır.

Sultan II. Murad devrini görmüş olan ve Fâtih devrinde Ahmedî'nin yararlandığı "Oğûz-nâme" zeyli ekseninde bir târih metni kaleme alan Şükrullah Çelebi, Ertuğrul Gâzî ile ilgili kısımda onun "Oğûz evlâdından" olduğuna işâret ettiği gibi;⁽⁷⁾ eserinin ilk versiyonunu temsil eden nüshada 852/1449 yılında Karakoyunlu hükümdârı Cihânşâh'a elçi olarak gittiğini ve orada Uygurca yazılmış olup, hem Osmanlı, hem Karakoyunlu silsilelerini içeren bir "Oğûz-nâme" nüshası ile karşılaştığını söyler.⁽⁸⁾ Bu kayıttan anlaşılıyor ki, Oğuz ve oğullarının destânı, Büyük Selçuklu ve Anadolu Selçuklu hânedanları ile kuruluş dönemi beyliklerinin soyları hakkındaki bilgiler bu dönemde yazılan "Oğûz-nâme"lerin ana iskeletini teşkil ediyordu. Demek ki kimi zaman tüm beyliklerin, kimi zaman yalnız bir beyliğin kuruluş hikâyesini anlatan zeyillerin de bulunduğu metinler kaleme almak, XIII.-XIV. yüzyıl Osmanlı ve diğer beylik târihçiliğinin ortak ve karakteristik özelliğiydi. "Oğûz-nâme"lerin kuruluş devri târih yazıcılığı üzerindeki bu etkisi, kuşkusuz bu devrin tarihçilik anlayışına farklı bir boyut ve zenginlik kazandırmaya yetmiştir.

Fâtih devri şâirlerinden Enverî'nin "Düstûr-nâme"sinin aslî kaynağı olan Semerkandî'nin kroniğindeki "Oğuz Tümen Hân" hikâyesi ve devâmındaki bilgilerin, üslûp ve içeriğinden açıkça anlaşıldığı üzere, Büyük Selçuklu ve Anadolu Selçuklu târihlerine âit kısa metinleri ve kuruluş devrine âit bir zeyli de içeren erken dönem bir "Oğûz-nâme" nüshasından alındığını yukarıda belirtmiştik. Yine bu devrin müelliflerinden vezir Karamânî Mehmed Paşa da, Arapça olarak yazdığı "Tevârîhu's-Selâtinî'l-Osmâniyye"sinin başında, kaynağını belirtmeksizin "Ba'zî müverrihlerden naklolunur ki" ifâdesiyle, Osmanlılar'ın Anadolu'ya ayak basan ilk atası Kayık Alp'ten Osman Gâzî'ye kadarki atalarının gazâ ve faaliyetlerinin kısa bir özetini verir.⁽⁹⁾ Onun burada Kayık Alp'i, asil, soylu ve nesebi yirmi bir atada Yafes bin Nûh evlâdından Oğuz Hân'a dayanan biri olarak tasvir etmesi, özetlediği bu rivâyetin ana

kaynağının en geç Orhan Gâzî döneminde yazılmış olması gereken bir "Oğuz-nâme" zeyli olduğunu gösterir.

Fâtih'in ölümünden sonra Osmanlılar adına bir "Kayı Silsile-nâmesi" kaleme alan Türkmen şeyhi Hasan el-Bâyâtî de, yer yer başka kroniklerde de rastladığımız bilgiler eşliğinde, Ertuğrul Gâzî'nin hikâyesinin de içine dâhil olduğu bir "Oğuz-nâme"den yararlandığını eserinde açıkça belirtir. Onun, elindeki bu "Oğuz-nâme" nüshasını: "*Neseb-i 'aliyye-i Âl-i 'Osmân-ı kışver-sitân olan Oğuz Hân'ıñ ekber evlâdı Gün Hân'a ve anuñ fûrû'ından Kayı Hân'a muntehi olduğı ve sâ'ir silsile-i 'aliyyeleri mevcûd bulınan 'Oğuz-nâme'*" şeklinde tanıtmaya dikkat çekicidir.⁽¹⁰⁾ Bu kayıt, Bayburt'lu 'Osmân'ın "Oğuz-nâme" kaynaklı "Bahrü'l-Ensâb"dan aktardığı bilgiler ve Şükru'llâh'ın 852/1449'da Cihân-şâh'ın huzurunda Osmanlılar'ın nesebini Karakoyunlular'ın nesebiyle karşılaştıran bir "Oğuz-nâme" nüshası görmesiyle karşılaştırıldığında; sözkonusu "Oğuz-nâme"lerin yalnız Osmanlılar'ın değil, tüm beyliklerin silsilelerini ve kuruluş hikâyelerini de içeren metinler olduğu yönündeki tezimiz târihî açıdan gerçeklik kazanır.

Âşık Paşa-zâde'nin -kuşkusuz Yahşi Fakih metninden bağımsız olarak- kroniğinin başına eklediği ve sonraki müverrihlerin hemen hepsi tarafından eksik ya da fazla biçimde aktarılan kronoloji listelerinin de, Bayâtî'de kısa biyografileri verilen isimlerle büyük ölçüde uyuşması, devrin müverrihlerinin bu nesep cetvellerindeki isimleri de "Oğuz-nâme"den çıkardıklarını netleştirir. Onun burada aktardığı ve kuruluş devri ricâlinden Baba Ahmed bin Şeyh Sinân'a dayandığını Bayburt'lu Osmân'dan öğrendiğimiz Ertuğrul Gâzî ile ilgili hikâyeyi de⁽¹¹⁾ "Bahrü'l-Ensâb"dan veyâ onun kaynağı olan "Oğuz-nâme"den aktardığında şüphe yoktur.

Ünlü Osmanlı târihçisi Mehmed Neşrî, eserinde Oğuzlar'a âit husûsî bir bâb açarak "Oğuz-nâme"den yararlandığını açıkça gösterdiği gibi;⁽¹²⁾ zaman zaman diğer kroniklerdeki "Oğuz-nâme" metinlerinden de yararlanarak kendince bunları târihî bir zemine oturtmak istemiştir. Osmanlı târih yazıcılığında "Oğuz-nâme"lerin etkisini en etkin ve belirgin şekilde hissettiren müverrih kuşkusuz Neşrî'dir.

Eserinde Yahşi Fakih'in yanında, Âşık Paşa'nın eserini ve Hamzavî'nin kroniğini de tâkip eden Oruç Beg de, yukarıda işâret ettiğimiz "'Osmân Târîhi"nin aslî nüshasından geniş nakillerde bulunarak, kuruluşla ilgili bilgilerin önemli bir kısmını "Oğuz-nâme" kaynaklı bu eser üzerine inşâ etmiştir.⁽¹³⁾

Yalnız burada isimlerini zikrettiğimiz Osmanlı müverrihleri değil, özellikle eserini XVI. yüzyılda geniş bir formatta kaleme alarak II. Bâyezîd'e sunan İdrîs-i Bitlisî ve yine kroniğini III. Murâd devrinde yazmış olan Bayburt'lu Osmân da eserlerinde erken dönem "Oğuz-nâme" metinlerinden ve onlara dayanılarak yazılan kroniklerden geniş ölçüde istifâde etmişlerdir.⁽¹⁴⁾

Bilinen ilk Osmanlı kroniği olan "'Osmân Târîhi"nden XVI. yüzyıla kadar yazılmış kroniklerin tümünde belirgin bir şekilde ön plâna çıkan "Oğuz-nâme" geleneği ve Oğuz vurgusu, hiç şüphesiz bir tesâdüf eseri değildi. Osmanlı hânedânının "Oğuz-nâme"lerle bu derece yakın ilişkisinin, onların "*Oğuzlar'dan olmadıkları*" yönündeki yersiz iddîaların asılsızlığına apayrı bir delil teşkil ettiğini burada ayrıca belirtmemize herhâlde gerek yoktur. Başından beri Oğuz geleneğini yaşayan, "Oğuz-nâme"lere büyük ilgi duyan ve kuruluş devrinde kendi öykülerini bile "Oğuz-nâme"lere zeyl olarak yazdıran bir milletin, hiçbir delile dayanmadan "*Oğuz soyundan olmadığı*"nı iddîa etmenin, apaçık târih saptırcılığından ve bilinçli bir çarpıtmadan başka bir anlamı yoktur.

(1) Enverî, "Düstûr-nâme" (M. Halil Yınanç'ın Paris'teki nüshadan neşri), s. 6. Burada Enverî, müellifin adını: "Üş-bu kissa Âl-i 'Osmân'da gelür / Kim Semerkandî kitâb içre añılır." beytinde açıkça zikreder.

(2) Bu isâbetli görüşü ilk ortaya atan, "Düstûr-nâme"yi önce Osmanlıca harflerle neşreden (İstanbul, 1928), sonra buna Türkçe bir "Medhal" ekleyen M. Halil Yınanç'tır (İstanbul, 1932). Enverî'nin sözünü ettiği "Semerkandî"nin ünlü mutasavvıfla aynı kişi olduğuna dâir kesin bir kanıt yoksa da, her iki Semerkandî'nin yaşadığı zaman aralığının kronoloji bakımından uygunluk arzemesine nazaran, şimdilik en kuvvetli ihtimâlin bu olduğu ortadadır.

(3) "Düstür-nâme"nin Osmanlı târihi ile ilgili kısmını transkripsiyona aktaran Prof. Dr. Necdet Öztürk'ün (İstanbul, 2003) ve İzmir nüshası üzerinde bir Yüksek Lisans Tezi hazırlayan Betül Âdemler'in (SÜ SBE, 2007) bu ismi "Tümen" diye okumaları yanlıştır. (s. 162) Bu ismin klasik Oğuz inşâ geleneğinde sıklıkla rastladığımız "Tuman/Toman" olduğu tartışmaya imkân bırakmayacak kadar açıktır.

(4-5) Bayburt'lu 'Osmân, "Tevârîh-i Cedîd-i Mir'ât-ı Cihân", Süleymâniye Ktp. Fotokopi Arş. nr.: 88, s. 246-251. Bir "Oğuz-nâme zeylinden aktarıldığı âşikâr olan bu kısmı naklettikten sonra müellif, Yıldırım Bâyezîd'le II. Bâyezîd'i birbirine karıştırıp eserin orijinalinden Cem Sultan'la saltanat konusundaki karşılıklı hicivlerine ilişkin kısa bir eklenti yaparak, eserin normal seyrinin buraya kadar olduğunu anlamamızı sağlayacak önemli bir ipucu vermiştir.

(6) Krş. Yazıcı-zâde 'Alî, "Oğuz-nâme" ("Tevârîh-i Âl-i Selçûk"), TSMK, Revan, nr.: 1391. Nushanın unvan yaprağında yer alan "Moğöl-nâme-i Şeh-zâde Sultân Bâyezîd Hân" kaydına günümüz araştırmacıları tarafından bir anlam verilememiş olmakla birlikte, bu cümleden, I. Murâd devrinden beri Osmanlı sultanları ile yakın ilişkiler içinde bulunan bir aileye mensup olan müverrihin, eseri ilk kez şehzâdeliği döneminde Yıldırım'a sunduğu açıkça anlaşılmaktadır. Eserde müverrihin çeşitli vesîlelerle sık sık Yıldırım'a atıflarda bulunup, ardından II. Murâd'la ilgili kısa duâ ve temennilere yer vermesi de bundan dolayı olmalıdır. Meselâ, bk. a.nsh., vr. 294^a, 411^a, 415^b-416^a. Dış kapaktaki "Moğöl-nâme" kaydına gelince; eserin içeriği ile hiçbir ilgisi bulunmayan bu başlığın "Oğuz-nâme"den bozma olduğu açıktır.

(7) Şükrullâh Çelebi, "*Behcetü't-Tevârîh Tercemesi*" (trc.: Mustafa Fârisî), Süleymâniye Ktp. Hafîd Efendi, nr.: 222, vr. 232^b.

(8) Krş. a.mlf., "Dokuz Boy Türkler ve Osmanlı Sultanları Tarihi", H. N. Atsız neşri, s. 27, İstanbul, 1939.

(9) Karamânî Mehmed Paşa, "Tevârîhu's-Selâtîni'l-'Osmâniyye", Süleymâniye Ktp. Ayasofya, nr.: 3204, vr. 1^b-2^a.

(10) Hasan bin Mahmûd el-Bayâtî, "*Câm-ı Cem-Âyîn*", Millet Ktp. Ali Emîrî, Tarih, nr.: 203, vr. 2^b.

(11) Krş. Âşik Paşa-zâde, "Osman-oğulları'nın Târîhi", haz. K. Yavuz, M. A. Yekta Saraç, s. 321-323, İstanbul, 2003.

(12) Krş. Mehmed Neşrî, "Evlâd-ı Oğuz Hân", "Ğihânnümâ: Die Altosmanische Chronik des Mevlânâ Mehemed Neschrî", T. Menzel nsh., s. 5-8, nşr. F. Taeschner, Leipzig, 1951.

(13) Oruç bin Âdîl, "Tevârîh-i Âl-i 'Osmân", Paris Bibliotheque Naitonale, Supp. Turc., nr. 1047, vr. 2^b-11^b. "'Osmân Târîhi"nin mufassal nüshasından aktardığı metinler için, özellikle bk. vr. 5^b-8^b.

(14) Kuruluş devrinden beri yaygın olan "Oğuz-nâme" geleneğinin bu dönemde bile Osmanlı hânedânı için ne kadar önemli olduğu, sadrâzam Lütî Paşa ve Seyyid Lokman'ın bu devirde, Yazıcı-zâde'yi ya da kaynağı olan "Oğuz-nâme"yi kullanarak birer "Oğuz-nâme" kaleme almalarından açıkça anlaşılır.